

roșu și negru ?i

Coperta: Silvia Colfescu

Ilustrația copertei:

Fantasy Watch, de Yogi Chauhan

www.behance.net/yogiunleashed

Tehnoredactor: Dan Amza

Copyright © Cornelia Căcu, 2016

ISBN 978-973-645-____-__

Cora C. White

DEVORATORII DE CHIPURI

EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI

2016

Astăzi, Iubirea m-a iubit și a spus:

Pentru că totul EXISTĂ.
Tu EȘTI iubire, frumos și adorabil.
Fără condiții.

Nu e nevoie să suferi pentru a fi iubit.
Nu e nevoie să faci nimic, pentru a fi iubit.

Doar Fii, Cine Ești,
Perfect în imperfecțiunea ta.

Zâmbește...
Ești deja iubire.

Nu mă căuta
În toate locurile greșite.

EU SUNT pielea ta
EU SUNT plămânii tăi
EU SUNT mintea ta
EU SUNT inima ta
EU SUNT nimic
EU SUNT tot
Iar tu nu poți scăpa
Poți doar zbura ...
Pe aripile mele.

Nu căuta.
Doar găsește.

Fii tăcut.
Doar FII.

Rumi

Today, Love loved me and said:

And because all IT IS,
You ARE love, lovely and lovable.
No conditions.

You don't need to suffer to be loved.
You don't need to do, to be loved.

Just be, who you are,
Perfectly imperfect.

Smile...
You already are love.

Don't look for me
In all the wrong places.

I AM your skin
I AM your lungs
I AM your mind
I AM your heart
I AM nothing
I AM all
and you cannot escape
Only fly ...
Fly on my wings.

Don't look
Just find.

Be silent.
Just BE.

Rumi

*Aceasta carte o dedic Lor. Arhitecților.
El este pânză pe care Ea se pictează. Împreună Dum-
nezeu El/Ea. Armonie.*

*În memoria bunului meu prieten și învățător Marius,
care într-o zi m-a întrebat: „Ce faci cu ceea ce știi? A
ști fără a pune în practică ceea ce știi, este echivalent
cu a nu ști.”*

Stătea de o oră jumate cu el strâns tare la piept. Mâinile îi erau încleștate ca ale unui mort și nu găsea curajul să-l deschidă. *Un an... futu-i... a trecut un an!* Se legăna în balansoarul în care petrecuseră milioane de clipe frumoase și nu reușea să-și aducă aminte chipul pe care-l adorase atâta timp. Căuta prin toate sertarele care se află în creierul uman împiedicându-se de amintiri. Erau clipele ce-i construiau trecutul. Developa poze. Tot soiul de poze colorate, monocrome, voalate sau poze inexistente; poze care nu își aveau locul în albumul lui pentru că nu-i aparțineau. Îi provocau o senzație de greață pentru că în nici una trupul nu avea chip, nu avea nici o expresie. Putea să-i simtă mirosul dulce de scorțișoară, parful tare pe care-l adora și care-i provoca o erecție instantanee; putea să-i guste pielea sărată, alunița maro închis de pe sânul drept; aproape îi simțea formele voluptuoase în mâinile lui, șoldurile rotunde pe care și le unduia ușor atunci când făceau dragoste, degetele de la picioare pe care și le dădea cu oă albă și care-și găsiseră de câteva ori locul pe pieptul său și toate celelalte părți ale corpului ei, care-l dezgustaseră pe rând și care-l făcuseră apoi s-o adore.

Trase adânc aer în piept și îi mirosi părul, mirosul a vanilie, mereu curat, incredibil de incitant. Adora să-și îngroape nasul în mireasma ei – vanilie și scorțișoară – o combinație fatală pentru orice bărbat, un drog pentru el.

– Ești o prăjitură cu picioare!

Urlă cât de tare putu și strânse albumul foto și mai tare în brațe.

– O prăjitură cu picioare, mă auzi? Prăjitura mea cu picioare, nu are nimeni voie să te mănânce!

Ochii i se umeziră și două lacrimi mari căzură peste obrajii aprinși. Plângea? Da! Plângea ca o muiere și nu era nimeni să-l vadă. Imaginea ar fi fost, cu siguranță, demnă de emisiunea Oprah! Urlă din nou, răcnii:

– Am făcut diabet și n-am mai mâncat ceva dulce de un an! De un an, auzi? Ultima bucată mi-ai dat-o tu și pe urmă ai dispărut! M-ai dus la cofetărie și m-ai abandonat acolo ca pe orice fraier! Un an!... și era cu scorțișoară și vanilie.

Vocea se stinse brusc iar el începu să se leגעne și mai tare în balansoar, periculos de tare, îndeajuns cât să se dea cu capul de colțul mesei sau de calorifer și să se termine cu tot. Cum oare putea să-și explice că simțea fiecare curbă a corpului ei dar nu putea să-i vadă chipul? Sau poate că o luase razna! Nu existau oameni fără chip! Sau existau? Făcuse oare dragoste până acum cu un monstru fără chip? Trebuia să se aștepte ca în orice moment mirosul dulce să se transforme din nou în mirosul de acum un an? Mirosul de urină îmbibată cu medicamente, putreziciune, naftalină? Un iz scârbos îi invadează nasul și stomacul se revoltă simțitor. În câteva secunde, masa de dimineață – ouă, pâine cu unt și cafea – se afla jumătate pe pantaloni și jumătate pe podea. Se șterse la gură cu manșeta cămășii dar nu-l scăpă din prinsoare nicio clipă. Nici măcar faptul că se bălăcea în propria vomă nu avea să-i schimbe planul. Trebuia, la un moment dat, să-l desprindă de la piept și să-l deschidă, dar nu chiar acum, acum avea să fie băiat mare și să încerce

să facă puzzle-ul fără ajutorul lui mami. Trebuia să-și aducă aminte odată chipul ăla.

Dacă ele l-au furat? De asta nu reușesc să mi-l amintesc! Pentru că ele l-au furat! Au desfigurat-o! l-au mâncat ochii și nasul, buzele, apoi obraji! Au transformat-o într-un monstru ca ele, i-au luat chipul pentru că era frumoasă! Era frumoasă, nu? Trebuie să fi fost frumoasă, altfel nu ar fi desfigurat-o! Închise ochii și continuă șirul gândului legănându-se ca un copil.

Da', dacă ea a fost tot timpul un monstru și nu am văzut-o eu? Dacă ea s-a ascuns ani de zile în spatele unei măști perfecte? Dacă în spatele măștii au fost de fapt doar viermi? Coborî din balansoar călcând în voma caldă, lăsând urme până în baie. În tot timpul ăsta nu-l slăbi din prinsoare nici un minut, cu o mână se ținea de pereți și cu cealaltă îl ținea lipit de pieptul transpirat. Apa era rece, stingea din jarul ce-i alcătuia trupul. Avea febră? Atât de puternică fusese încercarea de a-și aduce aminte? A câta oară era când se întâmpla asta? Poate că nu se mai odihnise cu adevărat din acea noapte când el adormise cu mâna peste sânul ei, iar ea cu piciorul încolăcit în jurul coapselor lui; goi, transpirați, fericiți.

Picăturile îi mângâiau obrazul mutilat și atingerea lui într-un astfel de moment îl făcu să verse și ceea ce mai rămăsese din masa de dimineață. Nu mai exista durere, exista doar scârbă la privirea ciudățeniei din oglindă.

Se întoarse în balansoarul lui. Mai avea rost să se chinuiască singur? De un an se tot chinuise ca un idiot și nu avusese sorți de izbândă. Era momentul să pună capăt calvarului și știa în adâncul sufletului că o să poată scoate la lumină gaura neagră din locul feței ei. Scoase din buzunarul de la piept o rămășiță

de creion, deschise albumul pe care îl ținuse așa de strâns încât îi amortiseră mâinile și scris pe prima pagină cu litere mari de tipar: ***SĂ APRINZI LUMINA ÎN CAMERĂ ÎNAINTE DE A DESCHIDE OCHII, LUMINA LE ORBEȘTE ȘI LE GONEȘTE! SĂ NU O STINGI PÂNĂ NU RĂSARE SOARELE!***

*Continuă să eviți problemele și nu vei fi nicio-
dată cel care le-a depășit.*

Richard Bach
*Îndrumar pentru Mesia.
Învățăături pentru suflete avansate*

I. Interzis

Cine ți-a spus că „a auzi” înseamnă „a asculta”?

Două gentuțe mici așteptau lângă ușă. Dan observă că una dintre ele era geanta laptopului.

– Nu te-ai potolit până nu ai făcut cum ai vrut tu, nu? se răsti la ea.

– Dan, te rog, răspunse Ana, nu îl cărăm în spate. Nu o să te deranjeze.

Tonul vocii ei era calm și rugător, zâmbi și trecu pe lângă el cu trei tricouri împachetate, spre geamantanul de pe pat. Se comporta ca și când totul ar fi fost în regulă, ca și când nu avuseseră discuții interminabile pe tema asta. Atitudinea ei îl făcu să-și iasă din fire.

– Ana, se răsti din nou la ea, credeam că am stabilit! Credeam că este clar faptul că o să ne lăsăm munca acasă! Știi foarte bine părerea mea și nu e prima dată

(când mă tratezi ca pe un maimuțoi)
când vorbesc cu pereții!

– Dacă îți promit că nu-l voi folosi decât în cazul în care este absolut necesar? Doar în cazul în care este ceva urgent, accepți? Te rog?

Se apropie de el și îi sărută scobitura gâtului, apoi lipi capul de pieptul lui. Pentru o clipă, fu pe cale să cedeze atingerii ei. Felul în care se mișca și în care articula cuvintele, privirea, mirosul – ar fi înnebunit orice bărbat. Se simțea vulnerabil și trebuia să demonstreze

(*să-și demonstreze*)

că nu se mai lasă pradă vrăjilor feminine, că el este capul familiei și deciziile sale trebuie respectate.

– Și care ar fi situațiile absolut necesare? Pun pariu că o să consideri „urgent” și să verifici starea vremii în fiecare dimineață.

– Păi nu trebuie să vedem dacă vine avalanșa peste noi? interveni ea zâmbind.

Se îndepărtă de ea cu o mișcare bruscă. Aproximarea lor îi slăbea scutul de protecție. Nu putea să-și piardă capul, nu acum când avea de demonstrat ceva.

– Uite ce e, mie nu prea-mi arde de glume! Nu văd nimic amuzant în toată treaba asta și în faptul că nu faci decât să-ți bați joc de mine. Să fiu sincer, m-am cam săturat.

Căută în buzunarul blugilor pachetul de țigări.

– Cel mai bine e să anulăm tot! Nu am de gând să stau să te văd, și în concediu, cum stai și faci situații financiare pentru toți clienții tăi imbecili.

Întoarse spatele Anei, dezamăgit, și deschise ușa.

– Îmi ajunge că te văd făcând asta în fiecare seară când ajungi acasă și în fiecare weekend! Dacă o văd și în concediu s-ar putea să mi se facă greață!

Ceva din atitudinea ei, nervozitatea pe care o căpătase și pe care încerca fără succes să o ascundă, sau poate felul în care își frământa degetele de la mâini, trăda un fel de teamă. Și-ar fi dorit să fie respect și nu teamă sau nesiguranță. Ana mută privirea în podea și continuă să-și frământa degetele de la mâini.

– Nu spune asta! Te rog! Știi că vreau să plecăm, numai că am nevoie să-l știu cu mine! Spre exemplu, ce am să fac atunci când tu ai să dormi?

– Ai să dormi și tu! Ce dracu vrei să faci? Crezi că eu merg acolo ca să dorm toată ziua? Își trecu nervos mâna prin păr. Nu-i venea să creadă că purtau discuția asta.

– Sau atunci când am să mă plictisesc, continuă ea ridicând privirea spre el, atunci ce am să fac?

Iluzia lui se risipise, nu era nici teamă, nici respect, nici nesiguranță în ochii ei. Era dorință pură! Sete! Era disperarea pe care o vezi în ochii unui copil atunci când îl pedepsești. Se hotărî însă să nu cedeze, nu și de data asta.

– Vrei să spui că te plictisești în prezența mea? Nu era mai ușor să spui așa? Să fi zis: Dragul meu, eu o să mă plictisesc cu tine acolo, singuri cuc, am nevoie de ceva să mă țină ocupată. Ți-aș spune să iei o carte după tine, dar la cum stau lucrurile aș jigni cartea.

Știa că nu plictiseala era problema, ci nevoia! Ia-i unui drogat seringă și e în stare să te omoare cu tot cu familie, cățel și purcel. Așa era Ana acum. Era o drogată! Dan încerca să se folosească acum de arma ei preferată: cuvintele! Să o facă și pe ea să se simtă mică și mizerabilă cum îl făcuse ea pe el să se simtă în nenumărate rânduri.

– Nu mă plictisesc în prezența ta! Dar tu nu vei fi acolo cu mine tot timpul, nu?

Își trase mânecile tricoului până ce acesta se lărgi într-un mod hidos la guler. Era un tricou de casă, nu ar fi fost o pierdere, mai îngrijorătoare era vocea Anei, care tremura. Chiar avea senzația că el o să o lase singură acolo?

– Ai dreptate, Jane, Tarzan o să se ducă la vânătoare, iar tu o să stai zile întregi singură cu copiii. Dar să nu-ți faci griji, scumpo, o să-l rog pe King Kong să te păzească cât sunt eu plecat. Se întoarse într-o parte și, scormonindu-și în continuare buzunarele de la pantaloni, adăugă:

– Ești penibilă, Ana... zău.

– Râzi tu, dar te-ai interesat? Există civilizație acolo? Sau o să fim noi și urșii? Mă mir cum de nu stăm la cort!

Mersese prea departe de data asta, era prea mult pentru el. Pusese la cale această călătorie de secole, plănuiise totul în așa fel încât să fie sigur că o să-i placă și ei.

– Mulțumesc, Ana! Într-adevăr, ai dreptate! Despachetează tu, eu mă duc să anulez tot. Scoase din buzunar o țigară mototolită, pe care o îndesă în gură. Mâinile îi tremurau de nervi.

– Parcă spuneai aseară că te-ai lăsat de fumat! continuă Ana pe un ton șovăitor.

– Ei bine, m-am răzgândit! Și, apropo, nu știu unde aveai senzația că mergem, de ai pus totul în geamantane. La munte, când am mers ultima dată, eu am folosit un rucsac. Știi chestia aia verde, de care te împiedici tu mereu în dulap și pe care vrei să o arunci ca să-ți pui pantofii?

Deschise ușa dormitorului, era sigur că ea avea să adauge ceva. O cunoștea prea bine. Și nu

avea să cedeze, dimpotrivă, avea să spună ceva care să-l enerveze și mai tare. Nici nu apucă să facă prima mișcare și îi auzi glasul.

– Așa! Du-te și afumă-te! Nu mai are voie omul să îți spună nimic, că ți-ai și găsit scuze să fumezi din nou. Și mai ai tupeul să mă acuzi pe mine, să spui de mine că sunt rea!

Se întoarse și dădu cu piciorul în geamantan, o dată, de două ori, de trei ori. Începu să plângă și țipă la el, trăgându-și și lărgindu-și tricoul și mai tare.

– Așa știi tu să rezolvi problemele!

Iar călcase pe bec, nu mai contau nici geamantanul răsturnat și călcat în picioare, nici lacrimile, nici tricoul ei lăbărțat

(tricoul lui)

care ajunsese acum o cârpă. Mai avea să-și smulgă părul din cap și imaginea ar fi fost completă.

(dependenții)

– Fiecare cu dependența lui, Ana! Și, ca să știi, nu te-am făcut rea. Nu-mi pune în gură cuvinte pe care nu le-am rostit. Am spus că ești penibilă.

Scrâșni din dinți și trânti ușa camerei în urma lui. Era probabil ultimul lucru care ar mai fi putut să o determine să își schimbe părerea. Nu îi plăcea să o vadă în starea asta, dar considera că era necesară, pentru ca ea să-și dea seama când greșește. Doar asta mai putea face pentru a nu se lăsa călcat în picioare de tot. *Calmează-te! Ai promis că o să rămâi calm.* Rămase pe gânduri pentru câteva secunde în fața ușii de la dormitor, de unde Ana se auzea acum plângând în hohote. Poate nu era totul pierdut. Se bucură în sinea lui de mica victorie pe care o avusese.

Alese să-și fumeze țigara sub nucul bătrân din spatele curții. Acolo era răcoare și plăcut. Nucul făcea multă umbră. Amenajaseră o măsuță de piatră cu două băncuțe de lemn. Renunțaseră la băncile de piatră în favoarea celor din lemn atunci când observaseră cât de reci și incomode sunt cele de piatră. Locul era ferit de restul grădinii prin două-trei tufe mari de cimișir, pe care nu le tunsese niciodată. Îi plăcea intimitatea, drept urmare un gard înalt de doi metri, acoperit tot cu iederă, împrejmua casa. Avea chiar și un ritual al lui dimineața, înainte de a pleca la muncă: ieșea gol, cu o cană de cafea fierbinte și cu o carte, citea mereu un capitol înainte de a începe ziua. Nu citea niciodată știrile, le știa dinainte să se tipărească.

Liniștea acestui loc îi făcea bine, îl ajuta să nu ia decizii pripite, îl ajutase de nenumărate ori și atunci când nervii lor explodaseră, iar cuvintele „divorț” și „despărțire” se loviseră de toți pereții camerelor. Erau cuvinte grele, genul acela de cuvinte pe care dacă le-ai compara cu o luptă corp la corp, ar rezulta mult sânge. Cuvinte însângerate... da, asta erau... cuvinte însângerate.

Nu știa nici el ce aștepta acolo, poate aștepta un răspuns din partea divinității *Ha! Care divinitate? Divinitatea nu răspunde nici atunci când în joc sunt vieți omenеști, n-o să răspundă unui nenorocit care stă pe o bancă, cu un pachet de „sinucidere lentă” în mână, nu? La dracu’ cu divinitatea! Divinitatea are spatele întors către noi și fața întoarsă către un joc de poker. Miza a fost mare! Miza am fost noi! Dumnezeu ne-a pierdut la un joc de cărți!* În mod sigur, răspunsul din partea divinității cădea, caput, inexistent, fin! Atunci, poate aștepta un răspuns

de la ea, o revelație, ceva care să-l facă să creadă în ei doi în continuare. Nu voia un miraj, se săturase de minciuni și iluzii. De data asta, voia ceva real, orice de care să se agațe.

Nu! De fapt, nu! Nu mai aștepta nimic. Stătea doar acolo, pe mica bancă de lemn, cu toate gândurile fugite în cele patru zări, cu țigara fumegând, cu scrumul de doi centimetri, gata să cadă, și cu privirea pierdută a unui om bătrân care trăiește din amintiri. Oare nu se așteptase el la asta? Oare nu știa că așa avea să se întâmple? El singur sub nuc, ea plângând în dormitor. Simțea că, în tot acest timp, nu făcuse decât să amâne inevitabilul *O să sfârșim într-o sală de judecată, spălându-ne rușele în public și înjurându-ne ca la ușa cortului, certându-ne cui îi va rămâne televizorul și cine va lua frigiderul.*

Se ridică brusc, hotărât să-și ia bagajele gata făcute, să le urce în mașină și să schimbe destinația. Nu știa exact ce urma să facă, nu știa exact ce-o să gândească când o să se vadă departe de ea sau cum o să reacționeze, singurul lucru pe care-l știa era că dorea să plece fără ea. Trase un fum din țigară și închise pentru câteva secunde ochii. O imagine halucinatorie, extrem de reală, îi izbi retina: se afla într-un avion, Ana dormea în dreapta lui, el privea o întindere de apă nemărginită. Deschise ochii și scutură din cap, visa cu ochii deschiși.

Ajuns înapoi în casă, pașii îl opriră în bucătărie, unde, pe ușa frigiderului, îl aștepta un mesaj de la ea. Ce ar fi făcut dacă știa că acela o să fie ultimul ei mesaj pentru el? Că, de fapt, nu o să fie el cel care o părăsește, ci acela care o să fie părăsit?

Se dezmetici puțin și își dădu seama că salivase pe cămașă. Se frecă la ochi și încercă să dea de urmă albumului. Era căzut la picioare, cu copertele închise. Îl ridică și îl deschise. Umpluse două pagini cu aceeași frază. Probabil ar fi continuat dacă nu ar fi adormit. *De câte ori am scris același lucru? Să fie vreo șaptezeci-optzeci de ori?* Era ca și când creierul i se blocase și se învârtise în același cerc de cuvinte pentru... câteva ore? Pierduse cu siguranță noțiunea timpului și, uitându-se la ceas, observă că arăta ora 8:08 de minute. Nu făcuse nicio legătură.

Mai amânase puțin momentul, călătorind până în Țara Minunilor, ca să o caute pe Alice. Nu o găsisese și bănuia că lua micul dejun cu Domnul Iepure. Îl durea prea tare capul și nu avea chef de Domnul Iepure în dimineața asta, așa că își pierduse timpul pe acolo sperând să termine Alice mai repede masa. Aici, orice era posibil și orice îi era permis, nu? Aici, nimeni nu-l privea ca pe o arătare hidoasă și demnă de milă. Nu erau oameni care să-l arate cu degetul sau care să întoarcă capul după el pe stradă. În cel mai rău caz i-ar fi pus o pălărie caraghioasă pe cap și i-ar fi dat un ceai. Putea să umble gol, doar cu o pălărie pe cap, să alerge de colo-colo cu bijuteriile bălăbănindu-i-se și lovindu-i-se de coapse. Și ce dacă? Putea fi el însuși acolo sau putea fi cine își dorea.

În ultima vreme petrecuse mai mult timp în Țara Minunilor decât oriunde. Fuseseră câteva excepții în care luase micul dejun acasă, alături de Nina-Mică, cu ziarul în mână; în rest, mesele erau servite alături de Domnul Iepure. Nina-Mică nu se supăra că o lăsa singură, dacă îi dădea bine să mănânce era prietena lui cea mai bună și nu mai conta că era sau nu alături de ea. Încercase să o ia cu el de câteva ori în Țara Minunilor, dar nu fusese chip să o facă să se înțeleagă

cu Domnul Iepure. Pentru Nina-Mică, Domnul Iepure era o jucărie pufoasă pe care trebuia să o alerge, așa că fusese obligat de circumstanțe să o lase acasă.

Dintre toți, cel mai mult îi plăcea compania Pălărierului Nebun, era un tip deștept, cu filozofii de viață bine stabilite și cu orizonturile larg deschise. El fusese cel care-l inițiasse în taina „alergatului în curul gol” după o sesiune prelungită de ceai și câteva țigări „speciale” împrumutate de la Omidă.

Alice... cu Alice avea o legătură ciudată, îl enervase toată perfecțiunea și inocența ei, cu mânuțele micuțe și fine, cu părul blond mereu spălat și pieptănat, cu rochița bleu mereu călcată și apretată; știa bine că atâta curățenie și perfecțiune erau iluzorii... *Dar, hei! Ești în Țara Minunilor... și ce crezi?... Orice este posibil!*

La dracu! Cât își dorea ca toate astea să fie adevărate și nu doar niște născociri ale minții lui. Cât își dorea să existe cu adevărat o Țară a Minunilor, unde timpul să rămână în loc chiar dacă există un iepure cretin, obsedat de trecerea lui, unde iarba să fie verde mereu și temperatura caldă. Un loc unde să plângă până leșină și adoarme, un loc unde să bea mult și să fumeze marijuana cu Omida până ce îi iese fumul pe urechi; unde să plângă din nou și să nu-l mai doară așa de tare lipsa ei, să nu-l mai chinuiască încercarea de a-și aminti chipul ei. Un loc unde să bea apă și să-și vindece sufletul, un loc unde să-și spele rănilor și ele să se închidă. Un loc... numai al lui.

Se uită din nou la ceas: tot 8:08. Se gândi că nu este încă pregătit să facă pasul. Poate trebuia să mai treacă un an.

Își simțea gâtul uscat, știa că mai rămăsese, în frigider, limonadă de la cina trecută. Cu siguranță nu putea să pornească într-o așa aventură cu gâtul

uscat. În realitate, nu făcea decât să găsească scuze pentru a amâna momentul încă puțin.

*Și te-am găsit, și ești a mea. Nimeni nu mi te va lua. Floare de mai, fierbinte ca iadul, ruptă din rai.*¹

Băutura galben-maronie îi paraliză gâtul și simpla privire a magneților de pe frigider îi paraliză creierul.

(Lămâi – facem dragoste-n grădină!)

(natura, obsesia ei)

O avalanșă de amintiri dureroase îi invadează ochii, era totul acolo, mai puțin chipul... Nenorocitul ăla de chip!

Ultimul mesaj era încă lipit pe frigider, unul din cele mai simpatice jocuri ale lor. Magnetul lui era un bebeluș animat cu un biberon în mână, iar magnetul ei era o gărgăriță; nu orice fel de gărgăriță.

– Una așa deosebită, cum sunt eu!

Vocea ei se auzi cu o claritate înfiorătoare.

– Nu roșie cu buline negre, una albastră cu buline roz.

Se auzi din nou foarte clar chiar în spatele urechii lui. Se întoarse brusc, sperând să nu viseze, sperând să nu fie totul doar o altă fabricație a minții sale. Nu semăna cu nici un gând, nu semăna în nici un fel cu amintirea vocii ei, era EA! O simțea! Simțea căldura sânilor ei pe spatele lui. Îi șoptea în ureche!

În spatele lui era doar chiuveta.

Scăpă paharul pe gresie și strigă cât putu de tare:

– Ce vrei de la mine? De ce mă chinui în halul ăsta? Ajută-mă să uit! Ajută-mă să uit! Prăjitură blestemată ce ești! Mi-ai nenorocit viața!

Se prăbuși peste cioburile paharului, în mica baltă de limonadă.

¹ Emanuel, melodia *Floare de Mai*.

– Și mi-e atât de dor de tine! Și am atâta nevoie de tine! Iar tu ai plecat ca o nenorocită ce-ai fost!

Dincolo de ușa bucătăriei îl aștepta un bărbat, un bărbat pe care el nu-l putea zări, nu atât timp cât era preocupat să se îmbăieze în propria lui durere.

Condusesse în liniște până ieșise de pe autostradă, când băgase în casetofon un cd cu Guns N' Roses. Muzica veche îi amintea de vremea în care chiulea de la orele de chimie din liceu. Avusese un profesor care, pentru o demonstrație practică a alcoolului etilic, îl trecea clasa cu notă maximă. De altfel, era singura formulă chimică pe care o știa orice elev din clasele unde predă stimabilul.

Se uită la ea în timp ce Axl cânta despre războiul civil². Era ghemuită pe scaunul din dreapta, cu capul sprijinit pe tetieră și dormea. Discuția pe care o purtaseră cu siguranță o epuizase, de altfel, tot ce era legat de ei doi o epuiza în ultima perioadă. Îi încolți în minte gândul de a pune frână bruscă și de a o trezi în mod spectaculos. De când dormea ea în mașină? Putea să spună orice poveste, că i-a sărit un câine în față, că a văzut un radar sau că pur și simplu a simțit nevoia să o dea cu capul de bord. În fond, de ce trebuia el să conducă singur tot drumul și ea să-și facă somnul de frumusețe? Stabiliseră o vacanță împreună, ei doi, nu el și casetofonul. Se săturase de seri singure. Dacă la început îi ofereau libertate și independență, acum ajunsese să le urască.

² Guns N' Roses, melodia *Civil War*.

(*I used to love her, but I had to kill her...*)³

Își făcuse promisiunea de a nu se enerva în această vacanță. O așteptase de prea mult timp, de vreo trei ani; cam atât se împlinea de la minunata promovare a nevesti-sii și tot cam atât se împlinea și de la accelerarea procesului de dezintegrare a căsniciei lor. Promisiunea lui fusese deja încălcată, având în vedere schimbul de replici din acea dimineață. *Asta pentru că ea nu poate să plece nicăieri fără porcăria aia de laptop. Am ajuns să am drept concurent un căcat de mașinărie de 500 de dolari, am ajuns să-mi împart căsnicia cu două kilograme de tehnologie. Ar trebui să sugerez să-i încorporeze și un vibrator, în felul ăsta ar fi sigură că satisfacția e maximă și că un soț, care consumă ceva mai mult decât curent, este de-a dreptul inutil. Pun pariu că dacă mi-aș vărsa cafeaua din greșeală peste el, cu siguranță aș sfârși într-un tribunal împuștit, dat în judecată pentru daune la propriul meu divorț! Cel mai periculos triumphi amoros existent.*

Conducea de ceva timp pe serpentine și se aștepta ca ea să se trezească. Rareori dormea în mașină și niciodată pe serpentine. Câteodată, când erau prea abrupte, îl ruga să o lase pe ea să conducă.

Avu din nou impulsul de a pune frână. Sau nu! Mai bine să accelereze, asta cu siguranță ar fi trezit-o. Îi venea să urle la ea: *ALOOO! Trezește-te, femeie! Tu niciodată nu dormi pe serpentine! Trebuia, însă, să recunoască că îi plăcea să o vadă dormind, dar în ultimul timp el adormea cu mult înainte ca ea să ajungă acasă. Câteodată,*

³ Obişnuiam să o iubesc, dar am fost nevoit să o omor; Guns N' Roses, melodia *Used to love her*.

în sufragerie, cu televizorul deschis. Ea nici măcar nu se mai sinchisea să-l trezească și să-l cheme în pat. Pentru el, toate astea nu însemnau decât un singur lucru...

O altă halucinație, erau dese în ultima perioadă și nu încerca să le dea o prea mare importanță. Toate aceste vedenii aveau înfățișarea nelimitării, întinderi de apă nelimitate, cerul de un albastru de safir, lipsit total de nori, iar acum o pădure, o pădure întinsă cât putea cuprinde cu ochii. Zbura deasupra acestei inimi verzi a pământului cu respirația tăiată de grandoarea peisajului.

Își dorea acum să bea! Să se îmbete! *Să mă fut în ea de mândrie! Ce înseamnă mândria când ajungi marioneta amintirilor?* Mai voia ceva, voia să i-o tragă lui Alice, pe iarbă, în Țara Minunilor, cum îi plăcea ei, și să adoarmă apoi, jumătate dezbrăcat, pe balansoarul din verandă.

Alice fusese singura lui parteneră în ultimul an. Primul contact intim pe care-l avusese cu ea fusese de fapt un viol, înghesuiți în boschetele din drumul ei spre casă. O urmărise plecând de la domnul Iepure, în rochia albastră, pielea albă și cu părul blond... toate îl făcuseră să și-o dorească. Acea fusese prima noapte în care se trezise întins pe podea, dezbrăcat, ud, murdar de propria lui sămânță și înțelesese că este încă bărbat și că Alice o să fie probabil singura parteneră pe care o va mai avea vreodată, cu sau fără voia ei. Violul se dovedise, însă, a fi atât de plăcut pentru ea, încât îl aștepta în fiecare seară pe aleea din pădure.

Se întinse spre mânerul frigiderului cu gândul de a renunța la tot, și la album și la chipul ei, și la prăjitura cu picioare. Vroia doar să se îmbete și să uite. Provizia de vodcă din cămară se terminase, dar știa că mai are o sticlă în frigider; o sticlă de vodcă cu lichid galben maroniu ce-l striga.

Înainte de a deschide ușa frigiderului, își aținti ochii asupra magneților lipiți pe acesta, ultimul ei mesaj: două mâini împreunate, semnul interzis, urmat de bebelușul ei, o inimă frântă de o săgeată și gâr-gărița ea. Mesajul însemna *TE ROG, IARTĂ-MĂ! NU VREAU SĂ MAI FII SUPĂRAT PE MINE. RAI O YAMANA.*

– N-am să mai fiu supărat pe tine, gărgărițo!

Volbura îi încețoșase mintea, era ultima șansă pe care o mai acorda relației lor. *La o adică, puțină burlăcie nu strică nimănui.* Gata cu întrebările incomode despre telefoanele primite, gata cu teorii despre „minte sănătoasă în corp sănătos”, gata cu întâlnirile nedorite cu familia ei. Avea să-și găsească o bucățică, eventual fără prea multe păreri proprii. Problemele legate de relații aveau să înceteze.

Două dimensiuni diferite ale minții se luptau: una, în care tot zbura peste întinderi nemărginite și în care simțea libertatea totală și alta, ce-l trăgea în jos cu putere, ca să-l izbească de pământ, gravitația furiei pe care o simțea era mai puternică decât zborul lin. Doi Dan, care purtau un război în interiorul lui. Cel plin de mânie îi pusese însă stăpânire și pe trup, lăsându-l pe Dan, cel care zbura în libertate, departe. Libertatea sa era văzută acum ca o nălucă, aceeași halucinație pe

care tot încerca să o îndepărteze; nu credea în libertatea aceea, credea în emoțiile lui, pe care le simțea acum, aici, la volanul mașinii sale.

Peisajul ce i se deschidea în față era mai mult decât spectaculos. Șoseaua mergea paralel cu un râu. În partea stângă era un perete înalt și abrupt, cu pâlcuri de iarbă și de mușchi, răsărite din loc în loc. Pe unele porțiuni, peretele era susținut cu o plasă de sârmă, ce împiedica căderea pietrelor pe șosea. Soarele nu încălzea zona decât atunci când trecea pe deasupra canionului. În partea dreaptă era râul, lat cam de zece metri, iar vegetația era din abundență. Căderile de apă formau mici cascade, iar brazii de lângă râu te duceau cu gândul la două ore de somn bun pe iarba de lângă mal. Părea un loc liniștit, ca un cimitir al elefanților, în care orice om și-ar fi găsit pacea în ultima clipă a vieții.

Dan își eliberă mintea și încercă să alunge orice urmă de incertitudine ce-l rodea. Aerul de munte îi provoca foame, era un buton care se declanșa de câte ori pleca din oraș și activa un îndelung vaiet al stomacului, un șir de „vocalize”, după cum îi plăcea Anei să-i spună. Probabil că acesta era unul dintre cele mai penibile sunete scoase de corpul uman, mai ales atunci când se întâmpla într-o ședință unde nu vorbeau decât un singur om și stomacul tău.

Se gândea la pachetul cu sandviciuri pe care Ana îl făcuse de dimineață, sandviciuri cu cașcaval, brânză topită și ardei gras. Speranțele lui de a mânca ceva depindeau acum de somnul Anei. Se gândi din nou să facă ceva ca să o trezească. Dar nu mai era nevoie, se pare ca aveau un canal

telepatic deschis, care funcționa numai când se nimerea.

– Am ajuns? Întrebă Ana somnoroasă.

Se întinse ca o pisică abia trezită din somn.

– Nu încă, mai avem vreo oră, răspunse Dan, privind către ea.

Ana avea ochii umflați de somn, iar în partea dreaptă a gurii atârna un firicel de salivă. Pe Dan în pufni râsul.

– Ce e? De ce râzi? Râzi de mine, nu? Se încruntă. Ce am?

Dan ridică degetul și încercă să-i indice locul cu pricina, însă nu reuși decât să zâmbească și mai mult.

– Hai, mă, urâtule, nu mai râde de mine! Ana se alinta, era un obicei de-al ei atunci când se trezea.

– Iubito, ai o băluță în colțul gurii.

Ana se șterse cu mâna.

– Yuck, ce scârbos! Nu știu ce ți se pare așa amuzant, mie mi se pare scârbos.

Scoase din poșetă un șervețel umed, pe care îl folosi cu îndârjire.

– Am dormit tot drumul?

– Ei, nu chiar tot drumul. Dacă am reținut bine, urmează să facem dreapta pe un drum forestier și de acolo mai avem vreo cinspe kilometri până la locul unde o să lăsăm mașina. De acolo mai avem de mers puțin prin pădure până la cabană, o să-ți facă plăcere.

Femeia căscă prelung și își întinse oasele în timp ce el zâmbea, arătându-și dantura perfectă. După câteva minute de tăcere, întoarse din nou capul spre ea și o întrebă:

– Auzi, ție nu ți-e foame? Nu de alta, dar stomacul meu face vocalize de vreo jumătate de oră și abia mai pot să gândesc.

– Să fiu sinceră, nu prea mi-e foame. Dar mi-ar prinde bine o oprire, pentru că îmi pocnește vezica.

Dan trase pe dreapta în primul luminiș. Mergeau printre pomi de ceva vreme, dar abia acum reușise să observe cât de verde era totul în jurul lor și cum pomii emanau un miros de viață și de sănătate. Drumul nu era aproape deloc circulat și asta le permitea să asculte liniștea.

– Nici nu știi ce peisaje ai pierdut! spuse Dan, îndreptându-se spre portbagaj. Am crezut că serpentinele te vor trezi. De obicei nu dormi pe serpentine.

Scotoci printre bagaje după punga cu mâncare.

– Nici nu am știut că pot dormi atât de profund în timp ce tu conduci. Știi... am fost obosită în ultimul timp. Se furișă după un copac și își dădu pantalonii jos, apoi continuă:

– Discuția de dimineață m-a obosit și mai tare. Îmi pare rău! Cred că te-ai plictisit groaznic atâtea ore.

– Eh, m-am descurcat. Am ascultat muzică în surdină și am fost singur cu gândurile mele. Sper că te-ai odihnit, deși îți spun sincer că ai pierdut un peisaj frumos, da' lasă, că la întoarcere conduci tu. Despachetă un sandvici și mușcă din el cu poftă. Ana se întoarse la mașină cu un zâmbet de ușurare pe față.

– Ce bine mă simt. Chiar am crezut că o să plesnesc. Sunt de acord ca la întoarcere să

conduc eu și tu să dormi. În felul ăsta facem schimb de experiență.

– La cât de încet conduci tu, o să fie așa... ca un fel de legănat dulce.

Ana zâmbi, apoi făcu o scurtă pauză și spuse pe un ton scăzut, lipsit de viață:

– Știi, te-am visat. Nu am mai visat de mult. Dar acum te-am visat pe tine.

– Da? Și ce făceam?

– Eh... știi și tu. Vise! Prostii... nu mai țin minte cu exactitate, știu că te-am visat pe tine. Își împreună degetele și întinse mâinile peste cap.

– Acum m-ai făcut curios. Povestește-mi, dacă tot ai început!

– Păi... nu a fost tocmai un vis dintre cele pe care să vrei să le ții minte! Îmi amintesc frânturi. Știu că plângeai. Am visat că plângeai și spărgeai toate oglinzile în care te priveai. Urlai ceva. Spuneai ceva ce nu am ținut minte. Eu nu eram cu tine... adică eram, dar în calitate de privitor, mergeam în spatele tău ca o cameră de filmat.

– Probabil priveam în oglindă burta pe care am făcut-o în ultimul timp și plângeam de supărare, spuse Dan zâmbind. ăsta e un motiv pentru care orice bărbat ar plânge, numai că ne consolăm apoi cu o bere și ne trece.

Ana continuă ca și când nici nu ar fi auzit gluma soțului ei.

– Mergeai din cameră în cameră... erai la noi acasă... șchiopătai, iar în mâna dreaptă țineai ranga pe care o folosim noi când mutăm mobila, treceai dintr-o cameră în alta și unde vedeai o oglindă, o spărgeai și urlai îngrozitor. Se scutură, o trecuse un fior, se ridică de pe capota unde se așezase involuntar, în focul povestirii.

– Dar gata cu prostiile! Hai să mergem! Ai terminat de păpat?

Dan dădu afirmativ din cap.

– Atunci hai să mergem în mașină! E răcoare.

– Păi normal, suntem în pădure.

– E tare frumos aici. Aerul e curat și deja am senzația că locul ăsta ne aparține, spuse Ana când soțul ei urca în mașină. Simt cum ceva ne cheamă! E o senzație ciudată și în același timp minunată. Își îngroșă vocea: „Ana, vino... sunt marmota care învelește ciocolată în staniol... te chem să te îndop cu tone de ciocolată!”

Pufniră amândoi în râs.

– Ce ți-ar mai plăcea ție să ți se îndese tone de ciocolată în gură!

– Mi-a fost dor de tine, ursulețule!

– Și mie mi-a fost dor de tine, iubita mea.

– Te iubesc! Ana îi șopti la ureche.

Dan zâmbi și o mângâie pe obraz.

– Hai să mergem. Ne așteaptă un urs în vârful de munte și o cană de ceai fierbinte.

Tu ești cel care a cerut să fie lăsat aici, pe acest pământ, astfel încât să poți face ceva remarcabil, ceva care contează pentru tine, pe care nu ai fi putut să-l faci nicăieri altundeva și nici altcândva.

Richard Bach
*Îndrumar pentru Mesia.
Învățăături pentru suflete avansate*

II. Soarele răsare mereu dinspre est

Cine ți-a spus că soarele nu te arde când ți-e frig?

Apa fierbinte îi făcea pielea să doară. În dimineața asta simțea puternice furnicături peste fiecare cicatrice, fiecare centimetru de piele îi pulsa și îi ardea fiecare venă și fiecare arteră ce trecea prin locurile acelea.

Ceasul care arăta ora 8:08 stătea acum pe mașina de spălat, iar hainele de dimineața, ce fuseseră curate, erau înșirate pe gresie. Stătea chircit într-un colț, gol, cu genunchii la piept și cu dușul curgându-i în cap, gândindu-se la ce are de făcut în continuare.

Ridică mâna stângă în fața ochilor, o întoarce și își privi palma. Apoi privi cicatricea de pe cealaltă parte. Simțea cum miliarde de furnici își sapă drumul prin carnea sa. Le vedea mărșăluind prin pielea care i se ridica pe măsură ce ele înaintau, strânse mâna în pumn de câteva ori pentru a lăsa fantezia să zboare, însă furnicăturile i se întinseră până la cot, continuând să coboare pe linia cicatricei, pe coaste și apoi în jos, pe picior, era o rețea care încerca să reînvie. Armatele de furnici urcaseră pe gât, pe față și pe

cap, durerea devenea insuportabilă, se zvârcoli în cadă de câteva ori, nu mai simțise de mult ceva prin carnea lui moartă. Fusesse moartă, iar acum prindea viață. Dădu robinetul la maxim și strânse din dinți cu putere. Furnicile mureau una câte una și le putea simți cum explodează prin venele lui.

Dușul îi spală murdăria și mirosul insuportabil, însă nici oroarea, nici frica nu-i părăsiră mintea și nici izul putred, ce-i invadase nările de dimineață, ca o reminiscență, nu dădea semne să plece. Trebuia să se obișnuiască cu ideea și să încerce să continue, ignorând toate semnele care-i spuneau să renunțe și să se îmbete bine.

Resimți o foame puternică, dar nu o foame organică, ci o foame de a scrie. Parcă mâna dreaptă îi cerea să ia pixul în mână și să scrie. Nu știa ce anume trebuie să scrie, știa doar că trebuie s-o facă, altfel se vor întoarce furnicile și de data asta vor aduce cu ele și alți prieteni, care îl vor devora bucățică cu bucățică.

Îmbracă rapid un nou set de haine curate și ascultă chemarea mâinii. Se duse în bucătărie și rupse o foaie din ceea ce fusese odată un bloc notes. Se puse la masă și scrise alert câteva rânduri, fără să gândească, de parcă mâna lui ar fi fost posedată. Picături de sudoare îi acopereau fruntea, intrându-i în ochi, făcându-i neputincioși în fața bucății de hârtie. Luă un șervețel de pe masă, se șterse pe față și ridică bucățica de hârtie. Scrisul nu semăna cu al său, sau poate semănase cu vreo douăzeci de ani în urmă. Era un scris de copil, care spunea:

„Nu te mai chinui singur! Unele morminte nu trebuie dezgropate niciodată. Ea ne aparține nouă acum. Tu nu mai ai nicio putere și niciun drept asupra ei. Convinge-te singur. Deschide-I! Deschide-I! Raio YaMana”.

O căldură îi înăbuși tot trupul și simți că-i vine să leșine. Se clătină haotic în ambele părți. Lăsă bucata de hârtie pe masă și se ridică. Reuși să-și recapete echilibrul, iar gândul la sticla de băutură era acum mai aproape ca niciodată. Nu trebuia decât să întindă mâna spre ușa frigiderului și să o apuce, însă își aminti că în dulapul de la baie avea ceva care să-l ajute mai mult. Dărmă scaunul pe care stătuse cu câteva clipe înainte și se lovi de colțul mesei, fără să remarce durerea, fără să-i pese de vaza cu flori căzută din care se scurgea acum apă peste biletul său. În dulapul de la baie avea ceva să-l ajute! Deschise ușa dulăpiorului și scotoci printre zecile de analgezice care-i omorâseră durerea de atâtea ori, după cutiuța cu Rivotril. Nu avea să fie doar băutură. Nu! La dracu!

(Lămâi, facem dragoste-n grădină!)

Avea să fie un cocktail fatal din Rivotril și vodcă galben maronie. Asta sigur l-ar fi ajutat.

(Lămâi, facem dragoste-n grădină!)

Băgă două pastile în gură și își lipi buzele de țeava chiuvetei. Roti robinetul și jetul cu gust de rugină îi năvăli în gură.

(Lămâi, facem dragoste-n grădină!)

Ridică privirea și se uită în jur.

(Lămâi, facem dragoste-n grădină!)

(Lămâi, facem dragoste-n grădină!)

– Taci!!!

(Lămâi, facem dragoste-n grădină!)

– Taaaci! La dracu! Taci odată!

Vocea se auzea acum din toate colțurile încăperii, dar nu era vocea ei. Era vocea lor.

(Lămâi, facem dragoste-n grădină!)

Cuvintele îi roiau în jurul urechilor ca albinele în jurul stupului. Râsul malefic, strigătele lor! Nu era nimic uman în aceste voci! Nu era nimic adevărat în

ele! Îi aflaseră slăbiciunea și acum le trezise, le deranjase somnul, le furase viața și voiau răzbunare.

(Lămâi, facem dragoste-n grădină!)

– Taaaaaaaaci! N-o să vă las! N-o să vă las să-mi furați singurul lucru care mi-a mai rămas nenorocitelor!

Îngenunche lângă vasul toaletei și, acoperindu-și urechile cu palmele, urlă cu toată puterea.

– TÂRFE NENOROCITE! SUNTEȚI NIȘTE TÂRFE NENOROCITE!

(Lămâi, facem dragoste-n grădină!)

– TÂRFEEELOOOOR! TÂRFEEELOOOOOOOR!

Lipi fruntea de gresia rece a băii și strânse și mai tare mâinile peste urechi, vocile își pierduseră din intensitate, apoi râsetele, apoi spaima lui.

Rămase în nemișcare până ce drogul începu să-și facă efectul, reuși apoi să deschidă ochii și să se ridice. Își găsi cu greu drumul până la cămară, unde uitase că nu mai era nicio sticlă de vodcă care să-l aștepte. Probabil nu asta era răspunsul. Demonii din el nu aveau să iasă cu vodcă, trebuia să-și găsească în altă parte puterea de a se lupta cu monștrii care-i dădeau târcoale. TÂRFELE ALEA AVEAU SĂ FIE TÂRFELE LUI!

Lăsă ușa deschisă și lumina aprinsă și se întoarse în bucătărie. Se lovi de fiecare perete în parte în drumul lui și nu simți nici cea mai mică durere. Știa că, atunci când te doare ceva și îți provoci o durere mai mare, creierul preia senzația cea mai puternică, însă în cazul lui, putea să-l calce și buldozerul, durerea cea mai mare pe care o simțea era departe de orice durere trupească simțită vreodată. Ar fi stat să fie pus pe o masă de tortură și întins până ce fiecare oscior din corpul său ar fi ieșit de la locul lui, până ce fiecare venă și fiecare tendon ar fi plesnit și i-ar fi umplut

carnea de sânge, iar el ar fi cântat „La mulți ani!” pe sunetul provocat de toate aceste rupturi.

Avea nevoie de Alice, avea nevoie de pielea ei. Avea nevoie să-și așeze capul în poala ei și să se lase mângâiat până adormea. Avea nevoie să-i strângă sânii la piept și să o sufoce într-o îmbrățișare. Avea nevoie de liniștea pe care știa că n-o s-o mai aibă vreodată, nu atâta timp cât ele aveau să-i ocupe mintea și să-i ronțăie chipul. Asta știau ele să facă cel mai bine, nu? Mâncau chipuri! Devorau chipuri! Ronțăiau fiecare zgârci și fiecare bucățică de carne. Se murdăreau cu sângele tău și apoi râdeau.

Se împiedică de scaunul dărmat și căzu pe podea, trăgând după el fața de masă și tot ceea ce se afla pe ea. Era prea amețit ca să simtă vaza rostogolindu-se și lovindu-l în cap, dar nu era prea amețit ca să observe că biletul pe care-l scrisese mai devreme era ud și imaculat. Nu avea niciun rând scris pe el.

Se rezemă în cot și închise ochii pentru un moment, crezând cu tărie că totul se petrece în imaginația lui și că a exagerat cu calmantele, nervii și băutura. Își frecă puțin tâmplele pentru a-și alunga senzația ce se instalase în gâtul său. Ridică biletul deasupra capului, într-o rază de lumină ce pătrundea printr-unul din geamurile bucătăriei și observă că bucata de hârtie nu avea nicio urmă. Dacă cerneala s-ar fi șters din cauza apei, ar fi rămas urmele unde s-a apăsât cu pixul, însă nu era nimic. Foaia era intactă, ca și când abia o rupsese din caiet.

Aruncă biletul și privi în gol. Nimeni nu avea să-l ajute și nimeni nu avea să-l creadă. Cum să creadă altcineva, când abia îi venea lui să creadă? Era singur împotriva unor creaturi venite din iad, care reușiseră să-i fure cele mai prețioase amintiri. Singurele amintiri pe care le mai aveau împreună. Acum însă, ea

nu mai era decât o umbră în umbra diavolilor. Puse capul pe mâna stângă și adormi din nou. În jur era acum tăcere.

Rucsacul lui părea să cântărească o tonă, iar anii scurși și pachetele de țigări pe care le fuma se resimțeau groaznic în spatele lui. Ana nu părea să aibă vreo problemă. Își reglase respirația foarte bine și mergea într-un ritm de necrezut pentru Dan. Porniseră de aproape o oră, când Ana hotărî să rupă tăcerea.

– Daniel, putem să ne oprim câteva minute?

„Credeam că nu mai întrebî”, îi venea să spună, însă nu-și dorea să-i arate Anei cât de obosit era de fapt.

– Ai obosit? întrebă Dan.

– Nu chiar, e ok, cel puțin nu cred că am obosit așa de tare cum ai obosit tu. Chicoti.

– Hei, ia vezi! Eu duc tot greul aici, da? chicoti înapoi.

– Am zis eu altceva?

După câteva clipe de tăcere, Ana adaugă:

– Dan, am ceva să-ți spun. Nu știu de ce, dar trebuie să ți-o spun acum. Nu voiam să-ți pomenesc nimic, dar peisajul ăsta e grozav și mă face să-mi doresc să îmi descarc sufletul... cred... și am spus cred, că sunt însărcinată. Mi-a întârziat destul de mult luna asta, cam trei săptămâni. Nu ți-am spus pentru că nu sunt încă sigură, deși toate simptomele asta indică.

Dan stătea împietrit și nu scotea o vorbă. Abia dacă mai respira. *Cum am putut să țiip la ea de dimineață? Și cum am putut să o fac să plângă?*

Dacă copilul ăsta pățește ceva n-o să mi-o iert. Acum câteva ore îmi doream să o dau cu capul de bord și acum asta... Își luă inima în dinți și se apropie de ea, o cuprinse în brațe și își lipi buzele de gâtul ei transpirat. Era cea mai frumoasă senzație pe care o simțise de câteva luni încoace. Singura întrebare la care nu putea mintea lui să răspundă era: când a rămas ea însărcinată, când facem dragoste așa de rar? Apoi micul drac îi șopti în ureche și creierul i se inundă de gelozie: Dacă nu e copilul meu? Ne-am protejat de fiecare dată. Zicea mereu că nu e pregătită.

– Ai idee când s-a întâmplat? Facem dragoste atât de rar...

Ana oftă adânc.

– Dane, sincer... mă așteptam să te bucuri mai mult, adică, știu că este prematur și că nu este încă sigur, dar mă așteptam la o reacție puțin mai optimistă. De ce trebuie să existe mereu o îndoială? ăsta e defectul meseriei, nu? Ai senzația cumva că nu e copilul tău, sau cum?

– Nu am spus asta.

– Nu ai spus-o, dar tu mereu ai câte o suspiciune. Într-adevăr, am făcut dragoste rar, dar asta nu înseamnă că nu am putut rămâne însărcinată. Nu s-a inventat încă metoda prin care să te protejezi sută la sută, poate doar dacă te castrezi tu!

– Nu te enerva...

– Păi cum să nu mă enervez? Nu am spus că este un moment bun pentru asta, dar când naiba o să fie moment bun pentru un copil? Când o să avem 50 de ani și n-o să mai fim capabili să îl facem?

Dan oftă la rândul lui. Clar, nu pusese întrebarea potrivită, Ana nu avea să mai termine

niciodată cu explicațiile, odată ce se pornea putea să vorbească chiar și câteva ore, de multe ori o pierdea pe parcurs și nu mai putea ține pasul cu ea.

– Dan, am stat mult și m-am gândit în ultimul timp la ceea ce o să însemne un copil în viața noastră și mi-am dat seama că mi-e frică.

Ana se întoarse către el, glasul îi tremura și ochii i se umeziseră. Dan nu scoase nicio vorbă, nu știa ce ar putea să adauge pentru a-i ridica moralul, el la rândul lui se simțea ca un pui pârilit și neajutorat. Își rezemă capul de pieptul lui, iar el își înfundă nasul în părul ei. Mirosea minunat.

– Să știi că și mie mi-e puțin teamă, dacă asta te încălzește cu ceva. Dar o să ne descurcăm noi.

– Dacă nu am să fiu o mamă bună? Am senzația că nu o să pot să fiu un părinte așa cum trebuie. Unui copil trebuie să-i dai tot ceea ce e mai bun pe lume. Iar eu nu mă simt în stare să-i ofer tot ce trebuie.

– Drobul de sare. Ia nu-ți mai face tu griji în privința asta. O frecă pe umeri, apoi continuă:

– O să învățăm pe parcurs. Doar nu se naște nimeni învățat, nu? Cumpărăm cărți și le citim împreună.

Ana zâmbi, pe fața ei se citi o urmă de ușurare. Cuvintele lui păreau să aibă un efect calmant asupra ei.

– Hai să mergem! Nu vreau să ne prindă noaptea în pădure. Nu e un loc unde să vrei să înnoptezi. Sigur nu ți-e foame? Acum, mai mult ca oricând, ar trebui să ai grijă de tine și să mănânci cum trebuie.

– Mănânc când ajungem la cabană. Sper să nu mai fie mult.

– Dă-mi rucsacul tău, nu vreau să te obosești.

– Nu îți dau nimic! Dacă sunt însărcinată nu înseamnă că sunt și bolnavă. Nu știu de unde aveți voi ideea asta.

Discutară tot drumul, până la cabană, despre acest subiect. Cabana se afla la doar douăzeci de minute de mers din locul unde se opriseră ei. Cărarea pe care mergeau ajungea într-o poiană și o traversa prin stânga, pe lângă pădure, urcând mai departe versantul.

Peisajul era de-a dreptul magic. Era locul unde iarna ar fi stat pe veranda casei cu o cană de vin și o pătură pe picioare, legănându-se într-un balansoar. Două căbănuțe erau construite în poiana aceea, în stânga era o cabană cu aspect învechit, Dan estimează că ar fi avut vreo cincizeci-șaizeci de ani, iar în dreapta, chiar față în față cu cealaltă, era o cabană cu etaj, ce părea renovată recent. Cabanele erau despărțite de o mică livadă, un foișor și un leagăn de lemn. Casa cea veche semăna cu o casă din povești. Structura de bază a celor două case era identică: ambele din lemn, cu ferestre mici, fundația din piatră de râu și ciment. Aleea care ducea spre cele două case era pavată tot cu piatră de râu, piatră rotundă și lucioasă. Semăna cumva cu aleea din grădina lor, alee pe care Ana o botezase „aleea lui Oz”, pentru că de fiecare dată când punea piciorul pe ea îi venea să fredoneze melodia din film.

Dan simți mâna Anei cuprinzând-o pe a lui, apropie buzele de urechea ei și îi șopti zâmbind: „We are off to see the wizard, the wonderful

wizard of Oz". Dan îi zâmbi complice. Vocea ei era muzică pentru urechile sale. O sărută hoțeste pe gură și continuă să se uite în jur. Era într-un glob de sticlă.

Ambele cabane aveau în față câte o terasă, pe care erau mese și băncuțe din lemn. Pe una dintre aceste bănci stătea un domn slab și tras la față, îmbrăcat cu o cămașă în carouri maro și o vestă de lână, croșetată. Bărbatul mesteca ceva și se uita în depărtare. Părea să aștepte. Nici Dan și nici Ana nu băgară de seamă că, pe măsură ce înaintau, se cufundau în liniște. Liniștea care îți face urechile să țiuie. Dan simți mâna Anei tresărind în mâna lui.

– Ce s-a întâmplat?

Ana răspunse în șoaptă, întorcând puțin capul spre el, dar rămânând cu privirea la omul de pe bancă:

– Nu ți se pare că omul ăsta e ciudat? Seamănă puțin cu Lurch⁴.

– Ce vrei, nu toți oamenii sunt frumoși.

Dan ridică mâna în semn de salut și afișă un zâmbet discret, înaintă ușor trăgând-o pe Ana după el.

– N-am spus nimic, doar că tipul îmi dă fiori!

Omul deșirat era inert, îți puteai da seama că trăiește doar din faptul că plescăia ceva, nici măcar culoarea pielii nu-l trăda. Cei doi se apropiară și abia atunci bătrânul păru să-i observe.

– Bună ziua! Dan întinse mâna către el. Eu sunt Daniel Streck, iar aceasta este soția mea Ana. Dumneavoastră trebuie să fiți domnul Trut.

– Bună ziua, tinerilor!

⁴ Personaj din Familia Addams.

Bătrânul strânse scurt mâna lui Dan.

– Cam târziu ați ajuns, domnilor! Eu și soția mea vă așteptam mai devreme.

Întoarse capul și scuiă peste balustradă, în iarbă, un ghemotoc scârbos. Ana icni ușor.

– Pe mine să mă scuzați.

Scoase din buzunarul pantalonilor o punguță, o desfăcu și rupse din conținut o bucatăică. O aruncă în gură și vârî punga înapoi în buzunar, apoi își reluă plescăitul.

– Cu dumneata, tinere, am vorbit la telefon?

– Da domnule... cu mine... ați vorbit la telefon.

– Nu ziceai tu că ajungeți la ora patru? E șase! Noroc că aici mai bate soarele încă! Nu-mi place! Nu, domnule! Zău că nu-mi place! Voi, tinerii aștia, nu sunteți deloc serioși!

Dan se întrebă câți ani are oare Deșiratul și începuse să înțeleagă senzația ciudată care o încercase pe Ana.

– Știți, venim de departe și, ce-i drept, am plecat mai târziu decât plănuiserăm să o facem. Am fost reținuți de niște probleme...

Bătrânul îl întrerupse:

– Voi mereu sunteți reținuți! Așa sunteți voi, aștia tineri! Scuze! Scuze! Pe vremea mea, eram lipiți de perete dacă eram așa de obraznici. Dar eu mi-am pierdut îndemânarea. Și, ia zi, tinere, până când ziceai că stai?

– Păi, până luni. Nu așa v-am spus la telefon?

– Așa mi-oi fi spus, dar tu crezi că eu îi iau în seamă pe d-aștia ca tine? La mine... până nu văd io cu ochii mei, nu cred. Își supse gingiile zgomotos. Știi că tre' să plătești în avans, nu?

Dan nu mai era sigur că acesta era omul cu care vorbise la telefon. La naiba, nici măcar nu mai era sigur că ajunsese în locul potrivit. Ar fi fost de-a dreptul absurd să fie în alt loc. Senzația că erau într-un episod din Zona Crepusculară sau la Camera Ascunsă îi dădea târcoale. O privi pe Ana, care își mușca buza de jos privindu-l pe Deșirat nedumerită. Trebuia s-o scoată cumva la capăt, rapid.

– Domnule, vă asigur că banii nu sunt o problemă. Acum, vă rog să ne arătați camera în care vom sta. Soția mea este destul de obosită, aș vrea să o conduc, voi coborî apoi ca să rezolvăm toate formalitățile. Este în regulă așa?

– Păi, știu și eu, tinere, parcă aș vrea să văd o garanție înainte. Plescăi de câteva ori.

Dan se uită la Ana, care încrucișase mâinile în dreptul pieptului și bătea agitată din picior. Întorsese capul spre pădure și se prefăcea interesată de peisaj. Făcu doi pași și coborî de pe verandă pentru a se îndepărta de ei. Dan scoase portofelul, luă trei bancnote din el și le aruncă Deșiratului pe masă, bombănind.

– Nu știu ce vă imaginați dumneavoastră! Că mă încui în cameră și nu vă mai plătesc? Domnule Trut, sunt un om de cuvânt. Credeți că bat atâta drum până în creierul munților pentru a-mi bate joc de dumneavoastră? V-am spus clar la telefon că vă plătesc tot sejurul în avans. Și pentru că această excursie este foarte importantă pentru mine și soția mea, aș dori să fie cât mai plăcută cu putință și să nu începem cu stângul.

– Lasă, tinere, că știu cum sunteți voi, ăștia din generația nouă. Vara trecută am cazat un

grup de băieți și am fost om de încredere. Ajunseseră târziu, aproape de miezul nopții și nu le-am luat banii pe cazare că erau obosiți, așa că nevastă-mea le-a pregătit o gustare și i-am trimis în cameră. A doua zi dispăruseră cu tot cu două păături și trei prosoape. Și mai zici să fii om...

Dan înțelesese că nu mai era nimic de adăugat la discuția lor. Orice alte cuvinte ar fi fost inutile.

În timp ce Deșiratul se scotocea de chei prin buzunare, Dan se simți privit. Întoarse capul și observă că erau pândiți.

– Uite aici două chei, tinere. Camera 4 de la etaj și cheia asta mică și pătrată, care este de la intrarea în casă.

– Păi și cu celelalte camere cum rămâne? Am fost destul de clar la telefon când v-am spus că vreau să închiriez toate camerele. Simțea cum se înfurie din ce în ce mai tare, iar agitația lui devenise vizibilă.

– Calm, tinere! Calm! Nu-mi plac persoanele care nu respectă vârsta omului cu care vorbesc.

Clar! Moșul era total antipatic! Avea să-l urască toată vacanța!

– Nu o să mai fie nimeni cu voi acolo. Am depozitat ceva în celelalte camere, că m-am gândit că n-o să le folosiți voi pe toate. Și pentru asta o să-ți fac o reducere la tariful negociat de cinșpe la sută!

Era strigător la cer! Moșul ăsta odios, ieșit din poveștile de speriat copiii, voia să-i tragă țeapă! Voia să profite de situația dată și de faptul că ei erau la dracu-n praznic, de unde nu se mai puteau întoarce la ora asta, pentru a-i lua banii.

Luă cheile nervos și se îndreptă spre Ana, avea să rezolve situația fără ca ea să fie de față.

Între timp, Ana își dăduse rucsacul jos și se așezase pe un butuc mare aflat la umbra unui brad. Stătea cu genunchii la piept și cu bărbia sprijinită între ei, uitându-se în gol.

– Hai să mergem, am luat cheia!

– Tu observi cât de liniște e aici? Întrebă Ana cu privirea pierdută în continuare în iarbă. Cred că este cel mai liniștit loc în care am fost vreodată, de parcă... cum să-ți zic... aparține altei lumi. Și am senzația că timpul se scurge altfel.

– Păi e bine, nu? Asta înseamnă că îți place.

– Și da și nu... Îmi place pentru că îmi oferă o senzație de relaxare totală, dar asta mă sperie. Mă relaxează mai mult decât îmi permite instinctul de conservare și de supraviețuire.

– Ei... ți se pare. Hai, mergem? Întinse mâna către ea fără niciun succes, Ana părea că nu-l observă.

– Adică... dacă ar veni cineva să mă agrezeze acum, nu aș fi în stare să opun niciun fel de rezistență.

– Ești obosită. Nu prea ai făcut mișcare în ultima vreme și dacă este adevărat și faptul că ești însărcinată, cred că știm răspunsul, nu?

– Nu cred că e asta. Ce Doamne, iartă-mă!? Nu pot să fac diferența între oboseală și relaxare?

– În fine... O să ne dăm seama pe parcurs cum stă treaba. Mergem în cameră?

– Hai.

– Te superi dacă te las pe tine să despachezezi și eu cobor să rezolv ce mai e de rezolvat cu cazarea?

– Nup. Întinse o mână înspre Dan.

– Trage-mă, că mi-e lene să mă ridic.

– Vai ce puturoasă ești! Apucă mâna ei și o ridică ușor, apoi o cuprinse în brațe și o sărută.

Camera era situată la etaj, pe partea dreaptă. Scările erau înguste și foarte slab luminate. Încăperea în care erau cazați mirosea a iasomie, a iasomie și a îmbâcsit, împutit. Locul nu părea să mai fi fost aerisit în ultimii zece ani, în ciuda eforturilor pe care proprietarii le făcuseră, punând un aparat de cameră să pufăie parfum. Primul gând care îi încolți lui Dan prin minte fuse acela că după șifonierul din lemn masiv o să descopere un strat gros de mucegai verde, un strat pufos prins între perete și placa din spate a mobilierului. Un strat pufos în care zeci de gândaci își făcuseră culcușul în ultimii ani sau în care își aveau mormântul sute de carcase negre, tari și goale. Îl trecu un fior de scârbă. Ana se îndreptă spre fereastră și o deschise larg. În încăperea pătrunse un iz de iarbă umedă și frunze uscate, o aromă de pădure, un miros rece ce schimbă tot aerul camerei și toată senzația grea care îl încerca.

Ana ieși pe balcon și se sprijini de balustradă. Soarele apunea, iar crepusculul, care se ascundea după muntele din spatele cabanei, era decupat din cărțile cu povești nemuritoare. Și ea era incredibil de frumoasă, acolo, atunci, când ultimele raze de soare ale zilei îi încadrau silueta și presărau pe ea mici fire de aur. Era ființa care ocupa cel mai mult loc în sufletul lui.

(și Tina?)

Avea să fie mama copiilor lui, iar el urma să fie cel mai fericit bărbat de pe pământ. Un val de dragoste paternă îl năvăli, cuvintele erau

inutile. Se apropie de ea și o cuprinse ușor în brațe. Mireasma ei îi invadă nările. Închise ochii. Erau într-un moment care nu ar fi vrut să se mai termine niciodată.

– Iartă-mă... șopti Ana. Iartă-mă pentru că am fost o egoistă. Iartă-mă pentru că nu am apreciat ceea ce ai făcut pentru noi. E absolut superb și îți mulțumesc din toată inima că nu ai renunțat la noi.

Dan o strânse și mai tare în brațe și rămăseră acolo câteva clipe, în apusul soarelui, mângâiați de razele calde și de aerul rece.

Stătea în patru labe lângă bătrânul nuc din grădină, căutând vizuina iepurelui, când dădu peste o groapă care îi era străină. Își vârî capul în ea și simți două mâini trăgându-l în adâncul ei. Mirosea teribil de tare a prăjituri, prăjituri de casă, prăjituri cu scorțișoară și vanilie.

Alunecă în mijlocul pământului și pe măsură ce se apropia de ceea ce credea el că o să fie fundul gropii, mirosul devenea din ce în ce mai puternic. Nu vedea nimic, nu auzea nimic, doar mirosea.

Mâinile, ce inițial îl apucaseră de cap, îl țineau acum strâns de gulerul cămășii, nu știa încotro se îndreaptă, dar nu simțea niciun fel de teamă. Mâinile îi mângâiau fața; pielea degetelor era fină și pe măsură ce îi atingeau ochii și buzele, senzația de prăbușire dispărea, fiind înlocuită cu senzația de plutire. Încercă să deschidă ochii dar nu izbuti, simți apoi o pereche de buze sărutându-le pe ale sale. Aveau gust de prăjitură cu vanilie și scorțișoară. Limba moale și plăcută o masa pe a lui, în timp ce mâinile fine

îi coborâseră pe piept. Era EA. Știa că e ea, deși nu putea deschide ochii pentru a o vedea. Era blestemul de a nu o mai vedea niciodată. Era ea și era cu el în gaura de lângă nucul cel bătrân. Încercă la rândul lui să o mângâie, ridică mâna și o duse spre locul în care își imagina că trebuie să fie chipul, voia măcar să-l simtă, dacă nu putea să-l vadă. Sărutul ei deveni tot mai apăsător. Pipăi aerul și nu reuși să-i găsească nici chipul și nici trupul, deși îi simțea limba în gura lui, mâinile peste spatele lui, sfârcurile tari atingându-i pieptul, dar ea nu era acolo. Încercă din răputeri să deschidă ochii, disperat ca o va pierde din nou, când reuși însă, în jurul lui era numai întuneric iar ea dispăruse complet, rămase în urmă, ca mărturie a nebuniei lui, numai mirosul de scorțișoară cu vanilie. Îl târâse în văgăuna aia și-l abandonase acolo cum mai făcuse și în trecut. Se simțea imobilizat, abia își mai putea mișca degetele de la mâini și de la picioare și își dădu seama că pe cât se zbătea mai tare pe atât se afundă în pământ mai rău.

Pereții gării se prăbușiră și tone de pământ umed și rece năvăliră peste el, umplându-i gura, făcându-l să se sufocă. Se afla la trei metri sub pământ și murea mâncat de viu de insecte târâtoare.

– Ți-e frig? Ai pielea ca de găină.

– Puțin...

– Îți aduc o bluză?

– Nu, lasă! Mai bine mergem să despachetăm. Mi-e cam foame, ca să fiu sinceră.

– Mănâncă și tu un sandvici, până coborâm la masă.

Intrară împreună în cameră, Dan îi desfăcu un sandvici și i-l întinse.

– Trebuie să mă duc jos să vorbesc cu proprietarul și să rezolv ce mai e de rezolvat.

– Păi du-te și, între timp, eu o să despachetez, mă ajuți când te întorci, dacă mai e nevoie.

Dan își trecu mâna prin păr și spuse ezitând:

– Știi, aș vrea să nu bagi hainele în șifonier.

Deschise primul sertar al unei comode ce-și avea locul lângă ușa de la intrare și își băgă nasul acolo. Trase adânc aer în piept.

– Uite, sertarul ăsta nu miroase așa urât. Pune aici hainele.

Ana zâmbi.

– Ești simpatic. Ce te-a apucat?

– Nu-mi place cum arată mobila asta veche. Cu cât e mai vechi și uscat lemnul, cu atât e mai îmbâcsit. Își aminti imaginea plăpumii din puf verde plină cu carcase goale de gândaci. Schimonosi o grimasă.

– Nu cred că oamenii ăștia au folosit prea des șifonierul, la cum arată.

Ana deschise larg ușa mobilierului.

– Hai măi, termină cu tâmpeniile. Uite e ok. Mirosul de stătut nu e foarte puternic. Adică, sincer, nu cred că e vreo diferență între comoda ta și șifonier. Se întoarse către el.

– Nu ziceai că te duci să vorbești despre mâncare? Dacă îți imaginezi că o să mă satur dintr-un sandvici, atunci te înșeli.

– Ziceam că mă duc.

– Hai, fugi, mi-e foame!

Se simțea năucit de reacția calmă a Anei, poate totuși nu o cunoștea chiar atât de bine cum credea. Se așteptase la cu totul și cu totul

alte reacții din partea ei și nu și-o imaginase vreodată așa de calmă într-o astfel de situație. Kinder cu surprize, chiar el o gândise în nenumărate rânduri.

Deșiratul stătea tot pe banca pe care-l lăsase și părea că nu s-a mișcat nici un centimetru. Aducea cu un clovn de jucărie care bate toba numai când învârți cheia.

Dan simți un gust metalic în gură la vederea lui, se întoarse și scuiă în iarbă. Nu avea niciun fel de plăcere să stea lângă omul care părea că ieșise din cea mai adâncă văgăună a pământului.

Se apropie de bancă și observă că Deșiratul moțâia. Moțâia stând în fund. Și el ce trebuia să facă acum? Nu lipsise mai mult de zece minute și moșul adormise. L-ar fi zgâlțâit puțin, l-ar fi zgâlțâit puțin mai mult dacă ar fi putut s-o facă. Își îngroșă vocea și și-o dresă zgomotos.

Nimic.

Repetă figura de două ori. În fața lui, nimic. În casă, perdeaua înflorată se mișcă, figura care-l privea dispăru când el se apropie de geam, tresări la auzul vocii guturale a Deșiratului.

– Te-ai întors, ai? Te-am așteptat cam mult, tinere! Voi, ăștia din ziua de azi, nu mai aveți niciun respect.

– Cu tot respectul, domnule Trut, nu mă aflu aici pentru a vă cauza neplăceri. Cred că ne putem înțelege ca doi adulți, nu? Se așează în fața moșului împreunându-și mâinile, se aplecă apoi puțin în față și spuse clar, tare și răspicat fiecare cuvânt.

– Domnule Trut, în cazul în care nu ne-am înțeles la telefon, vă repet: am venit aici împreună

cu soția mea pentru a ne bucura de liniște și de un concediu de care nu ne-am mai bucurat în ultimii ani. Din câte îmi amintesc, nu ați menționat nimic de ore fixe, uși încuiate sau alte surprize de genul ăsta, ba chiar ați părut mai mult decât încântat să ne aveți ca oaspeți. Dan se îndreaptă de spate și își continuă discursul într-un mod academic, plimbându-se de colo-colo prin fața Deșiratului, care părea neatins de vorbele lui.

– Am trecut peste partea camerelor încuiate, deși, să vă spun sincer, nu mi se pare normal să plătesc prețul întregii case din moment ce eu nu am acces la toate camerele care sunt închiriate și pe care oricum nu aveți de gând să le închiriați. Dar... treacă de la mine. În alte condiții mi-aș fi luat rucsacul și soția și am fi plecat imediat. Așadar domnule, dacă nu ne putem înțelege, avansul pe care vi l-am dat trebuie să acopere costurile pentru o noapte de cazare plus masa, iar mâine dimineață soția mea și cu mine vom părăsi acest loc. Cum facem?

Deșiratul rămase oarecum inert.

Tocmai când avea să-l mai întrebe odată cum dracu rămâne treaba, din casă ieși o femeie brunetă, ducând în mână o carafă și două pahare. Avea părul strâns într-un coc la spate și purta o rochie bleumarin simplă, până la genunchi, punând ochiului la dispoziție un decolteu generos. O femeie pe la patruzeci și cinci de ani, care fusese cu siguranță o femeie foarte frumoasă la viața ei și asta se putea observa de departe și acum. Avea un sex appeal înfiorător și, cu certitudine, orice bărbat și-ar fi dorit să ajungă în pat cu ea. Lui Dan îi amintea cumva de Sophia Loren.

– Bună seara, domnule Dan! Se aplecă și puse pe masă carafa și cele două pahare. Sâni i se balansară într-un mod delicios, care lui Dan îi aminti de budinca de ciocolată.

– Întâmplător am auzit ceea ce ați spus. Vă supară soțul meu?

De data asta, Dan era cel care rămăsese cu gura deschisă. Îi venea să se ridice și să strige: *Arătarea asta este soțul tău? Femeie nebună! Ți-a făcut vrăji cumva?* În schimb rămase acolo înțepenit ca un autist și nu scoase niciun cuvânt.

Sophia întinse mâna către el.

– Vai, ce nepoliticoasa sunt. Am uitat complet să mă prezint. Maria este numele meu. Maria Trut. Zâmbi larg, dezvăluind o dantură de invidiat, și clipi elegant.

Dan se dezmetici și strânse mâna „Sophiei” scuturând din cap.

– Dan, mă bucur să vă cunosc doamna Trut. Daniel Streck.

Rămase hipnotizat de ochii negri și rotunzi ai femeii, scuturând în continuare mâna ei, deși prezentările se încheiaseră de mult. Chicotitul femeii îl aduse înapoi la realitate.

– Aveți o strângere de mână remarcabilă, domnule Dan.

Își retrase mâna din mâna ei, fâstâcindu-se.

– Ah, mă scuzați!

– Nu e nicio problemă. Am adus niște vin. M-am gândit să mai destind puțin atmosfera. Am să vă rog să scuzați comportamentul lui Iosif, câteodată e ca un copil mofturos.

Își încrucișă brațele sub sâni, scoțându-i și mai mult în evidență. Femeia nu purta sutien, iar aerul rece de munte îi întărise sfârcurile.

Arătarea asta e bărbatul ei! Sophia continuă:

– Dar, în definitiv, ce sunteți voi, băbrații? Niște copii mari și mofturoși. Dar să nu mai lungim vorba, probabil că dumneavoastră și soției vă este foame după atâta drum. Cina este gata în zece minute. Fug să termin ce mai am de pregătit. Mi-a făcut plăcere, domnule Dan!

Sophia dispăruse la fel de repede cum apăruse. Dan o urmări până când intră în casă, studiindu-i fiecare mișcare. Rochia se mula pe fundul ei bombat. Lui Dan încă nu-i venea să creadă că opera asta de artă superbă, a lui Dumnezeu, este soția „chestiei” din fața lui. Între timp, Deșiratul dăduse două pahare de băutură galben-maronie peste cap și-l începuse pe al treilea.

– Domnule Trut... Aveți o soție încântătoare.

Deșiratul nu ridică privirea din pahar, băigui doar câteva cuvinte din care Dan nu înțelese niciunul.

– Tinere, te costă 70 de lei pe noapte pe cameră. Sunt cinci camere, asta vine 350 pe toată casa, minus cinșpe la sută cât vine? Hai, treacă de la mine, ți-o dau cu 250 pe noapte. Două sute cincizeci ori șapte nopți egal o mie șapte sute cincizeci lei, la care se adaugă o mie patru sute mâncarea. Vine trei mii o sută cincizeci de lei. Mai ai să-mi dai două mii opt sute cincizeci, că mi-ai dat trei sute. Și pentru că-s io băiat de treabă, te las să plătești în două rate. Dă-mi acu' două mii și mai rămâi cu opt sute cincizeci la final.

Înțelegerea fusese alta la telefon, dar ce folos mai avea să se certe? În fond, era vacanța lor și prefera să facă cum zice moșul decât să își complice existența.

Schimbarea din tonul Deșiratului fusese evidentă după plecarea Sophiei, părea resemnat și probabil că ea sărise în ajutor știind ce bărbat dus cu pluta are, măcar avea o nevastă frumoasă și, dacă tot urma să-l urască toată vacanța, pe ea voia s-o iubească.

Scoase portofelul și îi întinse omului toată suma.

– Am încredere în serviciile dumneavoastră, domnule Trut. Se ridică și dădu să plece.

– Îți place, nu? îl întrerupse Deșiratul.

– Poftim?

– Nevastă-mea! Îți place, nu?

Dan se fâstâci. Cu siguranță nu se așteptase la o asemenea întrebare. Normal că o plăcea! Trebuia să fii complet idiot, orb sau homosexual ca să nu îți placă așa ceva.

– V-am spus deja că este o doamnă încântătoare.

– Mda... este. O să vă cheme la masă.

Dan se îndepărtă, dar i se păru că-l aude pe Deșirat spunând: „să lași luminile aprinse”. Dar n-ar fi avut nicio logică. Ce proprietar ar fi fost așa de nebun încât să-și îndrume chiriașul să consume curentul? Nu mai băgă nimic altceva în seamă, iar gândul fugi din mintea lui.

Când intră în cameră, hainele fuseseră aranjate, iar încăperea mirosea frumos, mirosea a aer proaspăt. Apa se auzea curgând și Dan știa că Ana e sub duș, se dezbracă și intră în baie. Silueta ei se vedea vag prin geamul mat. Rămase câteva secunde urmărindu-i mișcările și ascultând cu atenție cântecul pe care ea-l fredona. Se apropie fără ca ea să-l simtă, deschise ușa și o cuprinse în brațe.

Stătea din nou în patru labe lângă bătrânul nuc din grădină, căutând vizuina iepurelui, când dădu peste o groapă pe care nu o știa. Își vârî capul în ea. Nu era nimeni acolo dar puțea, puțea a carne descompusă, puțea a carne arsă, auzea viermi colcăind și îi venea să vomite. Încercă să-și scoată capul, dar rămăsese înțepenit. Simți două mâini aspre și solzoase

(mâini arse)

împingându-l în groapă, opuse rezistență. Celor două mâini li se mai alăturaseră alte două mâini, la fel de aspre și de solzoase.

(mâini arse de mort)

Încercă să țipe, dar nu-i ieși nici un cuvânt pe gură, încercă să se tragă de acolo, să scape din capcană, dar mâinile care-l împingeau aveau o forță supraomenească. Pierdea lupta și rămânea fără aer.

Renunță la a se mai zbate și se lăsă împins. Căzu, lovindu-se de pereții gropii care nu păreau făcuți din pământ, ci din stânci ascuțite, de care se lovi cu putere spulberându-și carnea. Se opri cu spatele într-un bolovan rotund, își auzi coastele pârâind și decise să rămână acolo. Fiecare mișcare pe care o făcea îi provoca dureri cumplite. Era beznă și puțea a carne putrezită și a carne arsă. Pipăi în jurul lui și ridică ceva a cărui textură semăna cu cea a unui os, imaginea unui leș descompus îl înfioră, aruncă obiectul și pipăi în continuare, până găsi ceea ce semăna cu o piatră rotundă, însă, când degetele i se afundară în cavitățile oculare, își dădu seama că nu era o piatră, era un craniu.

Oh, Doamne! Am căzut într-un mormânt! Nu exista nici o sursă de lumină, nici măcar din direcția din care venise, cele patru mâini solzoase acoperiseră ieșirea și-l îngropaseră și pe el acolo.

Frica îi cuprindea tot trupul, provocându-i convulsii mici și rapide ce-l făcură să urineze. Stătea acolo imobilizat, ud și înfrigurat, simțind cum mii de piciorușe își făceau loc prin noile lui răni. Își făceau loc ronțându-i carnea. Urlă cât de tare putu, dar nici de această dată nu ieși nici un sunet din pieptul lui. Era prizonier în propriul trup.

Nu fusese singur la părinți, dar rămăsese singur. Avusese cândva o soră. O soră mai mică. Un îngeraș cu bucle șatene care-i fura mereu mașinuțele și le ascundea în coșulețul ei de păpuși. Era cu doi ani mai mică decât el și o chema Tina. Amintirile despre ea nu erau foarte, foarte clare, dar ținea minte că obișnuia să-i facă Tinei un cort la ei în cameră, pe care ea îl împodobește cu fundițe. Era palatul ei, pentru că „Tina e plințesă!”. El se lupta întotdeauna cu dragonii ca să apere „plințesa” și astfel petreceau ore întregi, fără să se certe măcar o dată. Se jucau până adormeau în „Palatul Tinei” pe pernele pe care aceasta le aduna de prin toată casa. Îl pupa pe obraz și îi spunea „Tina ubește pe Dani că o apălă de balaulu lău!”, apoi întindea mânuța ei mică și-i spunea: „Dani ata e fugu tău.”. Jumulise o găinușă pe care o alergase o jumătate de zi. Tina reușise să ușureze găina de două pene mici, una roșu cu negru și una negru cu roșu. Pe cea roșie o păstrase pentru ea iar pe cea neagră i-o făcea cadou lui Dan în fiecare zi: „Dani, dă-mi fugu ca să-l fac gadou.”, iar acesta îi dădea pana înapoi, pentru a o primi din nou de la ea. În ciuda diferenței de vârstă dintre

ei, cei doi nu prea se băteau, Dani nu dădea în fetițe pentru că mami spunea că: „băiețiii nu au voie să dea în fetițe, fetițele sunt gingașe, ele trebuie apărate”, așa devenise oficial paznicul protector al Tinei. Nu lăsa pe nimeni să o certe, nici măcar pe mami și pe tati, astfel că el sfârșea mereu pedepsit.

Amintirea zilei în care murise copila era cea mai clară amintire pe care o avea legată de sora lui.

Erau la mare, plecaseră cu mami și cu tati de dimineață devreme la pescuit cu undița. Era noapte afară când tati îl trezise și-l îmbrăcase. Mami pregătise de mâncare într-o gentuță, iar Tina plângea în brațele ei pentru că era obosită.

Când ajunseseră pe plajă, soarele începea să răsară. El și tati pregăteau undițele, ca bărbatii, iar Tina dormea în brațe la mami, întinse amândouă pe o păturică. Tina purta în dimineața aceea puloverul ei preferat, un pulover roșu, pe care ea îl iubea foarte tare și fără de care nu pleca nicăieri.

Dormea cu buclele peste față și cu mâinile strânse la piept. Obrajii copilei erau îmbujorați. Mami era întinsă lângă ea, urmărindu-i cu interes pe băieții ei. Se îmbrăcase cu o bluză de-a lui tati pentru că îi era frig. Era frumoasă ca o pictură stând acolo, cu o mână sub cap și cu cealaltă mângâind-o pe Tina pe păr. Dani simți puțină gelozie, ar fi vrut și el să fie mângâiat de mami acolo pe plajă, însă el avea să devină bărbat, avea să învețe de la tati să pescuiască. Uită repede de Tina și de somnul ei profund.

Marea era liniștită în dimineața aia. Valurile se spărgeau ușor de mal, iar apa era prea rece

pentru o baie, pescărușii creștau văzduhul vorbind cu pușinii oameni somnoroși ce așteptau cuminți răsăritul soarelui. Și pentru Dani era o premieră, tati îi spusese că o bilă mare de foc o să iasă din apă. Băiatul fusese, însă, complet nedumerit, nu înțelegea cum putea focul să iasă din apă, când el învățase altceva la grădiniță despre foc și apă; atunci, tati îi explicase cum e cu planetele, cu Soarele și cu Luna, cu mările, oceanele și munții și îi promisese că îi va face cadou un Atlas special pentru asta, atunci când vor ajunge acasă. Îi promisese și un telescop prin care să privească stelele. Nu le primise niciodată. Tati uitase de promisiunea făcută.

– Hai, bărbate, ești gata? Mergem să le arătăm noi peștilor cine e șeful aici! spuse tati.

Dani începu să țopăie de bucurie în jurul bărbatului.

– Super! O să prind cel mai mare pește! Se opri și își puse o mână pe cap.

– Aaaaa, tati, am uitat. Da' soarele? Nu așteptăm întâi să vedem cum iese din mare?

– Ai dreptate. Dacă am promis, am promis, nu? Hai să ne așezăm lângă fete, pe pătură. Se îndreptară către cele două, iar tati spuse:

– Hai, graselor, dați-vă mai încolo. Faceți loc și pentru noi, că iese acum biloiul din apă.

– Tatiii, Tina nu e glasă! Și nici mamiii! spuse copila, frecându-se la ochi.

– Păi, cum nu sunteți? Ați ocupat toată pătura. Mai aveți puțin și ocupați toată plaja. O să fugă și balenele de voi, spuse tati, chicotind și gâdilându-le pe amândouă.

Era ultima oară când Dani își vedea părinții sărutându-se.

Răsăritul fusese cel mai exploziv lucru la care asistase vreodată. Era minunat, cerul își schimba culoarea din albastru în bleu apoi în galben, iar biloiul de foc devenea din ce în ce mai puternic, se aprindea tot mai tare pe măsură ce ieșea din apă. Era mai mult decât grozav. Cel mai frumos răsărit din viața lui, apoi nici un alt răsărit nu mai însemnase nimic. Pe plajă, nisipul nu era foarte fin, era amestecat cu scoici mărunțite. Mii de ani de istorie sub picioarele lor. Marea și nisipul mereu acolo.

– Tati, plinde și Tina o pește? întrebă fetița.

– Da tati, cum să nu prindă și Tina un pește. Tati o să meargă întâi cu Dani pe dig ca să pregătească undițele, iar Tina vine cu mami pe urmă. Bine?

Copila părea fericită de răspunsul primit. Mami scosese deja sandviciuri cu șuncă, cașcaval și pâine moale și le dădu copiilor câte unul. Fetița mușcă cu poftă.

– Mami, e bun tale tenviciu.

– Da mami, papă, ca să te faci mare.

Plaja începea să prindă viață în jurul lor. Tineri înfășurați în cearceafuri plecau îmbrățișați lăsând în urmă lor mirosul dulce al adolescenței și locul lor era ocupat de bunici cu ochelari de soare și pălării mici pe cap, cu umbrele înflorate, creme și cărți în poșetele de plajă. Băiatul nu înțelegea de ce unii mergeau în camerele lor, iar alții abia veneau pe plajă. Avea să înțeleagă mai târziu că nopțile erau ale tinerilor și zilele erau ale celorlalți.

Se duse cu tati pe micul dig de pe plajă. Dig îi zicea tati. Pentru Dani nu era decât un perete cu pietre foarte, foarte mari, care arătau precum

piesele lui de plastic, din care construia roboței. Tati le numise într-un fel ciudat, valurile se spărgeau altfel de pietrele mari, erau mai puternice aici.

– Dani, să fii atent să nu aluneci! Aici e periculos să cazi în apă, poți să te lovești cu capul de o piatră sau să te ia apa și să te ducă departe. Valurile sunt mai puternice aici datorită curenților.

Dani clatină din cap și se dădu cu o jumătate de pas în spate, rămânând cu corpul aplecat puțin în față. La baza stâncilor mișca ceva.

– Tati, uite acolo. Ce e aia care mișcă?

Trei siluete se cățarau pe o stâncă. Erau puțin mai închise la culoare decât piatra pe care urcau.

– Aia se numesc crabi. Sunt trei crabi care se urcă pe stâncă pentru a sta la soare. Se bronzază cam la fel de mult ca și maică-ta. Tati râdea.

– Uite, asta e undița ta. Punem momeala în ea și să sperăm că nu o să prindem un crab.

Tati puse momeala în undiță, o aruncă în apă și i-o dădu lui Dani să o țină. Pregătea acum o undiță mai mare pentru el.

Tina și mami veniră și se așezară și ele lângă Dani.

– Dani plinde peștișorul de aur pentru Tina?

– Toanto, nu există peștișori de aur! răspunse băiatul.

– Daniel, te rog să vorbești frumos cu sora ta. Ce ți-am spus eu despre cuvintele astea?

Dani făcu o mică pauză apoi spuse cu o jumătate de gură:

– Că dacă vorbesc urât, vine poliția și mă amendează.

– Bun, vrei să vină poliția să te amendeze?
O să-ți ia toți banii pe care i-ai strâns pentru bicicletă.

– Nu mami, nu vreau.

– Atunci cere-ți te rog frumos scuze Tinei, spuse mami.

– Scuză-mă, Tina!

Tina nu îl băgă în seamă pe fratele ei. Era prea ocupată să-i tragă lui tati de gută.

– Tina nu trage. Nu ai voie să tragi, tati.

– Ce e aia loșie? O jucălie pentlu pești?

– Nu, aia este o plută. O băgăm în apă și dacă peștele mănâncă mâncarea pe care o pune tati în acul ăsta mic de aici, pluta se duce la fundul apei și tati scoate peștele din apă.

Copila îi întoarse spatele lui tati, mulțumită de explicații.

– Mamiii, Tina nu vlea să plindă pește.

– Ia-ți găletușa atunci și hai să mergem să căutăm scoici, bine?

Orele trecuseră pe nesimțite, iar timpul pe care-l petrecuseră împreună fusese grozav. Dani prinsese doi guvizi, tati nu prinsese niciunul, iar Tina adunase o jumătate de găletușă de scoici, din care spera să-i facă tati „mălgele” și „blățală”.

Plecaseră de pe plajă în jurul orei prânzului, copiii urmau să facă baie și să doarmă, iar mami cu tati aveau la dispoziție câteva ore pentru ei doi.

Mașinile erau parcate pe marginea drumului, iar hotelul la care erau cazați era peste drum, la câteva minute de plajă.

Tina se arsesese prea tare pe nas, fiindcă refuzase să-și țină pe cap pălăria, iar acum era prost dispusă și obosită.

La parterul restaurantului de peste drum avea loc o nuntă. Mireasa era o femeie blondă, înaltă, frumoasă ce semăna cu una din păpușile Tinei. Fetița fusese cea care o observase. Îi spusese lui mami: „uite plințesa”, însă mami era atentă la Dani, care se înțepase în talpă și plângea. Într-o fracțiune de secundă, fetița fugi de lângă părinți după „plințesă”. Tati o văzu și alergă după ea.

– Tina, oprește-te! Tina, am spus să te oprești!

Tati mai văzuse ceva ce Tina nu văzuse: văzuse venind din partea stângă un camion plin cu sticle de Pepsi. Copila țâșni pe stradă dintre mașinile parcate pe marginea drumului. Șoferul o văzu prea târziu, iar tati ajunse cu o secundă după. Tina fusese târâtă câțiva metri de camion. Tati urla. Se cutremura nisipul. Mami țipa și plângea și ea. Dani rămăsese împietrit. Înainta ușor, fără să-și dea seama ce se petrece. Atunci văzuse rochița albă a surioarei lui murdară de sânge și praf, atunci îl văzuse pe tati dându-i șoferului de camion un pumn în barbă, atunci o văzuse pe mami urlând cu trupul surioarei lui în brațe. Peste tot era sânge, pe jos era sânge, pe tati era sânge, pe fața și mâinile lui mami era sânge. Trupul Tinei era îndoit și contorsionat. Dani apucase să se apropie îndeajuns de mult ca să vadă capul zdrobit al fetei, cu buclele pline de sânge și bucățele din creier. Era ultima imagine pe care o avea cu surioara lui și imaginea ce-i bântuise visele toată copilăria.

Ambulanța venise doar ca să pronunțe decesul copilei. Avea trei ani și jumătate.

Dani nu știa ce se întâmplase cu șoferul camionului. Nu aflase nici mai târziu de la

părinții lui. Subiectul „Tina” devenise un subiect interzis în familie.

Își urâse multă vreme părinții pentru că nu-l lăsau să vorbească despre ea, îi urâse pentru că nu-i povesteau despre ea niciodată, nu-i povesteau despre ei doi, iar el fusese obligat să rămână cu imaginea rămășițelor ei în minte toată viața. Îi urâse pentru că încercaseră să trăiască de parcă ea nu ar fi existat niciodată, de parcă amintirea ei nu merita cinstită și iubită. Abia mai târziu, când părinții lui se despărțiseră, înțelesese că tăcerea lor se datorase durerii insuportabile și sentimentelor de vină ce-i copleșiseră pe amândoi.

Maică-sa nu trecuse niciodată complet peste pierderea Tinei. Fusese internată o perioadă, după moartea fetei, la un spital de boli nervoase. Nici tatăl lui nu fusese cu mult mai bine. Îl auzise multe seri la rând plângând în camera lui, niciodată nu plângea de față cu el, dar plângea în intimitatea pereților lui, fără să știe că Dan îi aude suspinele.

După o vreme, ura se stinsese și se transformase în acuzație. Îi acuză pentru că uitaseră că mai au un copil, care avea nevoie de afecțiunea lor, pe care trebuia să-l iubească și să-l ajute, îi acuză pentru că îl învinovățiseră pe el de moartea Tinei, apoi se învinovățiseră unul pe celălalt urlând și spărgând pahare. Apoi, când maică-sa se reîntoarse de la „dezaxați”, Tina încetase să mai existe. Nu mai vedeai o poză cu ea, toate jucăriile și toate hainele ei fuseseră date ca ajutoare pentru copiii nevoiași. Trăiau de parcă un om poate fi șters cu buretele, de parcă tot ceea ce însemnase micuța vreodată stătea în pozele și

în jucăriile ei. Lui nu-i rămăsese de la ea decât o afurisită de pană.

Dan nu se prefăcuse niciodată că Tina nu existase. Purta mereu „fugu” negru cu el în portofel și o poză alb-negru, învechită și îndoită, cu ei doi, poză pe care o șterpelise de la bunica lor. Pana roșie al Tinei era cu ea, Dan o pusese într-un plic și-o așezase lângă surioara lui în cutia ce avea să-i fie casă pentru eternitate.

* * *

Rotea pana Tinei între degete de câteva minute. Ochii îi erau umezi. Nu-și mai amintise așa clar ziua aceea de ani buni, dar ceva din locul acesta făcuse ca amintirea să se deruleze pe retina lui în cele mai mici detalii. Ana era încă în baie. Puse pana înapoi în portofel, își șterse ochii și-și trase cu putere nasul. Apucase să îmbrace blugii pe el, când observă pe jos, lângă noptieră, o pană roșie cu negru ce semăna izbitor cu ceea ce-și aducea el aminte să fi fost, odată, fulgul Tinei. O ridică și o puse în portofel alături de cealaltă. Poate într-o zi avea să dăruiască Anei pana cea roșie, de lângă noptieră.

Trei bătaii în ușă îl scoaseră din starea de somnambulism. Nu apucă să răspundă, din hol se auzi vocea Sophiei.

– Iertați-mă că vă deranjez, domnule Dan, voiam doar să vă spun că mâncarea este gata. Am dus-o jos în bucătărie. Dacă mai aveți nevoie de ceva, să-mi spuneți, vă rog.

Dan auzi pașii femeii coborând scările. Totul se întâmplase atât de repede încât nici nu apucase să-i mulțumească.

Își trase un tricou pe el și-și dădu cu mâinile de câteva ori prin păr. Arăta ca un puști nedor-mit, care pierduse nopțile hoinărind cu prietenii prin oraș. Își puse pe deasupra tricoului un hanorac cu glugă; afară se lăsase frigul, putea să vadă siluetele brazilor prin fereastră, mișcându-se în bătaia vântului.

– Ce face femeia aia atâta? Mai devreme îi era foame. Apasă pe clanța și băgă capul în baie fără să se mai ostenească să bată la ușă. Ana era îmbrăcată și își prindea părul în fața oglinzii.

– Hai, nu ești gata?

– Tu nu știi să bați la ușă? Dacă eram pe wc?

– Bine, dar tu nu ești pe wc. M-a anunțat madam Sophia, adică Maria că ne-a adus mâncarea.

– Sophia... măi, să fie! Ne-am și împrietenit cu ea?

Dan nu simți nevoia să adauge ceva. Coborâră amândoi. Masa era pregătită în living și nu în bucătărie. Sophia dorise să impresioneze și reușise cu siguranță. Un sfeșnic cu trei lumânări roșii, un bol mare de sticlă plin cu salată, un plattou cu patru bucăți de friptură și garnitură de legume cu cartofi prăjiți, toate puse pe o față de masă neagră. Două prăjituri tiramisu îi făceau cu ochiul lui Dan dintr-un colț. Farfuriile lor aveau broderie pe margine, iar tacâmurile erau de argint, ca și sfeșnicul. Jocul flăcărilor de la lumânări se oglindea în paharele de cristal și în sticla de vin roșu. Un adevărat festin.

Ana înconjură masa.

– Nu știu ce ai negociat tu cu madam cum o cheamă, dar sunt plăcut surprinsă. La asta chiar nu mă așteptam, îți spun sincer.

Se apropie de Dan și îl sărută. Mirosea toată a vanilie și scorțișoară.

– Îți mulțumesc!

La asta nu se aștepta nici el. Adică, plănuise el vacanța, dar nu plănuise și cina. Dan zâmbi. Dacă așa aveau să decurgă toate cinele, atunci Dan putea să înțeleagă de ce plătise atât.

Se așezară la masă.

– Înainte să începem să mâncăm, și eu am ceva să-ți dau. Ana scoase din buzunarul puloverului un obiect de plastic lung de zece centimetri, cu o fundiță mică prinsă de el. Îl întinse aproape de farfuria lui Dan. Acesta îl luă și observă două dungi roșii verticale. Mai văzuse la viața lui teste de sarcină, dar era prima dată când vedea unul pozitiv. Își ridică ochii către soția lui, care rânjea arătându-și dinții.

– Te iubesc!

Deci avea să devină tătic. Avea să audă o voce de copil spunându-i „tati” și el avea să fie acolo ca s-o ocrotească și s-o iubească.

Cina fusese minunată. Se întinseseră până târziu în noapte, iar el sfârșise prin a bea aproape toată sticla de vin singur. Pentru Ana găsisese o sticlă de suc de vișine în frigider, culmea, preferatul ei. Era ca într-un vis frumos. Mâncarea fusese și ea printre cele preferate de ei, iar cu vinul madam Sophia se întrecuse pe ea. Părea că este clarvăzătoare. Pregătise totul pentru seara aceea ca și când le-ar fi știut gusturile. Clarvăzătoare sau nu, trebuia să-i mulțumească pentru o seară minunată.

* * *

Îl durea talpa. Călcase în ceva și se înțepase îngrozitor. Abia putea să meargă, târându-și piciorul drept după el. Afară se înserase, iar strada pe care se afla era pustie. Nici urmă de viață, de parcă toate ființele adormiseră atunci când soarele dispăruse de pe cer. Își simțea piciorul umflându-se din ce în ce mai tare, având senzația că bocancul se îngroapă și se lipește de carnea roșie și tumefiată a piciorului. „O să fie nevoie să-l tai ca să-l scot din picior.” Durerea devenea din ce în ce mai ascuțită cu fiecare ticăit al ceasului, urcând și cuprinzându-i gamba, fiindu-i și mai dificil să pășească. Picăturile de sudoare ce alunecau pe frunte îi intrau în ochi, apoi în gură, erau sărate; nu încercă să le șteargă, pentru că nu-l deranjau așa cum îl deranja să-și târască după el membrul care părea să cântărească o sută de kilograme. Ar fi vrut să-l poată deșuruba și să-l lase acolo, să fie prins ca la o păpușă de plastic pe care poți s-o dezmembrezi și să o reassemblezi când ai chef, ca pe un puzzle. Mai avea câteva zeci de metri până acasă. Putea să vadă poarta masivă din fier forjat și gardul înalt. Mașina lui era parcată în fața porții. Numai că nu era parcată așa cum o așeza el de obicei, era pusă strâmb, de-a curmezișul trotuarului, cu botul lipit de poarta garajului. Audi-ul lui, copilul lui, era abandonat. Da! Ăsta era cuvântul. Abandonat. Părea că șoferul se grăbise să iasă din mașină, iar el nu-și amintea să fi făcut asta de curând. Nu voia să se gândească că altcineva i-ar fi putut conduce mașina în absența lui, poate Ana, Ana era singura care avea voie să o facă.

Durerea urcase atât de mult, încât îi acoperise genunchiul ca o iederă care se cățara pe

trunchiul unui copac, sufocându-l și lăsându-l fără viață. Rămase câteva clipe pe loc cu răsuflarea tăiată, nu își amintea să fi simțit vreodată o durere fizică mai mare decât cea de acum, era ca și când cineva îi zdrobea rotula cu ciocanul. Nu-și găsea ritmul respirației și avea senzația că plămânii lui se spulberă într-o pulbere fină, iar el rămâne ca un pește pe uscat, zbătându-se fără aer. Spasmul trecu și își recăpătă oarecum suflul. Tot piciorul pulsa, umflându-se; trebuia să ajungă urgent la un doctor. Mai făcu greoi câțiva pași, încercând să-și amintească când anume și cum se înțepase, dar parcă toată memoria îi fusese ștearsă cu buretele și înlocuită cu durerea. Durerea îi umbrea judecata, durerea era principalul vinovat pentru starea lui de profundă inconștiență.

Întoarse privirea și observă în spatele lui marea, plaja și mai apoi apa. „Marea? Ce pizda mă-sii caută marea la mine pe stradă?” Un alt spasm de durere lovi cu forță, de data asta în pulpa piciorului.

(pește pe uscat zbătându-se)

– Ce prost sunt! Normal că marea e la mine pe stradă, întotdeauna a fost acolo. Of Dane, băiatule, începi să o iei rău pe arătură!

Își întoarse din nou privirea către casa lui. Acum era la doar câțiva metri distanță de mașină. Încercă să înainteze, dar nu mai putu să facă nici un pas, fiecare încercare de a păși îi provoca un nou spasm de durere, un nou val de căldură îi înăbușea trupul și o nouă spulberare a plămânilor, în pulbere fină. Se hotărî să rămână acolo și să ceară ajutor, pipăi buzunarul din spate al jeansilor, telefonul era la locul lui. Se

simți ușurat, putea s-o cheme pe Ana să-l ajute, scoase mobilul și formă numărul soției sale. În casă, însă, nu se auzea decât lătratul unui câine și vocea unei femei care întrebă: „Operator, may I help you?”. Depărtă telefonul de ureche și îl privi. Era un telefon roz, de jucărie. Auzi soneria telefonului său, iar când ridică privirea îi văzu lumina pe bordul mașinii. Miji ochii și încercă să distingă scrisul de pe display.

„Tina apelează”

Scutură capul și privi din nou. Soneria se auzea în continuare, dar lumina ecranului se stinsese. Strigă cât putu de tare, sperând ca soția lui să-l audă din casă.

– Alooo, poate să mă ajute cineva?

Apoi din nou.

– Ana, ești acasă? Am nevoie de ajutor!

Nimic.

– Alooo, poate să mă ajute și pe mine cineva?

Tot nimic.

Strada era complet pustie, iar casele păreau părăsite, nu se auzeau nici măcar câinii vecinilor. Privi în jur și observă că marea era acum și mai aproape de el; înghițise mare parte din stradă. Și felinarele, și magazinul de la colțul străzii de unde el își cumpăra seara țigări, iar Anei ciocolată, și băncile verzi, și coșurile de gunoi, și pomii și casele. Absolut totul dispăruse sub apă și avea să-l înghită și pe el imediat ce ar fi întors spatele. Era doar o chestiune de timp până ce plămânii urmau să explodeze, iar gustul sărat i-ar fi invadat gura și nasul. Simțea mirosul mării în spatele lui. Ceea ce îi distrase atenția de la abisul albastru fu propria lui voce venind de peste gardul casei sale.

Un nou spasm de durere, un nou val de căldură, o nouă spulberare a plămânilor în pulbere fină. Prădătorul săpase un tunel prin mușchii lui și acum îi mușca din coapsă. Piciorul îi putrezea. Îl simțea înnegrindu-se pe sub pantaloni. Simțea mirosul împruțit pe care-l emana și putea să vadă puroiul îmbibându-i încălțăminte. Lichidul verde și scârbos se scurgea în valuri pe lângă șireturile bocancului, jos, pe asfalt. În spatele lui, marea se apropia în șoaptă.

– Tina, nu mai plânge, tati! O să vezi că o să fie bine. Nenea doctorul o să pună un bandaj, iar mami și tati o să pupe și o să treacă buba.

Se văzu pe sine ieșind pe poarta înaltă, ținându-și de mână copilul; în spatele lor, Ana plângea. Copila avea capul zdrobit și nu se mai distingeau din partea stânga a feței decât un ochi, obrazul și jumătate de gură. Craniul și oasele îi erau făcute bucăți. Sângele, amestecat cu bucățele mici de creier, se scurgea pe gâtul fetei și pe rochița albă. Mâna, de care o ținea bărbatul cu înfățișarea lui, era nevătămată, însă celelalte membre erau răsu-cite nefiresc. Copila nu putea merge, târându-se pe asfaltul din curte, de mâna bărbatului ce-i promitea că o să se facă bine.

Dan își simți părul de pe tot corpul ridicându-se și milioane de fiori îi străbătură trupul. Stomacul i se strânse și i se puse un nod în gât. Amețeala îl cuprinse și își dori din tot sufletul să închidă ochii și să lase marea să-l mănânce. Dar marea nu mai era în spatele lui. Strada revenise la normal.

În depărtare, apropiindu-se ușor, se auzeau sirenele mașinilor și câini lătrând. Poate chiar și copii jucându-se.

Simți ceva urcându-se pe piciorul nevătămat, iar când privi în jos, văzu copilul mutilat încercând să se cațăre pe el.

– Dani, nu te joci cu Tina cu fugu?

Țipă cât putu de tare și deschise ochii. Era în camera lor, la munte, în vacanță. Ana dormea liniștită lângă el. Nu ținase în realitate, crezuse asta, dar nu fusese așa. Așternutul și perna erau ude, iar el era acoperit de sudoare.

A fost doar un vis. Te-ai gândit la Tina azi și ai visat-o, atâta tot! Încercă să respire adânc și să-și liniștească pulsul ce o luase la goană ca un cal de curse, drăcia aia păruse mai reală decât realitatea în care se trezise acum. Încă îi putea simți mânuțele cățărându-i-se pe picior. Aprinse veioza. Întunericul era prea negru, provocându-i o stare de disconfort. Avu impulsul de a se da jos din pat, dar ceva-i spunea că sub pat se afla creatura ce purta numele surioarei lui și abia aștepta să-i înhațe piciorul.

Frate, ești absurd! E doar un vis! Iar A Nightmare on Elm Street nu a fost decât un film. Ai avut o tonă de astfel de vise când erai mic. Ce dracu?! Ți-e frică acum să te dai jos din pat?

Își făcu curaj și puse piciorul pe podea. Cum atinse solul, se înțepă în talpă. Înjură printre dinți și se întrebă dacă nu cumva visează din nou. Călcase pe pana roșie pe care-o găsisese mai devreme pe noptieră. Portofelul lui era pe jos, iar cele două pene căzuseră lângă el. Scoase din talpă pana roșie și o puse împreună cu cea neagră înapoi la locul lor, apoi băgă portofelul în sertarul noptierei.

Apa rece îi limpezi ochii, iar imaginea din vis se pierdu. Era tot mai departe și mai încețosată cu fiecare secundă care trecea.

Oglinda din baie era veche, pete negre începuseră să apară pe margini. Se pare că îmbătrânise odată cu încăperea, odată cu casa. Câte povești de dragoste ascundeau pereții galbeni? Câte păcate comise? Câte crime? Ce ar fi povestit dacă nu ar fi fost doar cărămizi una peste alta? Fără glas, doar simpli privitori?

Încăperea nu era foarte mare. Cada fusese înlocuită cu o cabină modernă de duș. Vasul de toaletă și chiuveta erau obișnuite, însă oglinda era enormă. Părea să fie singurul obiect care nu fusese schimbat de-a lungul anilor. Îți dădea senzația că, fără acea oglindă, casa și-ar fi pierdut identitatea. Era încastrată într-o ramă ovală de abanos negru, cu un model sculptat manual, frunze mici se împleteau în buchețele – frunze de iederă. Dan pipăi cu degetele rama, ochiul acesta gigantic îl fascină. Se aștepta să clipească în orice minut, se aștepta să se trezească la viață și să-l împietrească ca pe o statuie într-un cimitir. Să facă parte din ea, să se contopească și să devină una cu identitatea casei. Era într-adevăr ceva ce ar fi atras pe oricine la ochiul gigantic, ceva pe cât de frumos și strălucitor, pe atât de malefic. Trebuia să o atingă, să o mângâie, să simtă împletitura de frunze pulsându-i sub degete, să simtă seva vieții curgând prin fiecare nervură a frunzelor, gemând, intrând în propriul său sânge. Să fie unul cu ochiul, să fie unul cu oglinda. Dan scutură din cap și se îndepărtă. Imaginea lui era distorsionată. Cu cât se depărta de oglindă, cu atât părea mai urât și mai zbârcit.

Cu cât se apropia, trăsăturile lui se modificau iar el devenea mai tânăr.

(*un miraj*)

Își amintea vag visul pe care-l avuse și asta era bine, uitase majoritatea detaliilor, cu excepția micii creaturi, care cu greu ar fi putut fi uitată de cineva cu toate mințile întregi.

*Creaturi târâtoare, oglinzi hipnotizatoare, ce mai urmează? Freddy Krueger*⁵?

Când se întoarse în cameră, Ana dormea liniștită în continuare, parând că nu visează nimic, sau cel puțin nu în momentele alea.

Portofelul lui era, din nou, pe jos, cu cele două pene căzute pe mocheta. Își amintea că pusese portofelul în noptieră, dar poate doar dorise asta și nu o făcuse cu adevărat, la cât de buimac se trezise. Ridică din nou penele și le îndesă în portofel, apoi bagă portofelul în sertarul noptierei. Se întrebă dacă nu cumva madam Sophia pusese vreun halucinogen în vinul pe care-l băuse.

Stinse veioza. Pentru un moment, lângă șifonier, pe un scaun i se păru că stă o fetiță cu părul lung. Avea o aură ce scliffea slab fosforescent, asemenea figurinelor ce se pun pe tavan, se încarcă la lumina becului și strălucesc câteva minute pe întuneric. Pielea copilei avea aceeași nuanță, iar în locul ochilor erau două găuri mari, negre. Silueta dispăru. Nu o văzuse pentru mai mult de două secunde. Pe scaunul din colțul încăperii nu era nimeni. O gheară de spaimă i se înfipse în piept. Își trase pătura peste umeri și se asigură că are

⁵ Personaj principal al filmului *Coșmar pe strada Ulmilor*.

picioarele bine învelite, apoi o luă pe Ana în brațe, pentru a-i simți căldura trupului. Era reconfortantă, liniștitoare. Adormi spre dimineață când soarele începuse să răsară, gândindu-se la el, la soția lui și la micuțul ce avea să completeze familia. Nu mai visă nimic în noaptea aceea.

*Primul pas pentru a te elibera de sub hipnoză
este să conștientizezi că ai fost în stare de hipnoză.*

Richard Bach
*Îndrumar pentru Mesia.
Învățăături pentru suflete avansate*

III. Noaptea Animalelor

*Cine ți-a spus că poți privi doar într-o singură
direcție odată?*

Alice îl mângâia pe cap, trecându-și degetele prin părul lui. Stătea chircit ca un copil, cu obrazul lipit de sânii ei. În felul ăsta putea să-i audă inima bătând. Era un sunet care-i plăcea, ca o cutiuță muzicală. Bătea într-un ritm leneș care aproape îl adormea. Se simțea protejat în brațele ei, iubit, alinat. Și el o iubea, în felul lui. O iubise din prima clipă în care apăruse în viața sa.

Mirosea a vanilie și a scorțișoară, drogul lui, fructul care pentru el era permis și interzis pentru toți ceilalți.

(prăjitură cu picioare)

Deschise ochii: privirea lui Alice scânteia, sclipea, ardea, îngheța.

– Te-am așteptat, ursulețule! Te-am așteptat toată dimineața! Unde ai fost?

Buzele fetei îi atinseră fruntea, erau reci.

– Acum sunt aici, răspunse el, doar asta contează. M-am rătăcit puțin pe drum și am ajuns greu. Am crezut că o să și mor de câteva ori până să ajung aici.

Își îngropă fața în sânii fetei și îi strânse cu putere soldurile.

– Și eu am crezut că mor de dorul tău, ursulețule! Să nu mă mai lași niciodată singură. Niciodată, auzi?

Alice se schimbase în ultimul timp, se schimbase mult sau cel puțin acum observa el cât de femeie devenise fetița pe care o știa. Era femeia lui și asta îl făcea să o iubească și mai mult.

– Alice?

– Da, ursulețule?

– Vreau să mergi cu mine acasă. Vreau să locuim împreună la mine acasă.

– Știi prea bine că asta nu se poate. N-am să pot niciodată să vin cu tine ACOLO. Lumea mea e aici, nu pot exista decât în Țara Minunilor. Dacă trec granița nu o să rămân decât o amintire.

Îl prinse capul între palme și îl ridică pentru a-l putea privi în ochi.

– Poți în schimb să vii tu aici. Să rămâi tu aici cu mine. Aici nu o să te mai doară. N-o să te mai doară nimic, nici trupul, nici sufletul. Să rămâi aici pentru totdeauna.

Avea dreptate și o ura pentru asta! O ura pentru bunătatea și ușurința cu care vorbea. Nu ar fi putut să plece pur și simplu, nu putea să lase totul baltă.

(floare de mai, fierbinte ca iadul, ruptă din rai⁶)

– Nu pot, Alice... nu vreau s-o fac, nu acum. Nu vreau s-o las în urmă pe Nina Mică. Știi... ea m-a ajutat mult. Și tu m-ai ajutat. Dar ea m-a ajutat acolo, acolo unde întotdeauna e mai greu și nu vreau s-o las în urmă; cum nu vreau s-o las în urmă nici pe... nici pe EA. Sunt dator față de EA să rămân acolo. Și în ciuda

⁶ Emanuel, melodia *Floare de mai*.

faptului că EA a fost cea care m-a părăsit, nu vreau să las în urmă amintirea ei.

Simți inima fetei galopând pe măsură ce el rostea cuvintele. Nu mai era liniștită și nu mai cânta un cântec de leagăn într-o cutiuță muzicală. Acum părea că se zbate să iasă din piept, că își dorește să fugă și să se ascundă în iarbă. Simțea umezeala palmelor ei în fiecare atingere. Asta se întâmpla de fiecare dată când pomenea de EA, de fiecare dată când pronunța numele ei.

Nu scotea niciun cuvânt și, în ciuda faptului că acum părea din nou copilă, ochii îi deveniseră triști. Nu mai scliffeau a dragoste, scliffeau a tristețe, a lacrimi ce se agață de pleoape pentru a nu se prăvăli pe obraji.

Nu-i putea spune că ea nu e decât o nălucă, o născocire a minții lui, o nevoie. Nu-i putea spune, pentru că atunci ar fi riscat să o piardă, să o facă să dispară la fel de ușor cum apăruse. Imaginea ei s-ar fi deteriorat și s-ar fi transformat în fum, lăsând în urmă cuvintele: „Te iubesc, ursulețule!”.

Alice era o contradicție pentru el. Pe vremea când era doar o puștoaică de unsprezece ani, n-o putuse suferi. Îl irita cu întrebări de genul: „Dar tu de ce porți mereu aceeași cămașă?”, „Dar numele tău de ce e atât de scurt?”, „Dar tu de ce ești așa urât?” și alte întrebări care reușeau să-l scoată din sărite. Într-o zi se enervase atât de rău încât aruncase cu o brioșă după ea și o nimerise drept în frunte. Apoi renunțase o perioadă de timp să mai ia micul dejun cu ei. Se plimbase prin pădurile din împrejurimi și fumase cu bunul lui prieten Omida. Când se întoarse însă, dădu peste o Alice cu totul schimbată. Își amintea perfect prima conversație:

– Ea cine e? îl întrebă pe Pălărier.

Tânăra stătea într-un colț, pe un scaun cu spătar, ținându-și genunchii la piept, sub fustă. Avea picioarele goale și în mâini o cană aburindă de ceai. Părul ud îi cădea șuvițe peste ochi.

– Sunt eu, Alice, fu răspunsul fetei. Mi-a fost dor de tine. Chiar m-am întrebat unde ești și de ce nu mai vii să iei micul dejun cu noi. Nu ai mai venit de când m-ai lovit cu brișă...

– Du-te de aici! Voi glumiți cu mine? Alice e o puștoaică enervantă, care pune multe întrebări.

Se uită când la iepure, când la fată, când la pălărier, așteptând să-i confirme cineva cele spuse, însă nici unul nu spunea nimic; de fapt, în afară de ea, ceilalți doi nici nu-l băgau în seamă.

– Aveți noroc că azi sunt într-o pasă bună! Cine ziceai că ești?

– Alice, ți-am mai spus o dată, prostuțule!

Fata se ridică în picioare. Era mult mai înaltă decât ultima dată când o văzuse și mult mai frumoasă. Avea părul mai lung, obrajii mai rumeni și sâni... ei bine, avea sâni! Sâni obraznici!

Când se apropie de el, fata mirosea a vanilie și scorțișoară, un miros pe cât de dureros, pe atât de plăcut.

Îl sărută pe obraz, prelungind sărutul câteva secunde, îndeajuns cât să-l facă pe el s-o dorească foarte tare.

– Nu mai pot rămâne, dar promit să revin.

Se aplecă și îi șopti la ureche.

– Îmi pare rău dacă am fost o puștoaică enervantă. Poate îmi dai voie să-mi iau revanșa... cândva.

Fata plecă, cu picioarele goale, cu părul ud, cu ceașca de ceai strânsă în mâini, cu rochia transparentă, ce lăsa toate formele să i se vadă, curgându-i pe coapse... Alice nu purta nimic pe sub rochie.

Rămăsese ca un tâmpit acolo pe scaun, uitându-se după ea, până ce ieși din peisaj. Fusese momentul în care știuse că Alice, această nouă și minunată Alice, o să fie doar a lui. Bănuiala lui era că fata nu purtase intenționat lenjerie pentru a se juca cu mintea lui. Și reușise. Micuța avea scris în codul genetic cum să facă un bărbat să-și piardă firea și o făcuse bine, căci în următoarele șapte zile nu-și mai făcuse apariția nici ea și nici pramatia aia mică pe care nu-și dorea neapărat să o vadă, dar pe care ar fi vrut să o interogheze.

În zadar îi întrebaseră pe Iepure și pe Pălărier despre ea, primise doar răspunsul: „Bine-nțeles că Alice e o fată minunată!” și nu își dădea seama cine se droga mai tare, el sau ei doi.

Timpu în care o așteptase, timpu în care realmente stătuse la pândă, trecuse greu, fusese un soi de picătură chinezească. Își plănuiase în cel mai mic detaliu cum avea să o cucerească, cum avea să-i vorbească și cum avea s-o facă să-i acorde atenție. Era nervos, agitat, transpira abundent, iar ea nu-și mai făcea apariția; când, în sfârșit, venise, nu avusese curajul să se apropie de ea. Așteptase ascuns între tufe ca ea să plece acasă; plecase în același fel ca în prima zi când o văzuse, cu picioarele goale și cana de ceai în mână.

Își pierduse orice urmă de rațiune la vederea ei, orice plan pe care se chinase să-l facă zile în șir pentru a intra în contact cu ea. Își pierduse orice stăpânire de sine și, într-o zi, o posedase animalic la marginea pădurii, pe iarbă. La început, tânăra țipase și opusese rezistență, îl mușcase chiar și de mână, apoi însă se lăsase în voia lui, astfel că aproape în fiecare seară ajunsese să îl aștepte în același loc. Purta și acum urma mușcăturii ei pe degetul cel mare.

Lucrurile nu se schimbaseră cu mult de atunci; nu știa cine este ea, nu știa de unde vine și nu-l interesa nici cât negru sub unghie. Nu avea trecut. Pe de altă parte, el îi povestise multe despre viața lui, mai multe decât povestise oricui. Era mereu lângă el când plângea sau când era furios și era minunată pentru că îl făcea să uite durerea, să uite tristețea. În orele pe care le petreceau împreună în Țara Minunilor, el se simțea din nou viu și bărbat. Devenise dependent de lumea lor și spera să poată trăi așa cât mai avea de trăit. Nu-și mai dorea nimic altceva, pentru că existau două imagini care îl iubeau din tot sufletul: Nina Mică și Alice.

Despre EA îi povestise lui Alice într-o seară, lângă lacul de la marginea pădurii. Era un lac magic, unde ei se duceau mereu. Traversau pădurea, pe o cărare prea puțin umblată, peste care se așternuse un covor subțire de frunze și mușchi. Copacii erau atât de înalți încât nu puteai ajunge niciodată în vârful unuiu. Primele crengi se găseau la câțiva metri înălțime și printre ele puteai zări bufnițe și veverițe, însă nu vorbea niciuna, iar dacă vorbeau nu le puteai auzi. Era singurul loc din Țara Minunilor unde nu se auzea foșnetul și forfota naturii. Era o pădure tăcută.

Alice marcase cărarea scrijelind pe scoarța copacilor inițialele lor într-o ini-mioară. Alice+Dan, total copilăresc.

Așa arăta un copil îndrăgostit, iar copila asta frumoasă era îndrăgostită până peste cap de ursul cel bătrân.

Știa drumul până la lac și cu ochii închiși, iar pădurea era toată numai a lor. Nimeni în afară de ei nu intra în pădure. Pentru ceilalți, locul în care întrebai o veveriță ceva și nu primeai înapoi decât niște

chițcăituri indescifrabile era complet anost și plictisitor.

Malul lacului nu era foarte lat, era tocmai potrivit pentru ca ei doi să stea întinși fără să atingă apa. Pomii strângeau peisajul într-un inel, într-un cerc din care nu puteai să evadezi, unde apa era ținută ca într-o închisoare.

În seara destăinuirii făcuseră dragoste în apa caldă a lacului, apoi el îi povestise despre EA. Cum o cunoscuse, cum fusese prima lor întâlnire, cum fusese prima lor noapte și cum îl părăsise. Plânsese apoi pe pieptul ei și adormise. Alice îl mângâiasse toată noaptea fără a scoate nici un cuvânt. Nu ar fi putut să concureze niciodată cu EA, nu avea s-o iubească niciodată cum o iubise pe EA. Știuse din primul moment că nu o să fie nimic mai mult decât „pierderea lui de vreme din Țara Minunilor”. Nu o deranja. Nu o deranja să fie doar un obiect.

Se trezise de vreo două ore. Razele soarelui se proptiseră în jurul orei opt fix în ochii ei și nu mai putuse să doarmă. Își luase o carte cu ea. O carte istorică-religioasă despre cavalerii templieri și misterele Graalului, pe care i-o recomandase un coleg de serviciu. Fusese o greșală că-și luase cartea aia, sau mai bine zis doar cartea aia, care, pe deasupra, mai avea și grosimea unui dicționar explicativ. Citise vreo treizeci de pagini când se trezise, se lămurise și o închisese. Îi părea rău că nu își cumpăraseră o carte pentru viitoarele mămici, dar atunci când plecase nu știa cu siguranță că o să fie mămică.

Cât timp făcuse duș, se gândise la maternitate și la ce înseamnă să fii părinte.

Coborâse din cameră de vreo oră. Livingul în care luase cina nu i se mai părea la fel de romantic în razele dimineții, interesant poate, romantic în nici un caz. Cu o seară în urmă, atmosfera fusese desprinsă dintr-o poveste, însă acum vedea cu totul altceva, de parcă încăperea nu mai era aceeași. În afară de suportul de lumânări care o impresionase în mod deosebit și fața de masă neagră, nimic nu mai părea la fel. Canapeaua maro cu pernele ei gigantice părea intrată la apă, fotoliile la fel. Observă ramele geamurilor ce se întindeau pe un perete întreg, de sus până jos: erau cojite, fâșii de vopsea cu marginile în sus, semănând cu pielea arsă de soare. Nu era un detaliu deranjant, era doar un detaliu pe care întunericul îl ascunsese bine. *„Mă aflu într-un muzeu.”*

O pianină maro, pe peretele din dreapta, aproape de geamul imens al verandei, îi atrase atenția. Iubise dintotdeauna să cânte la pian. Ridică capacul și își trecu degetele peste clape, apoi inspiră adânc, se așeză pe micul scaun din fața pianinei și își lăsă degetele să se joace. La început, sunetele fuseseră timide, însă, pe măsură ce se relaxa, armonia prindea o formă, iar mâinile ei păreau că fac asta de secole. La contactul între epiderma ei și suprafața lăcuită a clapelor, mici furtuni se dezlănțuiau. Își petrecuse aproape o oră cântând muzica pe care o auzea pentru prima dată. Era muzica venită din interiorul ei, ce schimba atmosfera încăperii și o făcea să pară mai strălucitoare și mai plină de bucuria de a trăi.

Când curgerea melodiei interioare se opri, se îndreptă spre bucătărie pentru a-și face un ceai. Dorise inițial să-l bea pe verandă, afară, dar îl văzuse pe proprietar tăind lemne și preferase să stea în casă, nu avea dorințe de socializare matinală. În plus, omul îi stârnea multă compasiune. Tăia lemne, ștergându-și din când în când transpirația de pe frunte cu manșeta cămășii. Ridurile sale păreau adevărate șanțuri săpate în timpul războiului, o rețea de linii adânci ce se extindea. În dimineața aceasta omul nu era bărbierit, cu o zi înainte nu observase acest detaliu, dar acum contrastul dintre firele albe și cele negre era izbitor. Gândi că omul are în jur de șaiszeci și cinci de ani, dar în unele ipostaze, când lumina soarelui îi cădea dintr-un alt unghi pe față, părea să aibă nouăzeci și cinci. Imaginea lui era foarte duală, când se simțea speriată de el, când avea senzația că este o ființă foarte iubitoare. Nu știa cum să interpreteze ceea ce simțea față de acest om, așa că hotărî să se țină departe de el până se lămurea.

Făcu un ceai de fructe de pădure, care nu avea gust de nimic. Se uită la termenul de valabilitate, era în regulă, dar n-avea totuși niciun gust. Își turnase o groază de zahăr, dar tot gust de apă fiartă avea.

Își petrecu primele ore ale dimineții ascultând liniștea. Era multă liniște prin părțile astea. Se așteptase să se lovească de o mulțime de sunete: murmurul pârâului ce curgea mai jos de cabană, păsărele certându-se între ele, veverițe prin copaci, foșnetul pădurii, tălăngile vacilor, vreun câine lătrând, sunetul muntelui, sunetul naturii... Nu se auzea, în schimb, nimic. Totul

era tăcut, de parcă timpul stătea în loc împrejurul casei. Era atât de liniște încât simțea că îi țiuie urechile. Din casă nu se auzea nici măcar sunetul toporului cu care bătrânul spărgea lemne.

Observase liniștea și cu o zi înainte, dar acum părea mai profundă, ca o ceață ce se așternuse peste tot, cu cât încerca să fie mai atentă și să observe un zgomot, cu atât locul părea mai lipsit de mișcare.

– Bună dimineța!

Ana tresări și vărsă cana de ceai cu ce mai rămăsese în ea pe masă. Apa se scurse în poala ei și pe jos. Sări în picioare, trăgându-se de pantalonii.

– Of...

– Iartă-mă, dragă mea! Nu am vrut să te sperii. Lasă-mă să te ajut!

Ridică privirea și văzu o femeie cochetă ținând în mână o tavă. Puse tava pe bufet și se repezi să șteargă lichidul scurs.

– Mulțumesc frumos, doamnă. Îmi pare rău. Nu v-am auzit intrând.

Femeia fusese fantastic de rapidă în a strânge mizeria. Până se dezmetici Ana, totul era deja ca nou.

– Cârpele le iau eu, trebuie să le spăl, spuse femeia. Spune-mi, te-ai opărit?

Împachetă cârpele și le puse pe colțul bufetului. Ana ținea un șervețel pe pantalonii uzi.

– Nu, stați liniștită. Nu era chiar atât de fierbinte. L-am făcut de ceva vreme și a avut timp să se răcească. Doar că îmi pare foarte rău de masa și de covorul dumneavoastră.

– Ei, asta-i bună! Ni se întâmplă tuturor. Nu îți face griji. Tu trebuie să fii Ana, frumoasa soție a domnului Dan.

Femeia își șterse mâna pe rochie și o întinse Anei.

– Maria Trut. Încântată, adăugă zâmbind.

Dan avea dreptate să-i spună Sophia. Era într-adevăr o femeie demnă de apelativul ăsta și gândul îi stârni Anei o urmă de gelozie.

– Ana Streck, îmi pare bine. Strânse ușor mâna Mariei.

– Nu am avut intenția să te sperii, doar că nu am știut dacă v-ați trezit și nu am vrut să fac gălăgie.

Deschise un sertar al bufetului și scoase de acolo o altă față de masă. O luă pe cea udă și puse una nouă, identică. Când o despătură, în încăperea se răspândi un miros de lavandă.

– Nu am stabilit ieri cu domnul Dan la ce oră să vă aduc micul dejun și am hotărât să fac o încercare.

– Dați-mi voie să vă ajut, se repezi Ana când văzu că femeia ridică tava de pe bufet.

– Nu e nevoie, iubito. Tu ești musafirul, eu sunt gazda. Mai ales că acum, în starea ta, ai nevoie de odihnă, nu de stres sau muncă.

Ana făcu o grimasă de nedumerire. Pe tavă se aflau două cești puse cu fața în jos pe farfurioare și un ceainic mare. Maria puse pe masa tava, zgomotos.

– Ce vreți să spuneți cu starea mea? Își scărpină fruntea cu palma.

– Știu că nu este treaba mea, dar nu am putut să nu observ testul de pe bufet, și cum sunt femeie mi-am dat seama imediat ce se petrece.

V-am adus cafeaua, schimbă femeia imediat subiectul. Nu am știut cum o beți, așa că nu am pus zahăr.

Evident, uitase de testul de sarcină, se așteptase ca Dan să-l fi luat cu el în cameră, se simțea puțin tristă și dezamăgită, trebuia să fie amintirea lor, nu să-l lase pe masă în bucătărie ca pe un obiect oarecare. Oftă adânc.

– Mulțumim frumos, fără zahăr este foarte bine.

Ar fi vrut să se așeze pe scaun, o cam luase amețeala, dar nu considera politicos gestul de a o lăsa pe femeia cu zâmbet cald să stea în picioare. Femeia păru că-i citește gândurile.

– Mă duc să pregătesc și micul dejun. Sper să nu te mai sperii o dată când mă întorc. Cafeaua e fierbinte!

Zâmbi și în câteva secunde se făcu nevăzută. Ana așteptă un minut ca să audă ușa închizându-se, dar nu auzi nimic. Se întrebă dacă femeia părăsise casa. Se îndreptă către geamul din living și o văzu pe Maria intrând în cealaltă casă. Bătrânul nu mai era acolo.

– Femeia asta e silențioasă ca o felină. O fi fost pisică într-o viață anterioară.

Se întoarse în bucătărie pentru ceașca de cafea. Puse trei lingurițe de zahăr și amestecă satisfăcută. Sunetul metalului ce se lovea de marginea porțelanului îi ridică ușor, ușor vibrația, însă era unul dintre puținele sunete pe care le putea distinge în dimineața asta, dincolo de sunetele minunate ale pianului.

* * *

Deschise ochii ca să observe că era singur în pat. Prima încercare de a ridica capul de pe pernă eșuă, îl simțea de parcă ar fi fost o minge de bowling, de parcă avea o maimuță de jucărie în el, care bătea toba haotic. Ideea de a deschide ochii și a se trezi nu i se mai părea atât de bună acum, i-ar fi închis la loc dacă consoarta lui s-ar fi aflat încă în pat. Dar cum știa că s-ar fi supărat dacă ar mai fi lăsat-o mult timp singură, hotărî să facă pasul cel mare și să-și miște curul jos din pat. Puse picioarele pe mochetă și se ridică. Nu reuși să ducă mișcarea până la capăt, când își simți genunchii îndoindu-se împotriva voinței lui și ateriză lângă noptieră. Picioarul drept îl durea, fusese un junghi cumplit din talpă până în genunchi.

– Futu-ți gura mă-tii!

Se sprijini în genunchiul stâng și se ținu de noptieră pentru a se ridica. Reuși să stea într-un singur picior, nu în două. Se târî până la baie încercând să-și țină echilibrul și înjurând la fiecare pas. Durerea era groaznică, durerea era dublă – piciorul și capul. Intră în cada de duș și dădu drumul la apa rece. Apa avea mai puțin de paisprezece grade, făcându-i părul să se ridice pe tot corpul și vezica să se contracte. Tâmpilele îi pulsau în același ritm în care îi pulsa durerea din talpă.

Stătea de zece minute în apa rece când îl găsi Ana. Picioarele îi paralizaseră de frig, dar nici că îi păsa. Aproape ațipise acolo cu fruntea rezemată de faianță și cu tălpile în gheață, și cu toate astea transpirase.

– Ce faci, ursulețule, acolo? auzi vocea soției lui la o mie de kilometri depărtare. Nu-i răspunse.

– Dane, ai înnebunit? Apa asta e sloi! Ce naiba, mă, Dane? Vrei să te îmbolnăvești? Ieși de acolo, te rog frumos!

Dan se întoarse la timp pentru a prinde pro-sopul pe care-l aruncase Ana.

– Mă doare rău piciorul, nici nu pot să calc pe el.

Ieși din duș șchiopătând, lăsând dăre de apă până în cameră. Se așeză pe pat.

– Da' ce ai pățit?

Dan ridică din umeri.

– Dă-mi să văd!

În mijlocul tălpii era un punct roz inflammat, pielea din jurul lui înflorise și căpătase o culoare galbenă. Ana stoarse cu putere.

– Ce faci, femeie? Mă doare! Dan smuci piciorul.

– Păi ce să fac? Storc puroiul. Te-ai înțepat! Unde te-ai înțepat în halul ăsta?

Apucă din nou piciorul lui.

– Lasă-mă! Nu-mi mai face nimic, lasă-mă așa! O să treacă el.

– Trece pe naiba! Nu mai fi copil, strânge bine din dinți. Dacă nu storc mizeria asta, nu mai mergi toată săptămâna!

Dan se lăsă în voia ei, oricum nu ar fi avut câștig de cauză.

Blestemă de câteva ori în timpul exorcizării, Ana stoarse tot până ce din gaură ieși sânge, îi puse pudră antiseptică și îi bandajă piciorul.

– Gata. Sper să nu mai colecteze din nou, dacă face iar puroi...

Dan se ridică. Era minunat, nu-l mai durea aproape deloc. Putea să calce pe toată talpa dar nu putea să-și lase toată greutatea pe picior.

– Hai la masă! Mi-e foame de nu te văd, spuse Ana, în timp ce-și trăgea o altă pereche de pantaloni pe ea.

– Mergi înainte, cobor și eu imediat. Mă îmbrac și vin.

Ana oftă resemnată. Dan o luă de mână, o trase spre el și o sărută.

– Mulțumesc, gărgărițo! Să știi că nu am vrut să țiș la tine.

Ana zâmbi.

– Spală-te și pe dinți dacă tot rămâi în urmă. Îl sărută din nou și ieși din cameră.

Rămas singur, își aminti vag cum coborâse din pat în noaptea precedentă și se înțepase în ceva înfipt în mochetă. Nu-și aminti însă nici de spectrul fără ochi din camera lor, nici de copila cu capul zdrobit, nici de ochiul gigantic din baie. Amintirile erau amestecate și nu înțelegea nimic din ele, așa că nu le acordă prea mare importanță. Își spuse însă când ieși din baie că oglinda seamănă izbitor cu un ochi gigantic. Lasă geamul deschis în cameră. De afară nu se auzea nici un zgomot, iar vântul abia adia. Mirosea în schimb a aer proaspăt, a viață.

Da! Mirosea a viață, dar viața nu se auzea. Ușa se închise fără zgomot în urma lui.

* * *

Avea senzația că cineva îi găurește țeasta cu o bormașină. Durerea din picior trecuse și se instalase de două ori mai puternică în mijlocul

frunții lui. Își simțea creierul atât de umflat încât credea serios că n-o să mai aibă loc în cutia craniană și că o să-i împingă ochii afară din cap. În loc de creier, avea o floristică de popcorn, care devenea din ce în ce mai mare. Terminaseră de mâncat de o oră și acum stătea aproape leșinat pe canapeaua din living.

Singurul sunet pe care îl auzea era respirația sa. Luase după masă două aspirine, dar nu-și făcuseră efectul.

După moartea Tinei

(da... Tina, pe ea am visat-o...)

și după ce mama lui revenise din „locul unde se duc oamenii cu probleme la cap”, își canalizase toate resursele asupra lui și-l protejase mai mult decât fusese necesar. Totul luase însă sfârșit odată cu divorțul părinților, aflase că tatăl lui își găsisse de câțiva ani o altă femeie, mai tânără, care acum era însărcinată. Nu-l acuzase, într-un fel sau altul, știa că sfârșitul relației lor venise odată cu sfârșitul surioarei lui. Vina pe care o resimțise fiecare fusese prea mare pentru a reuși să-și găsească sprijin unul în celălalt și astfel porniseră un război tăcut. Ajunseseră aproape să nu-și mai vorbească, nu se mai atingeau, iar după revenirea mamei din spital, tatăl său se mutase definitiv în sufragerie. Din când în când, se mai ducea la ea în cameră și atunci își auzea mama spunând: „Nu pot face asta, iartă-mă, dar nu pot”, după care auzea pașii tatălui pe hol, îndreptându-se spre sufrageria care-i devenise dormitor. Dan adormea cu plânsul mamei în urechi și cu fumul de țigară al tatălui în nas. El stătea drept singura mărturie că între acești doi oameni – străini acum – existase vreodată ceva.

Când îl anunțaseră că divorțează, îi întrebaseră de ce durase atât de mult să se hotărască. Oricum, nici unul dintre ei nu încercase să salveze ceva din relația lor. Doar își prelungiseră boala, tumoarea aceea neagră, care apăruse odată cu moartea surioarei lui și care crescuse atât de mult încât aproape că avea să-i îngroape părinții de vii. Nu crescuse numai tumoarea părinților, ci drept cadou primise și el, în fiecare an, câte o plantație nouă de frustrări.

Atunci, le spusese pentru prima dată că uitaseră de el și că-l abandonaseră ca pe o haină care nu o s-o înlocuiască niciodată pe cea care tocmai s-a rupt. I-ar fi plăcut să învețe să trăiască din nou, să învețe să se iubească din nou, pentru că el – mărturia dragostei lor de odinioară – era încă viu.

„Nu v-ați dat seama că eu nu am murit odată cu Tina. Nu v-ați dat seama că eram un copil și că aveam nevoie de voi cel mai mult. Aveam nevoie să știu că mă iubiți și că sunt important în viața voastră, că durerile mele, gândurile mele, fricile mele, erau importante pentru voi. Tu, tată? De ce mai faci un alt copil? Crezi că l-ai crescut atât de bine pe cel din fața ta? Te crezi tată îndeajuns pentru a ști ce e nevoie să faci de data asta?” Replica lui stârnise un șuvoi de lacrimi mamei și un șuvoi de furie tatălui. Furie ce se răsfârșise asupra sa sub forma unei palme. Avea șaptesprezece ani când a primit-o, iar atunci și-a iubit tatăl cel mai mult, l-a iubit pentru că o secundă, cât durase să ridice palma și să-l lovească, a simțit că-i pasă cu adevărat.

La puțin timp după divorț se născuse Eduard, fratele mai mic al lui Dan, pe care acesta nu

apucase să-l cunoască foarte bine niciodată. Tatăl lui decisese să-și abandoneze total trecutul și să o ia de la capăt alături de o altă familie. Mama lui se angajase ca asistentă la un azil de copii cu handicap locomotor și astfel reușise să-și bandajeze vechile răni și să își continue viața. O admira-se mult pentru decizia luată, dovedea astfel că este o femeie puternică care se vindecă pe sine vindecându-i pe ceilalți.

* * *

Scoase sticluța cu medicamente din buzunarul pantalonilor și mai crănțâni două aspirine. Trebuia să facă durerea să treacă într-un fel. Soarele amiezii îl izbi în ochi, era un soare plăcut, calduț, nu fierbinte. Cerul avea culoarea albastru turcoaz, iar felul în care vârfurile pomilor erau luminați făceau ca albastrul să se transforme în violet. Era minunat. Câțiva nori pufoși leneveau. Vântul păstra tăcerea.

Impresia de singurătate și atemporalitate îl înconjura pe Dan ca o mireasmă. Asta nu-i dispăcea, pentru că gândurile în atmosfera existentă se topeau până la dispariția totală.

Contemplarea îi fu însă întreruptă de imaginea Deșiratului stând la aceeași masă la care-l întâlnise și cu o zi în urmă. Nu avea chef de el. La naiba! Nu avea chef de nimeni altcineva în afară de sine. Făcu stânga împrejur și se piti după casă. Își căută soția prin zonă cu privirea, fără prea mare interes, apoi se opri lângă perețele de lemn. Iarba proaspăt tunsă forma un covor verde și moale. Își stăpâni instinctul de a

sta desculț în iarbă, dată fiind condiția lui, și se mulțumi să se întindă la soare.

Își puse mâinile sub cap și închise ochii. Poate în felul acesta avea să-l omoare sau măcar să-l adoarmă pe piticul ce dădea cu barosul în creierul său. Liniștea îi amorți ușor, ușor durerea, iar el începu să se simtă mai bine. Un fir de iarbă mai lung, ce scăpase de tunsoare, îl gădila pe gât. Avea o ușoară senzație de plutire, de ieșire din trup, care-i forma în minte imaginea frunzelor ce cad atunci când nici un curent de aer nu le mișcă, iar ele plutesc pur și simplu până ce se lipesc de pământ. Momentul desprinderii de pe creangă, momentul morții lor ce este acompaniat de senzația de libertate, de primul și ultimul zbor. Pentru ca apoi să renască.

– Să știi că nu e bine să stai așa întins acolo. S-ar putea să nu te mai ridici.

Dan tresări și deschise ochii. În fața lui stătea Deșiratul. Purta o uniformă albastră, pătată de ulei și de pământ. Silueta lui era alungită, ca o umbră, iar fața era schimonosită într-o grimasă. Ceea ce mai rămăsese din ochii lui erau acum două linii subțiri. Cele câteva fire de păr lung pe care le mai avea pe cap erau aranjate pe chelia lucioasă. În mâna dreaptă ținea o coasă ce părea mai grea decât el.

(The Grimm Ripper)

– Pământul e rece, aici la noi nu e ca la voi acolo. Aici pământul nu e prietenos cu oamenii care nu îl respectă. S-ar putea să înțepenești de spate, băiete, și n-are cine să te îngrijească prin locurile astea.

Mesteca tutun.

– N-am nevoie aici de un handicapat. Pe handicapați natura nu-i iartă. Ori te adaptezi la ea, ori nu. Nu există o altă posibilitate.

Dan vru să-l întrerupă, dar omul continuă, întorcându-i spatele.

– Hai, scoală de acolo și vino după mine! Nevastă-ta zicea că te doare capul. Am un leac pentru fătălai ca tine.

Nu-și dorea să se prezinte la apel, ar fi rămas acolo pe iarbă chiar și cu riscul de a fi rașchetat cu lopata de pe pământul „neprietenos”, însă curiozitatea cu privire la acest om îl îndemnă să-l urmeze. Deșiratul îl făcuse și handicapat și fătălau în decurs de nici două minute. Oare asta era părerea lui despre el? Sau era o simplă oglindire a propriilor sale gânduri, rostite prin gura unui străin?

Se ridică cu greu și-l urmă pe Deșirat, ca să constate că acesta dispăruse.

– Unde te-ai ascuns? Ai intrat în pământ? Mă pui să mă ridic și pe urmă dispari. Frumos tataie, frumos...

Se așează pe banca de pe veranda casei unde erau cazați. S-ar fi dus dincolo, dar nu știa cum avea să reacționeze acest „Houdini” când și-ar fi făcut reparația. Acum se simțea penibil. Ana nu era prin preajmă, Deșiratul dispăruse și el. Își aprinse o țigară și trase din ea un fum, pufăind zgomotos. Fumul îi umplu plămânii, alveolele se contractară și un nou strat de păclă se așternu liniștit pe mașinăria care-i susținea viața. De ce fuma? Pe cine voia să pedepsească? Cărui monstru lăuntric îi dădea să mănânce de fiecare dată când sorbea din țigară?

Suntem înconjurați de paraziți! Chiar și atunci când luăm medicamente. Hei... De fapt privește în oglindă! Ai să constăți și tu, la rândul tău, că ești un parazit cu picioare plin de catralioane de paraziți!

– Tu ești viața. Ești cea mai frumoasă reprezentare a vieții! Iar prin venele tale curge viața! Dacă vrei să fii un parazit, alegerea îți aparține.

Dan se întoarse să vadă de unde a venit vocea stranie care răspunsese gândurilor lui. Nu era nimeni în jurul său. Și cum oare era posibil ca cineva să-i răspundă propriilor gânduri? Poate era mintea lui care o luase razna din pricina durerii. Dar vocea fusese clară precum cristalul, fix în urechea lui. O voce feminină. O voce caldă și plină de iubire.

– Unde ți-am spus eu să te duci, băiete? Ți-am spus să te așezi acolo? Am spus să mă urmezi.

Deșiratul îi întrerupse revelația cu vocea lui guturală. Ținea în mâini o carafă și două pahare.

– Ești surd? Probabil ăștia ca tine sunt surzi din naștere. Nu vreți să auziți nimic, nici măcar să vedeți. Aveți ochi și urechi degeaba.

Dan traversă grădina spre cealaltă verandă. Nu avea niciun chef să se certe cu omul, așa că nu replică nimic.

– Tu mai repede nu știi să mergi? Ce faci? Mă lași așa, să stau cu astea în mână și să te aștept?

– Domnule, nu știu exact ce problemă aveți cu mine, dar chiar nu cred că este cazul să-mi vorbiți așa. Dacă vă deranjez, sau v-am deranjat cu ceva, îmi cer scuze. Cred că cel mai bine ar fi să mă retrag.

Dan se întoarce și dădu să plece. Era așa de iritat, încât abia se abținuse să-l înjure. Nu putea să înțeleagă de ce un om pe care nu-l cunoaște se poartă atât de urât cu el.

– Ptiu! Da' sensibil mai ești. Voi, ăștia, imediat luați foc. Când eram io ca tine, nu îndrăzneam să vorbesc așa urât cu un om mai în vârstă. Da' voi, ăștia, ați crescut pe maidan. Stai jos și nu mă supăra!

Deșiratul umplu cele două pahare cu lichidul galben maroniu din carafă. O trânti apoi zgomotos pe masă, vărsând un sfert din cantitate.

– Ia și bea!

– Azi nu beau. Mersi.

– Ia, mă, și bea, că nu-ți dau otravă!

– Domnule, chiar mă doare capul. Dacă mai beau și chestia asta n-o să-mi fie bine. În plus, nu știu unde e Ana și ar trebui să mă duc să o caut.

Deșiratul își propti un picior pe bancă și-și sprijini cotul pe genunchi, luă o gură mare din băutura galben maronie, apoi plescăi.

– Nevastă-ta e plecată cu nevastă-mea. Suntem doar noi doi aici. Făcu semn cu capul către paharul lui Dan. I-am promis nevesti-tii că am grijă de durerea ta de cap. Să înțeleg că la voi în familie nevastă-ta e aia cu sculă mare, iar tu ești căpiță de paie, nu?

– Cine dracu te crezi de îmi vorbești așa? Am venit aici în vacanță, nu ca să mă fuți tu la cap. Nu-ți convine mutra mea, dă-mi banii înapoi și plecăm de aici. Nu sunt obligat să te suport.

Deșiratul râse zgomotos, ținându-se cu o mână de burtă și sughițând.

– Se pare că s-a trezit drăcușorul din tine. Așa-mi place, băiete! Acum mai vii de acasă. Se

pare că până la urmă ai și tu o rămășiță de sculă în pantaloni. Hai! Dă paharul ăla pe gât și stai jos. Astea două n-o să se întoarcă prea curând.

Dan se potoli când văzu că pentru Deșirat totul era o glumă ciudată. Bău paharul de băutură din trei înghițituri. Nu-i simți aroma decât când termină ultima gură. Avea o aromă puternică, ușor amăruie.

– Vezi, băiete, că ne putem înțelege? Poate până la urmă nu ești și tu ca toți căcănarii.

Umplu din nou paharul lui Dan cu licoarea din carafă.

– Omule, tot ceea ce pot spune este că ești nebun!

Dan sorbi o gură mare din băutura ciudată.

– Lu' tac-tu i-ai fi spus că e nebun? Puteam să fiu tac-tu.

– Tata a știut asta dintotdeauna. N-a fost nevoie să-i reamintesc eu.

– Dacă erai fiu-meu te strângeam de gât cu mâna mea. Dar așa nu pot să-ți fac nimic. Ia zi. Ce cauți tu aici?

Scoase din buzunarul salopetei o pungă împachetată. Luă între degete o substanță maronie și lipicioasă și și-o îndesă în gură. Întinse punga către Dan.

– Tutun?

Dan clătină din cap.

– Eu nu mestec porcării d-astea. Am aici adevăratul tutun. Scoase la rândul lui din buzunar pachetul de Marlboro și și aprinse o țigară, observând între timp că durerea de cap dispăruse complet, ca prin minute.

– Vezi că ești prost? Habar n-ai ce-i bun! Dacă o să-ți vină vreodată mintea la cap o să-ți

dai seama. Da' nu cred! Dacă mai aveai vreo fărâma de creier pe undeva, nu mai veneai aici. Ai mai târât-o și pe aia cu tine.

– Ce vrei să spui? întrebă Dan încruntându-se.

– Păi cum ce vreau? Ce cauți aici?

– Hai că asta-i bună! Cum ce cauți? Am venit în concediu! C.O.N.C.E.D.I.U.!

– Concediu, concediu. Dar de ce aici în creierul munților? Puteai să te duci în concediu în Turcia, pe malul mării, să stai să-ți bronzezi curul la un hotel de cinci stele.

Scoase o scobitoare din buzunar și și-o îndesă între dinți.

– Vreau să spun că pari genul care-și permite să plece într-o vacanță d-aia. Aici nu ne calcă pragul mulți căcănari. Mă uit la pantofii tăi și văd că te-ai echipat, dar de nevastă-ta nu prea ai avut grijă.

– Ce treabă are nevastă-mea?

– Păi n-ai vrea să-și rupă picioarele alea frumoase pe bolovanii de aici, nu? E încălțată ca de oraș. De aia ziceam să o duci la malul mării. I-am zis Mariei să n-o scoată de pe potecă. Dacă pățește ceva, apoi tot noi plătim prostia voastră. Că știu eu cum sunt căcănării de la oraș.

– Am înțeles. O s-o țin prin preajmă. E cam târziu acum să o duc în Turcia.

– Nttt! E-o tâmpenie. Niciodată nu-i prea târziu. Sau după cum zicea babacu' meu: „Mai bine mai târziu decât niciodată!”. Mare om babacu' ăsta. Daca-ar mai fi trăit acum, te-nvăța el despre viață... Da', dacă i-a plăcut să bea. Aia l-a omorât!

– Ciroză? întrebă Dan sorbind din pahar.

– Da' de unde? Un camion. Se ducea la o nuntă și, când să traverseze, l-a călcat un camion plin cu vin, care aproviziona zona...

(Tina)

– N-a avut nicio șansă! I-a pocnit capul ca pe semințe. L-a călcat pe cap. Și cum babacu' n-avea capu' prea tare...

(Tina, așa a murit Tina!)

– Nici până-n ziua de azi n-am aflat cum a ajuns bostanul babacului sub roțile mașinii.

– Îmi pare rău, spuse Dan printre dinți.

Simțea fiecare cuvânt pe care Deșiratul îl rostea ca pe o povară, ca pe un curent electric ce-i străbătea trupul. Vântul care adia era un vânt din trecut, un vânt care ajungea la el abia după douăzeci și șase de ani, timp în care răătăcise și strânsese durere.

– Da' de ce-ți pare rău? Mă vezi pe mine că-mi pare rău? Morții cu morții și viii cu viii. Turnă puțin vin pe podea în timp ce rostea aceste cuvinte.

– Dăm și la morți să bea.

Făcu o pauză apoi spuse.

– Era un căcănar babacu' meu, da' avea o vorbă de duh: „Nu poți să fugi de moarte cum nu poți să fugi de o cățea în călduri!”. Și dacă stau bine și mă gândesc, avea mare dreptate. Păi nu asta e moartea? O târfă-n călduri! Bine, la mine moartea are trei capete, două mai mici și unul mai mare. Dar ce să-i faci? Sunt bărbat și, cum îmi place mirosul de păsărică, mă las ademenit chiar dacă știu că e moartea în persoană.

Își umplu cana până la refuz. Scoase din nou punga de tutun și își făcu o biluță scârboasă pe care o azvârli în gură. Dan bănuia că înghițise

tutunul de mai devreme, pentru că nu-l văzuse scuipând ceva. Turnă băutura pentru amândoi.

– Și ție îți place mirosul de femeie!

– Cărui bărbat nu-i place?

– Femeia ta a murit? Nu mai miroase bine, nu? De aia îți place să miroși alte femei?

– Nevastă-mea e ok, ba chiar miroase foarte bine. Dar, ca orice om, mă mai uit și eu în stânga și în dreapta.

– Ba pe dracu! Îți place să miroși femeile altora! Te incită mai tare. Nu-i a ta, e nouă, are gust bun. Și dacă-i într-o colivie e și mai bine! Da' io zic să stai în banca ta. Nu știi peste ce nebun dai și îți face felul.

– Păi ce? Am zis eu că nu stau? Dacă mă uit ici-colo nu înseamnă că nu stau.

– Stai pe naiba! Crezi că eu n-am văzut cum te uitai ieri la nevastă-mea?

– Poftim? sări Dan ca ars.

– Taci, că nu ți-am zis să vorbești! Ce, crezi că eu nu știu? Tu ziceai mai devreme că suntem bărbați. Poți să miros un puțoi de la o poștă. Pe tine te-am mirosit de la telefon când mi-am zis: „alt puțoi!” Mâncam d-ăștia ca tine pe pâine când eram în armată. Da! D-ăștia care regulează nevestele altora, dar când le pui o armă în brațe se cacă pe ei. Ăștia nu-s bărbați! Sunt niște căcă-nari împuțiți!

– Eu cred că o să plec. Discuția asta a degenerat și nu vreau să mă cert. Mulțumesc pentru băutură.

Dan se ridică.

– Te mai doare capul?

Nu-l mai durea, în mod normal după o asemenea discuție ar fi trebuit să-l doară și mai tare, de data asta însă nu era așa.

– Nu. Nu mă mai doare.

– Dacă mai trăia babacu' meu ți-ar fi spus că numai pe femei le doare capul. Și pe poponari. Da' io nu-mi permit să vorbesc așa cu tine, că nu te cunosc.

Asta-i culmea! Idiotul ăsta e de-a dreptul sărit de pe fix.

– Băutura ți-a plăcut?

– Da. A fost ok.

– Babacu' meu a făcut-o! Știa și el să facă ceva ca lumea.

– Domnule Trut, chiar trebuie să plec.

– Te grăbești ca fata mare la măritat. Da' ce? Te caci pe tine sau ceva?

– Nu. Dar discuția asta m-a sictirit peste măsură, era ultimul lucru de care aveam nevoie.

Deșiratul își schimbă atitudinea și zâmbi prietenos.

– Mă bucur că te-am enervat, sau sictirit. Câteodată nu ne trezim decât atunci când suntem șocați. Iar tu ai nevoie de o zguduială zdravănă ca să îți dai seama ce porți înăuntrul tău. Și ar mai fi ceva... Adormiții ca tine nu știu ce este aia iubire, da' o să înveți tu! Pe asta ți-o promit. Hai! Discuția a fost suficientă. Întinde-o de aici! O să înțelegi tu într-o zi...

În drum spre cabană, îi veni ideea să se întoarcă acasă, nu-l mai interesa nici partea financiară atât de tare. Da! Asta avea să facă. Avea să se întoarcă acasă; urma s-o anunțe pe Ana, ea sigur avea să fie de acord. Piciorul începuse să-l doară din nou.

Făcu câțiva pași și se ascunse după casă, lumea toată se învârtea cu el. Se prăbuși, nu își mai simțea corpul și nu mai avea nicio putere asupra lui. Din pământul umed ieși un șarpe alb, o cobră gigantică de mărimea unui stejar, care îl înșfăcă și îl înghiți. Alunecă pe gâtul șarpelui ca pe un tobogan și ateriză într-o mlaștină vâscoasă, în nisip mișcător. Își reintră în simțuri și încercă să iasă de acolo, însă cu cât se zbătea mai mult, cu atât se afunda mai tare. Pe mal, un băiețel îl țintuia cu privirea. Era micul Dănuț.

– M-ai lăsat în urmă! M-ai abandonat în acea zi pe plajă și nu ți-a mai păsat de mine. Ai lăsat pe toată lumea să rupă bucățele mici din mine, TU mi-ai făcut asta! Uite unde m-ai adus! Tu să mă scoți de aici! Ai lăsat șerpii să mă mănânce! TU să mă scoți de aici! Micul Dănuț țipă atât de tare, încât se porni un cutremur, iar nisipul mișcător îl înghiți cu totul.

Nina Mică se întoarse în casă după el. Îl linse pe față, apoi se întinse lângă el și puse capul pe piciorul lui.

Ana îi șoptise la ureche că o să-l ajute, că o să-l iubească și că o să-i fie aproape. Asta-i spusese înaintea să plece. Îi mai spusese și că trebuie să rezolve ceva singur, ceva la care ea nu-l putea ajuta, un demon din trecut pe care el avea nevoie să-l înfrunte singur.

Cuvintele ei îi răsunau încă în ureche, iar mirosul de scorțișoară plutea în jurul lui când deschise ochii. Adormise? Pipăi greutatea de pe piciorul lui și dădu de botul umed și păros al Ninei. Căldura ei îl liniști.

Visele lui erau mai frumoase de când Nina Mică intrase în viața sa. Se făcea covrig noaptea la picioarele lui și nu se ridica până nu se trezea el, era paznicul lui de noapte. Unii la capul patului cu un prințător de vise, el cu un cățel făcut covrig la picioare. Odată cu Nina Mică, intrase în viața lui și Alice, această nouă Alice, mult mai frumoasă și peste măsură de credincioasă, credincioasă asemenea unui câine. Această nouă Alice, care nu mai puneă întrebări idioate la fiecare zece secunde, această nouă Alice, care mirosea a vanilie și scorțișoară, care avea buzele calde și moi și respirația blândă.

Se ridică în șezut, avu nevoie de câteva clipe pentru a se dezmetici și pentru a realiza că se află pe podeaua bucătăriei. Criza prin care trecuse se terminase.

Se hotărî să deschidă albumul cu poze. Ce îl aștepta acolo și ce avea să găsească era un pas necesar pentru el, pentru evoluția lui, pentru învingerea demonilor ce-și făcuseră culcuș în mintea lui. Urma să se exorcizeze și trebuia să-și asume și rolul de preot și de posedat. Nimeni, în afară de el, nu-l putea ajuta. Nu avea nevoie de crucifixuri sau de Biblie și apă sfințită. Avea nevoie de curaj.

Găsi albumul în baie, după o tură prin celelalte camere de la parter. Ridică albumul de pe mașina de spălat, dar, cum îl atinse, râsetele lor îi răsunară în urechi ca o sirenă.

– Târfe nenorocite! Dacă credeți că ați câștigat, vă înșelați! Războiul abia a început, nenorocitelor!

leși din încăpere lăsând în urma sa hohotul sadic. Aprinse lumina în fiecare încăpere de la parter. Se așeză în balansoarul de pe verandă. Nina Mică îl privea nedumerită și, din când în când, scâncea ridicând lăbuța către el.

Dan trase adânc aer în piept, mirosea a vină, a lașitate, a spaimă și a neputință. Își puse albumul pe genunchi și-l deschise. Pe coperti erau mângălelele lui de dinainte, nu asta voia să vadă, trebuia să mai dea o pagină.

– Acum sau niciodată.

Dădu încă o pagină, în partea de sus, scrisul ei ordonat: „URSULEȚUL ȘI GĂRGĂRIȚA LA PESCUIT – 13 IULIE 2009”. Poza îl înfățișa pe el ars de soare pe nas, cu o pălărie hazlie pe cap. În mână ținea o undiță la capătul căreia atârna un pește cât o jumătate de palmă. Sub fotografie scria: „Prima captură a ursulețului demnă de o fotografie”. EA nu apărea în poză.

Următoarea poză îl înfățișa tot pe el, aruncând peștișorul înapoi în baltă. Sub poză, același scris ordonat: „Ursulețul Green Peace!”

Răsuflă ușurat. Pe de-o parte, faptul că EA nu era în poză îl făcea să se bucure. Aproape că îi venea să închidă albumul și să renunțe, să-l pună înapoi în bibliotecă și să dea drumul la televizor.

De ce nu erau în casă poze cu ei doi? De ce nu era în living nicio poză cu ei?

– Ba sunt în casă poze, nu? Sunt la etaj, în camera în care tu nu ai mai urcat de un an de zile. Ce-ar fi să faci o mică excursie până acolo? Poate a venit vremea să urci treptele, să aprinzi lumina și să intri în dormitorul vostru. Dar probabil că n-o s-o faci. Ești prea laș. Ești o găină speriată care tremură de îi sar fulgii. Ce ai putea să descoperi acolo? Amintiri! Asta e. Amintiri! Adevărul! Ai putea să descoperi adevărul! Trecutul. Tu fugi de trecut, dar trecutul te urmărește! Pentru a afla adevărul trebuie să dai nas în nas cu diavolul și să ai curajul să-l privești în față! Să ai curajul să-ți privești trecutul în față! Adevărul doare, dar adevărul te eliberează! N-ai fost în stare nici atunci să le oprești!

N-ai fost în stare să o ajuți! Nu ești nici acum în stare să înfrunți trecutul, găinușă!

– De ce nu recunoști că a plecat din vina ta? Ești mult prea laș ca să urci treptele de la etaj până în camera care v-a fost cuib atâtea ani de zile. Un idiot. Atât!

Se simți cuprins de sentimentul familiar cu care se împrietenise în ultimul an. Vinovăție. Dădu, într-un final, pagina albumului, scrisul ei anunță: „Gărgărița face prima captură!”. Ar fi trebui să fie o poză cu ea, cu lacul în spate, undița în mână și un caras de un kilogram. Totul era la locul lui, numai că ea, gărgărița lui, nu avea chip. Nici măcar în poză nu avea chip. Fusesse ștearsă cu guma.

Dădu repede și celelalte pagini ale albumului. În toate pozele, fața femeii fusese răsădită. Își cuprinse tâmplele în mâini și începu să se lege înaintea și înapoi. „Nu” era singurul cuvânt pe care mai avea puterea să-l scoată pe gură. Lasă albumul să-i cadă din poală. Lințoliul sfârșitului părea să se aștearnă ca o cortină grea. Râsetele și vocile lor răsunau acum în toată casa, celebrându-și prima victorie.

Ațipise cam de o oră și jumătate când Ana intrase pe ușă. Nu o auzise. Dormea un somn profund cum nu mai dormise de luni întregi sau poate chiar ani. Un somn fără vise, fără sunete. Liniștea îi intrase în oase și îl țintuia la pat, halucinațiile ce îi dădeau târcoale în ultima vreme îl epuizaseră și corpul lui simțea o acută nevoie de odihnă. Ana avea dreptate, locul era vrăjit, îl făcea să se simtă într-o cu totul altă dimensiune decât cea a realității.

Până să se ridice de pe canapeaua din living, Ana și Sophia pregătiseră deja masa. Avea o stare proastă și n-avea nici un chef să mănânce. Cheful dispăruse când o văzuse pe Sophia și-și amintise de discuția avută cu Deșiratul. Avea de gând să-i spună Anei despre plecarea lor imediat ce Sophia părăsea casa.

Se îndreptă sictirit spre masă. Friptură de porc, un miros greu, prea greu pentru nările lui. Nu apucă să deschidă gura să spună ceea ce voia, pentru că Ana i-o luă înainte.

– Știi ce drăguță este doamna Maria? Am fost cu ea prin pădure. M-a învățat să culeg ciuperci. Să le disting pe cele bune de cele otrăvitoare.

Tacâmurile clincăneau pe masă în timp ce ea le aranja. Sunetele se auzeau când mai tare, când mai încet, ca și cum cineva umbla constant la un potențiomtru.

– Tu cum te mai simți? Mi-a zis domnul Iosif că te-a „aranjat” el. Știi, mă gândeam să-i invităm la cină diseară sau mâine la masă de prânz. Ce părere ai?

– Ana, să fiu sincer, chiar voiam să stăm de vorbă pe tema asta.

Se așeză la masă.

– Mă gândeam că poate nu a fost o idee așa de bună să venim aici.

– Glumești? E minunat locul ăsta, nu mă așteptam. Trebuie să recunosc că nu am prea avut încredere în tine la început, dar acum vreau să-ți mulțumesc. Vrei vin?

Dan clătină din cap.

– Chiar îmi pare bine că am venit și îmi pare bine că m-ai convins să îmi las laptopul acasă. Îmi place mult familia Trut.

De-ai ști tu, Ana, ce nebun e bărbatul ăla... și cum m-a „aranjat” el pe mine...

– Ce facem în cazul în care ți se face rău? Cum ajungem în cel mai scurt timp la primul punct de ajutor? Dacă știam că ești însărcinată nu aș fi ales o astfel de locație. Nu vrei să mergem câteva zile la mare?

Ana tăia friptura, iar cuțitul scârțâia pe farfurie. Sunetul îl scotea din minți, după atâta liniște, sunetul acesta era haos.

– Sau ne putem opri într-una din stațiunile de munte, unde să fim siguri că există un punct de prim ajutor.

– Mie îmi place aici și te-aș ruga să nu-ți mai faci atâtea griji din pricina mea. Promit că o să am grijă de mine. O să port șosete groase, ca să nu răcesc. Zâmbi în timp ce băgă o bucată de friptură în gură.

– Nu mănânci? Nu ai mâncat mare lucru nici de dimineață.

– Nu prea mi-e foame. Totuși, nu vrei să te mai gândești la ce ți-am propus?

– Nu. Și în plus mi se pare că am fi chiar nesimțiți. Oamenii ăștia se agită pentru noi și noi așa îi tratăm?

– Da... se agită, să știi...

– Ai zis ceva?

– Nu. Oftă adânc. Nu am spus nimic.

– Plus că am înțeles de la doamna Maria că ai cheltuit o mică avere pe excursia asta. Zicea că mă iubești mult dacă m-ai adus într-un loc atât de special.

– Mda... Nu prea înțeleg ce-o fute pe ea grija.

– Vai, Dane, cum poți să vorbești în felul ăsta? Ce ți-a făcut femeia asta ca să vorbești așa despre ea?

– Păi, uite! Se bagă unde nu-i fierbe oala. Și, până la urmă, de partea financiară mă ocup eu. Ok? O să-i las niște bani Deșiratului pentru deranj. Dacă nu vrea să-mi dea nimic înapoi, să fie sănătos.

– Ce ușor ți-e să vorbești! Ești incredibil. Vorbești de parcă tu ești singurul care muncește în familia asta și de parcă îți bați joc doar de banii tăi, doar pentru că ai tu probleme de integrare socială. Ana se ridică de la masă trântind șervetul în farfurie.

– Știi, stau și mă întreb când naiba o să te maturizezi și o să înveți că nu e vorba numai de tine aici. Că suntem doi! În curând vom fi trei și mă sperie gândul că o să fii la fel de iresponsabil și când o să ai un copil. Chiar și doamna Maria spunea că, dacă o să continuăm să ne comportăm ca doi copii, n-o să ajungem nicăieri.

Dan întoarse privirea către ea.

– Stați puțin, că îmi scapă ceva aici. Te-ai dus și te-ai plâns la ea? Ai vorbit din nou de problemele noastre cu alții?

– Nu, Dane, nu m-am plâns la ea, am stat de vorbă ca între femei! E un om minunat.

– Minunată sau nu, de câte ori te-am rugat, Ana, să nu mai vorbești cu toată lumea despre problemele noastre? Chiar trebuie să știe o țară întreagă când ne iubim noi și când ne certăm?

– De ce, Dane? Ți-e rușine cu ceea ce ești? Ți-e rușine cu ceea ce suntem? Vrei să ne punem o mască în fața celorlalți ca să arătăm ce bine o

ducem noi? Nu-i suficient că o face toată lumea? De ce să o fac și eu? Cum rămâne cu nefericirea mea? Cu cine vorbesc? Cum mă descarc? Crezi că, dacă deschid televizorul și mă plimb pe toate canalele juma' de oră, mă liniștesc? NU! Nu mă liniștesc! Asta faci tu, nu eu, pentru că pe tine nu te interesează să găsești soluții și să înțelegi. Pe tine te interesează să fugi.

Își trecu furioasă mâinile prin păr, plimbându-se de la un capăt la celălalt al încăperii continuându-și monologul.

– Mă cari până aici, îmi faci un scandal imens când plecăm de acasă ca totul să fie așa cum vrei tu și, la o zi după ce ajungem, îmi spui că nu-ți convine și că vrei să plecăm.

Se opri în fața lui și trase aer în piept. Încerca să se liniștească. Dan știa că, dacă nu face ceva urgent, erupția Vezuviului ar fi mic copil pe lângă criza Anei și nu putea să nu se întrebe ce efect au toate acestea asupra ființei ce se forma în pântecul soției lui. Nu apucă să deschidă gura pentru a opri dezastrul.

– Uite care e treaba. M-am săturat! Ai auzit? M-am săturat... Ești cel mai mare egoist din câți a văzut Pământul, iar eu nu mai suport situația asta. Mereu trebuie să fie vorba despre ce vrei tu. „Nu mai vreau să lucrezi atât!”, „Nu mai vreau să stai toată ziua în fața laptopului!”, „Vreau să îmi schimb mașina!”, „Vreau să avansez pe un post mai bun... da' stai, că nu vreau ore suplimentare, deci refuz postul!”, „Vreau să-mi beau cafeaua în liniște!”, „Vreau să încercăm să nu mai vorbim la masă!”, „Vreau să ies cu băieții.”, apoi îmi reproșezi că te las prea mult singur și mă întrebi „Ce, vrei să stau cu băieții toată ziua?”.

Hotărăște-te dracului odată ce vrei! Că eu nu mai pot! Mă lasă nervii! Nu-ți place ție locul ăsta și spui că vrei să plecăm pentru că sunt eu însărcinată!

Cuvintele îi ieșeau în valuri, iar Dan se simțea mic. Ana luă farfuria și o trânti. Toate bucățelele de friptură se împrăștiară pe jos, pe podea, printre cioburi. Se lăsă în genunchi și începu să plângă în hohote.

– Și spui că mă iubești! Că vrei să ne salvăm. De fapt, vrei să te salvezi pe tine! Aș vrea să vezi cum e viața fără mine! Aș vrea să dispar din viața ta și să nu mă mai vezi niciodată! Să-ți fie mai bine fără mine!

Dan se repezi să o ridice.

– Iartă-mă, nu am vrut să te supăr așa de tare.

Dan o simți smucindu-se și o strânse și mai tare în brațe, dacă exista vreo modalitate prin care să o poată liniști, atunci asta era singura. După câteva minute în care singurele cuvinte pe care le auzise erau: „lasă-mă”, „ia mâna de pe mine” și „te urăsc”, slăbi strânsoarea și o lăsă pe Ana să se liniștească. Avea ochii roșii și tumețiați.

* * *

Nu putea să adoarmă. Era cumplit de obosită dar nu putea să adoarmă. Avea albine în pleoape. Plânsese mult în după-masa asta. Plânsese și ar mai fi plâns, numai să scape odată de greutatea ce-o simțea pe umeri. O durea fiecare gând și fiecare nerv. Voia acasă, unde era în siguranță, unde putea închide ușa dormitorului, unde putea să-și ia perna în brațe și să uite de

mizeria din jurul ei. Se simțea infinit de mică și de insignifiantă, abandonată. Și promisiunile. Afurisitele alea de promisiuni de care nimeni nu se ținea. Nici măcar ea. De multe ori își dorea cu ardoare ca omenirea să se trezească mută, ca să nu mai facă promisiuni în van și să nu mai arunce săgeți pline cu venin.

Și acum el... Din nou el... *Ana, când o să te oprești din a mai avea așteptări de la cei din jurul tău? Când o să te oprești în a mai avea așteptări de la tine? Când o să înțelegi că oamenii nu se schimbă? De zeci de mii de ani își re trăiesc aceleași drame cu alte coperti, în alte haine? Nu ai obosit să trăiești drama altora?*

Se răsuci pe cealaltă parte și razele după-amiezii îi lovira privirea. Soarele era blând și tabloul din spatele ferestrei pictat de una dintre cele mai dibace mâini din Univers. Voia să se transforme într-o pasăre, să zboare departe de tot, să fie liberă, să fie și atât! Soarele o iubea cu adevărat! Să zboare către Soare, către Lumină!

Pe el îl detesta acum, îl detesta pentru cât de mult îl iubea. Nu avea niciodată răbdarea să o asculte sau să o înțeleagă, dar pretindea atenție și înțelegere atunci când el avea chef să vorbească. Cum se aștepta să primească ceea ce el nu oferea niciodată? I se părea groaznic de nedrept. Îl iubea și îl ura în același timp și nu înțelegea cum două sentimente atât de contradictorii puteau să aibă casă în același loc, în aceeași încăpere.

Când se produsese ruptura lor? De câte ori nu venise obosită de la muncă și dornică să se liniștească, să vorbească cu omul cel mai apropiat de ea și se trezise cu replici de genul „Am avut o zi grea și nu am dispoziție de discuții.”

– Numai tu ai avut o zi grea? Am mâncat o singură masă azi și aia în fața calculatorului și numai tu ai avut o zi grea?

Cum rămânea cu alinarea pe care trebuia să și-o aducă unul altuia? Unde era cuibul în care fiecare se simțea acasă din moment ce ei erau atât de preocupați de propriile lor persoane, uitând astfel că sunt o familie.

După o vreme încetase să-i mai ceară lui Dan înțelegere și ascultare, încetase să-i mai ceară lui Dan orice. Erau separați. Doi străini ce locuiau împreună. El, din proprie inițiativă, oricum nu venea să stea de vorbă cu ea, știa foarte puține din cele ce se petreceau în viața lui și câteodată afla de la prieteni diverse vești pe care el omitea să i le spună.

Îi plăcuse că era un rebel, dar trebuia să-și imagineze că un rebel nu o să asculte decât de impulsurile sale. Era un bărbat care trăia după propriile reguli și după propriile observații asupra vieții. Era sincer, scria poezii și îi cânta la ureche *Stairway to Heaven*⁷. Scria versuri pe orice bucată de hârtie cu ciotul lui pe care-l numea creion și pe care-l ținea în buzunarul cămășii. Scria neținând cont pe ce scria, pe o bucată de șervețel sau o notă de plată într-un restaurant, apoi le lăsa acolo, neinteresându-l să le adune și să le publice vreodată. Ea avusese grijă să strângă toate aceste mici comori și să le lipească într-un album pe care-l ținea în noptieră și despre care el nu știa nimic, apoi le redactase într-un fișier denumit „Danisme”. El nu voia să publice. *Eu nu scriu ca să fiu citit de alții, eu scriu ca să mă eliberez,*

⁷ Led Zeppelin, melodia *Stairway to Heaven*.

scriu pentru că Demonul Creator își revendică spațiul din mintea mea.

Fusesse un timp în care scrisese câte o poezie pentru fiecare obiect pe care-l întâlnise „Odă scrumierei”, „Braț la braț c-un scaun”, „Inima din cuier”. Toate i se păruseră Anei geniale, iubea felul în care el găsea frumusețea în toate lucrurile din jurul lui și nu numai frumusețea, ci și umorul: „Soacra din borcanul cu murături”.

Dar asta fusese cu mult timp în urmă, se așternuseră multe anotimpuri de atunci iar versurile rămăseseră îngropate și lipsite de viață într-o peșteră. Nu-l mai văzuse de mult scriind o poezie. Decisese dintr-o dată că este prea matur să mai scrie tâmpenii, iar pe copilul din el, pe adolescentul din el, îl încuiase în debara. Poate că o parte din comportamentul lui actual era datorat faptului că dintr-o dată refuzase cu vehemență să-și mai asculte sufletul și să-i aloce Îngerului Creator spațiul pe care-l merită. *Oare nu asta se întâmplă cu toți oamenii, uită să mai fie copii, societatea le impune să fie adulți și să respecte niște reguli pe care natura nu le respectă și se încătușează în propria minte, dând naștere astfel la frustrări, boli și războaie interminabile. Și ajung să fie niște Morți Ambulanți... Ana! Nu începe iar! Abia te-ai potolit. Respiră! Nu ai nevoie de așa ceva!*

Îl auzi urcând scările și primul impuls fu să închidă ochii, să se prefacă că doarme. Încă nu-l voia aici lângă ea. Nu-i trecuse furia cu totul și asta îi provocase o stare de greață oribilă, care o făcea să-l deteste și mai tare. Își dorea să fie doar cu ea. Nu știa de unde se strânsese atât de multă furie împotriva lui și era conștientă că scena de

la masă fusese un simplu declanșator, nicidecum adevăratul motiv al supărării.

Îl auzi intrând în cameră și așezându-se ușor lângă ea pe pat.

– Ana!... o strigă el în șoaptă.

Pleacă! Pleacă, te implor! Pleacă! Strânse ochii și încercă să-și potolească respirația și bătăile inimii ce o luase razna. Îi simți mâna prin păr atingând-o ușor, apoi coborî cu mângâierea pe braț.

Dintr-o dată, atingerea lui caldă o făcu să lase sabia deoparte. Atingerea lui îi oferea siguranță, căldură, protecție, dragoste.

– Te iubesc! îi șopti el la ureche.

Acum îi era bine, putea să adoarmă. Printre genele care formau o pânză de păianjen peste ochii ei, vedea cerul înroșindu-se printre brazi.

Liniște, era liniște.

* * *

Era frumoasă când dormea. Lumina difuză ce intra pe fereastră forma o umbră roz pe fața ei și o făcea să pară mult mai tânără. O adolescentă cu părul ciufulit, lipsită de griji. Așa cum era odată, așa cum o cunoscuse cu câțiva ani în urmă, pe vremea când îi urmărea mâinile fine jucându-se elegant pe tastatura computerului. Multă vreme îl fascinase sunetul pe care-l auzea la întâlnirea degetelor ei cu plasticul tastelor. Era o melodie care-și schimba ritmul odată cu gândurile ei și o vedea dansând îmbrăcată în pijama, împărțind zâmbete fericite prin toată încăperea.

Avea o parte în el care se întreba de ce s-a însurat. Iar această parte era, și ea, prezentă acum. Se simțea legat de mâini și de picioare, o dată pentru că pierduse orice formă de

comunicare cu ființa pe care o iubea și o dată pentru că nu putea să plece din locul în care se aflau. Oare cum arată viitorul lui? Un burtos la cincizeci de ani, aproape impotent, petrecându-și timpul prin bodegi și depănând povești răsuflate care începeau cu faimoasele cuvinte: „Pe vremea mea”. Mai avea în el și o altă parte, care-i spunea că nu făcuse chiar tot ce era de făcut pentru ca relația să funcționeze și că nu-și dăduse prea mult silința, o parte care-i spunea să nu mai ceară ca ea să se schimbe și să o facă el dacă vrea să vadă rezultate.

Se ridică ușor, fără să o deranjeze pe Ana, și se îndreptă către geam. Undeva, printre pomi, zări doi ochi lucioși. Animalul părea să aibă talia unui lup. Deși afară se înnoptase deja, animalul nu se apropiase foarte mult de perimetrul casei. O singură fracțiune de secundă în care își luă privirea și luminițele dispăruseră.

Ana dormea adânc și asta era bine. Avea nevoie de odihnă și de liniște.

Stomacul începuse să-l strângă în urmă cu câteva minute și își dădu seama că nu mâncase aproape nimic toată ziua. Coborî scările și se îndreptă către bucătărie. Friptura Anei era încă pe jos, printre cioburi. Cioburi, ce cuvânt frumos, în definitiv toți oamenii erau cioburi.

Luă mătura și fărâșul și curăță mizeria, apoi deschise frigiderul și își luă o bere. Avea bere. Un frigider dotat într-o casă dotată. Nu fusese foarte surprins să descopere că în frigider se aflau șuncă și muștar. Un gând îl străfulgeră: *Cum reușesc să se aprovizioneze atât de departe de civilizație?* Rupse apoi o bucată mare de pâine,

scobi miezul, turnă o jumătate de borcan de muștar și aruncă, peste, trei felii de șuncă.

Canapelei din living îi scârțâiau arcurile, după liniștea pe care o experimentase, dintr-o dată totul făcea foarte mult zgomot, totul scârțâia, treptele, ușile, arcurile de la pat, geamurile. Se așează pe canapea, în fața lui se afla un televizor cu o diagonală imensă, era un televizor vechi și masiv din vremea primelor televizoare cu telecomandă apărute. Își întinse picioarele pe masa mică, pe care nu o observase cu o seară înainte. Nu observase nici televizorul și nici alt mobilier care îmbrăca încăperea, iar masa unde cinaseră ei părea să-și fi schimbat poziția.

Porni televizorul. Pe primul canal purici, pe al doilea canal purici și tot așa până o luă de la capăt. Puse resemnat telecomanda pe masă și își mâncă sandviciul din trei înghițituri.

Avea chef să facă ceva ieșit din comun, ceva ce nu mai făcuse de mult timp. O supradoză de energie îi curgea prin vene, o stare total opusă celei de dimineață.

Când se întoarse din bucătărie cu cealaltă jumătate de pâine, observă că televizorul prinsese un post. Filmul difuzat arăta o imagine cu o oglindă ce părea cunoscută. Cadrul se schimbă și apărură o altă imagine, care nu dură mai mult de cinci secunde, de data asta cu Ana, care dormea în camera de la etaj.

– Ce pizda mă-sii? Ăștia au camere de supraveghere în casă?

Își roti privirea prin toate colțurile încăperii, dar nu observă nicio cameră de luat vederi. Imaginea din televizor se schimbă din nou și iar apărură în cadru oglinda familiară, oglinda de la

baie, ochiul acela ciudat, însă acum în oglindă era reflectată imaginea unui copil. Dan lăsa sandviciul pe masă și se îndreptă către televizor. Puricii făceau imaginea să apară și să dispară. Copila din oglindă avea ochii adânciți în orbite și fața ciudată. Oasele craniului erau mai mari decât în mod normal, iar fata părea handicapată, bolnavă. Avea ceva hidos în privire, ceva plin de ură, nu era privirea unui copil, era privirea unui monstru. Când copila căscă larg gura, televizorul se închise, iar Dan sări în spate lovindu-se de măsută. Cele zece minute în care televizorul putea sta fără imagine trecuseră. Se frecă la ochi simțind că o ia razna.

– Așa ceva nu se poate! Imbecilul ăla se joacă cu noi!

În televizorul închis se reflectă în continuare oglinda aceea hidoasă. Își întoarse privirea, pe peretele din spatele său era așezată o oglindă identică cu cea din baie.

Dădu peste cap cutia cu bere și lăsa sandviciul pentru mai târziu. Era furios. Își dorise să facă ceva ieșit din comun și iată că făcuse. Tot surplusul lui de energie fusese epuizat în mai puțin de zece minute. Era convins că în spatele aceste glume proaste se afla Deșiratul, căruia probabil acum îi pocneau pantalonii de atâta râs, după ce-i văzuse mutra speriată.

– Lasă, că vezi tu, moșneag împutit!

Luă cuvertura de pe canapea și acoperi oglinda cu ea, repetă mișcarea cu televizorul și oglinda din baie, căutând apoi camera de luat vederi din dormitorul lor. O văzuse foarte clar pe Ana în televizor, deci era de la sine înțeles că

exista o cameră de filmat acolo, trebuia doar să afle unde.

– Obsedatul ăla se uită la noi când dormim! gândeți cu voce tare.

De când venise aici, lucrurile o luaseră razna. Cu mintea lui. Nu credea în fantome sau în alte bazaconii paranormale, așa că moșul n-avea decât să se ducă în mă-sa cu încercarea lui de a-l speria.

Cum avea să-i spună el asta Anei, din moment ce ea avea așa o părere bună despre acești doi psihopați? Cum avea să-l creadă fără să îl acuze de egoism din nou și fără să spună că inventează scuze pentru a o convinge să plece?

Se hotărî să dea câteva târcoale pe lângă casa vecină. Avea nevoie să afle ce se petrece și mai presus de toate avea nevoie să-i aducă dovezi Anei.

Găsi pe frigidier o lanternă, pe care o îndesă în buzunar și ieși din casă. Se uită în direcția în care zărise ochii mai devreme, dar nu mai era nimic acolo, în afară de trunchiuri de copaci întunecate.

O lumină anemică lucea dinspre casa ciudaților din locul pe care Dan îl bănuia a fi bucătăria. Pe verandă nu era nimeni, iar în jur aceeași tăcere mormântală ca mai înainte. Traversă cu grijă distanța dintre cele două case. Noaptea era senină, iar stelele formau o pătură de lumină în spatele cerului negru violet. În alte condiții ar fi fost un moment prielnic pentru contemplare.

Se apropie ușor de fereastra luminată și privi prin ea, având grijă să nu fie observat. Într-adevăr, acolo se afla bucătăria. Deșiratul stătea la o masă mică și își rula o țigară. Mobila era

modestă, câteva dulapuri suspendate, un bufet lângă chiuvetă și un radio de pe vremea bunicului. Nici urmă de televizor sau de tehnologie modernă care să-i fi permis moșului să-i urmărească. Pesemne aceasta era ascunsă într-o altă încăpere.

Ocoli casa și zări o fereastră din spatele căreia izvora o lumină mai puternică. Terenul înclinat nu-i permitea accesul la fereastră. Din locul în care se afla el putea observa o draperie roșie și lustra din mijlocul tavanului.

Scoase din buzunar lanterna și lumină temelia casei. De jur împrejur era o bordură înaltă de circa șazeci de centimetri și cinci centimetri lățime, ce împrejmua locuința ca o curea. Asta îi dădu o idee. Puse vârful pantofului pe bordură și, ținându-se de muchiile pietrelor din care era alcătuită casa, porni înspre fereastră. Primul lucru pe care îl observă în încăpere era silueta Mariei. Patru becuri în patru boluri împrăștiu lumină în toate colțurile. Înaintă încă puțin ținându-și respirația. Degetele de la mâini îl dureau, iar tensiunea picioarelor încordate reporni junghiul din talpă.

Maria stătea pe marginea unui pat ținând în mână un castron mare cu lichid și o lingură, corpul ei bloca însă accesul la ceea ce se afla dincolo de ea. Când aceasta se aplecă, Dan văzu cea mai grotescă imagine pe care o văzuse el vreodată. Patul era ocupat de două monstruozități. Două copile hidoase, ce aveau capul deformat și ochii adânciți în orbite. Pomeții foarte osoși se continuau într-un maxilar și o mandibulă proeminentă, lipsind buza de sus. Părul lung al creaturilor era prins în câte două codițe, iar trupul

era acoperit de cămăși de noapte roz cu guler alb. Din loc în loc, printre smocurile de păr pieptănat, se vedeau cucuie acoperite de piele solzoasă, uscată, din care se desprindeau coji albe. Nu păreau să aibă mai mult de zece ani. Erau identice, gemene identice. Imaginea semăna izbitor de bine cu ceea ce văzuse el mai devreme în ecranul televizorului. Mâinile uneia din fete erau afară din plapuma cu care erau acoperite. Degetele contorsionate nu păreau a mai fi crescut de la vârsta de 3-4 ani.

Simți cum își pierde echilibrul, membrele lui pierdeau putere. Îl văzuseră. Creaturile se uitaseră țintă la el. Știa că e acolo și că le privește. Scăpă pervazul din strânsoare și căzu pe spate. Icnii la contactul cu pământul, se rostogoli de câteva ori pe panta abruptă și în cele din urmă se opri într-un brad. Umărul lui drept era acum la un centimetru mai jos decât locul în care ar fi trebuit să fie. Nu simțea mare durere, simțea mai mult o amorțeală. Se ridică în genunchi, trase adânc aer în piept și, strângând din dinți cu putere, își propti brațul la loc în umăr. Acum îl duruse, o durere scurtă ce nu dură mai mult de cinci secunde.

Se odihni sprijinit de brad, încercând să pună cap la cap informațiile pe care le primise în ultimele minute. Oare halucina din nou? Nu știa dacă ceea ce văzuse îi provoca o senzație de milă sau de greață. În orice caz sentimentele lui erau amestecate. Transpirația se uscă pe el formând o pojghiță rece ce-l făcu să tremure. Știa că trebuie să plece de acolo cât mai repede, cu cât stătea mai mult cu atât mai mare era riscul de a fi găsit de unul dintre cei doi proprietari.

Se ridică și porni șchiopătând înapoi pe drumul pe care venise. După ce trecu de colțul casei, își aprinse o țigară, întoarse privirea abia când se simți în siguranță. În bucătărie, lumina lucea în continuare. Răsuflă ușurat și se pregăti să intre în casă.

– Tragi cu ochiul în casele altora, căcănarule?

Pe scările de la intrare, acoperit de umbră, aștepta Deșiratul. Lumina roșiatică a țigării din care trăgea arunca scânteii pe chipul lui îmbătrânit. Inima lui Dan o luă la galop, iar prin minte îi trecu cel mai cumplit scenariu. Își vedea moartea cu ochii. Cum Deșiratul l-ar fi redus la tăcere printr-o lovitură de topor aplicată în moalele capului, apoi l-ar fi târât într-unul din grajduri, l-ar fi tranșat și l-ar fi dat porcilor să mănânce. Nimeni nu ar fi știut nimic de el.

Nu răspunse omului. Îi era frică, dar pe lângă frică exista și un exces de adrenalină ce-i pompa prin vene cu viteză amețitoare.

– Ce sperai, căcănarule? S-o vezi pe nevastă-mea despuiată? Ai fost mulțumit de privești?

Dan continuă să păstreze tăcerea în timp ce-și aprindea o nouă țigară. Trase lent două fumuri.

– Uite care e șmecheria, bătrâne. Nu mă interesează nevastă-ta. Poți s-o păstrezi pentru tine. Pun pariu că nu e mai sănătoasă la cap decât ești tu. Iar ceea ce făceam eu aici afară nu te privește pe tine.

Își trase gluga hanoracului pe cap și dădu să intre în casă.

– Ce ai pe pantaloni, căcănarule?

Lumina verandei era îndeajuns de puternică pentru a descoperi pe pantalon o pată mare de noroi.

– Noroi. Se găsește din plin. E făcut din pământ amestecat cu apă, moșule!

– Le-ai văzut, nu-i așa? Le-ai văzut, căcănar mic și mincinos!

– Pe cine să văd?

– Pe EEEEE, idiotule! răcni Deșiratul. Ele te-au văzut pe tine! Acum nu mai ai nicio scăpare, prostule ce ești!

Vocea bărbatului se stinse într-un vaiet prelung și se îndreptă spre casă resemnat.

– Stai o clipă, despre ce vorbești?

Omul nu-i răspunse la întrebare, însă îi dădu un sfat, oprindu-se pentru câteva secunde, ținându-și privirea în pământ.

– SĂ APRINZI LUMINA ÎN CAMERĂ ÎNAINTE DE A DESCHIDE OCHII, LUMINA LE ORBEȘTE ȘI LE GONEȘTE! SĂ NU O STINGI PÂNĂ NU RĂSARE SOARELE!

Apoi adăugă:

– Du-te și culcă-te! Ai făcut destul rău pentru azi. Sper să fii pregătit pentru ceea ce o să vină! Fiecare alegere are consecințe.

Deșiratul dispăru printre pomi. Părea cu adevărat trist și dezamăgit. Nu înțelegea ce făcuse atât de rău și nu știa de ce-i spusese treaba aia cu lumina. Cum adică să doarmă cu lumina aprinsă?

Se duse în spatele casei și se așeză pe iarba umedă în locul din care îl pescuise Deșiratul de dimineață. În fața ochilor se derulă nesfârșit imaginea celor două fete pe care le văzuse. Era ca un diapozitiv care se repeta. Iar ochii...

Dumnezeule, ochii lor, atât de oribili, de nefirești.

Printre pomi luceau din nou două lumini. O senzație de liniște și de protecție îl îmbrățișă. Ca și când luminile erau acolo să-l călăuzească, nu să-i facă vreun rău. Apoi în întuneric apărură alte două luminițe și încă două luminițe până ce Dan estimează vreo șapte opt animale ce-l urmăreau.

Se ridică și porni ușor spre pădure. Ghirlanda de becuțe nu își schimbă deloc poziția. Ajunse până aproape de marginea pădurii și apucă să vadă, până să-l strige Ana, că siluetele erau ale unor lupi.

– Dan, tu ești acolo?

Se întoarse și își zări soția, îmbrăcată într-un halat, stând în colțul casei. Întoarse privirea din nou spre pădure, dar animalele pleaseră. Panica își făcea loc în stomacul lui.

– Da, Ana, eu sunt.

– Ce faci acolo?

– Nimic neobișnuit. Doar dansam cu lupii. Dar Ana nu auzi ultima propoziție.

Hotărî să păstreze momentan pentru el cele întâmplăte. Fusese o zi îndeajuns de ciudată și avea nevoie să pună întâi piesele jocului în ordine înainte să îi spună ei și să riște să-l facă nebun.

În seara aceea, madam Sophia le pregătise piure de cartofi cu friptură de pui la tavă și le adusese cât el era încă afară. Nu o văzuse la față și, după comportamentul Anei, nu-i spusese nimic despre vizita inopinată făcută de Dan.

În timpul mesei vorbiră puțin. El era prins în vârtejul propriilor întrebări. Ce păcate

comiseseră copilele de sufereau în halul ăsta? Și de ce nu erau ținute într-un sanatoriu unde personalul specializat le putea îngriji? Era oare cazul să reclame întâmplarea la Protecția Copilului?

Curiozitatea îl rodea, așa cum un vierme roade un măr. Cum putea să afle mai multe despre cele întâmplate? Apoi, mai era întâmplarea cu imaginea din televizor, care acum i se părea desprinsă dintr-un film de groază. De ce Deșiratul ar fi dorit să-i facă una ca asta pentru ca la urmă să pară trist pentru cele întâmplate?

(*Și ochii lor... Doamne, ochii ăia atât de oribili!*)

– Ana, ai ceva puternic pentru durere? Mă doare capul și aspirina nu mă ajută.

– De la ce?

– De unde vrei să știu eu de la ce? Mă doare pur și simplu capul. Te-am întrebat dacă ai ceva de cap nu te-am rugat să faci o filozofie pe tema asta.

– Am un ciocan în geantă, special pentru tine! răspunse Ana ridicându-se de la masă și părăsind încăperea. În două minute se întoarse cu o folie plină de analgezice pe care i-o trânti lui Dan în farfurie. Umplu un pahar cu apă pe care-l puse zgomotos pe masă, câteva picături săriră și udară fața de masă.

– Ia două.

Dan băgă în gură trei pastile pe care le dădu pe gât cu apă, în timp ce soția lui strângea masa.

– Te ajut cu ceva?

– Nu, mersi. Te doare capul și nu vreau să te deranjez.

– Mai ești supărată de la prânz?

Normal că e supărată. Când nu e ea supărată?

– Nu... Nu sunt supărată.

Minte.

– Sunt doar obosită și dezamăgită. O să mă duc sus să citesc după ce strâng aici.

Dan își luă farfuria și o puse în chiuvetă, apoi o luă în brațe și o sărută pe gât.

– Iartă-mi dispoziția. Nu știu ce este cu mine, am o stare foarte ciudată și nu înțeleg ce se petrece. Poate am nevoie de somn. Locul ăsta mă face să mă simt obosit și iritat.

Ana se eschivă de la atingerile lui.

Își pregăti un ceai, și se puse la masa din bucătărie cu o hârtie și un pix în față. Pe geam, luna strălucea printre vârfurile munților, aruncând o lumină caldă și plăcută peste peisajul întunecat. Avea o pasiune pentru acest obiect celest atât de puțin înțeles de oameni, atât de misterios. Aceasta venea din copilărie, din vremea în care își auzea părinții plângând sau certându-se, iar el evada pe lună. Se întreba cum ar arăta locuitorii lunii? „Sunt oare la fel de strălucitori? La fel de calzi?” În nopțile când luna nu se vedea pe fereastra camerei lui, îi scria versuri pentru a o invoca. Niciodată nu-l părăsise, era singura constantă din viața lui. Avea totul într-un caiet pe care-l tănuise chiar și față de Ana. Era secretul lui pe care nu-l spusese nimă-nui. Secretul lui și al ei...

(al Tinei)

Al lunii. Luna, sora lui.

Nu păstrase alte secrete față de soția lui. Îi spusese tot trecutul, toate lacrimile, toți demonii, tot mucegaiul din sertare. Îl ajutase o vreme, îl ajutase să facă pace cu el.

(Lămâi... facem dragoste-n grădină!)

Dintr-o dată, însă, totul devenise prea serios. Din ascultător, Ana se transformase în sfătuitor și o ținuse așa până când el nu-i mai spusese nimic, pentru că îi invadase intimitatea prea mult, fără ca el să-i ceară asta. După ce încetase să-i mai spună ce avea pe suflet, Ana se apucase să-i analizeze poeziile și să își ia rolul de psiholog foarte în serios. Și apoi el încetase să mai scrie. Ea nu mai putea distinge arta în ceea ce făcea el și credea că arta e plăsmuirea celor mai adânci procese inconștiente ale minții umane, că oamenii se pot înțelege pe ei dacă stau și își analizează amănunțit creațiile. Nu era de acord cu ea, plus că nu voia un psiholog în ea, ci voia o iubită, însă ea își dorea în el și un psiholog și un iubit și se comporta exact cum își dorea să se comporte el cu ea.

Trebuia să aștepte. Atât. Raio YaMana.

* * *

În noaptea aia avu un alt vis urât. În vis era cu Ana, numai că Ana nu era Ana. Erau acasă la ei, în grădină. El fuma o țigară iar ea citea o carte despre mămică. Avea burta foarte mare, mai mare decât orice gravidă pe care o văzuse Dan până atunci.

Cerul era violet, iar iarba verde crud. Ana lăsa cartea din mână și luă din pachetul lui o țigară, pe care și-o aprinse. Trase un fum adânc, dar nu mai expiră nimic.

– De când fumezi tu? o întreabă Dan.

– De când vreau eu, răspunse Ana, lăsându-se pe spate în șezlong.

– Păi, bine, Ana, dar ești gravidă.

Ana își desfăcu nasturii cămășii și își mângâie burta.

– Stai liniștit. Fetele noastre sunt obișnuite cu mai mult de un fum de țigară amărât.

Burta ei începu să se miște. Prin pielea subțire ce stătea să se crape, se vedeau vene și forme de mâini micuțe. La început două, apoi patru. Mișcarea deveni din ce în ce mai agresivă, părând că o să spargă pielea și o să iasă de acolo chiar în momentul ăla. Ana gemea. Nu gemea de durere, gemea de plăcere. Femeia își lăsă capul pe spate și începu să-și frământa cu frenezie sânii, ca pe un aluat de cozonac. Rupse nasturii ce mai erau închiși și își dezvălui goliciunea trupului, în timp ce burta i se contorsiona în continuare. Pe lângă forme de mâini se vedeau acum și forme de piciorușe.

Fața Anei se schimbă și dintr-o dată pe șezlong nu mai era Ana, ci Sophia iar ei nu mai erau în curtea din spate a casei lor, ci pe plajă la mare. Pe aceeași plajă pe care fusese el ultima dată cu familia când era mic.

Nisipul era acoperit cu pești morți. Valurile se izbeau cu putere de țarm aruncând și mai mulți pești putrezi pe nisip. Printre ei erau mâini și picioare de păpuși. Burta Anei-Sophia dispăruse. Femeia continuă să stea goală pe șezlong jucându-se delicat cu sfârcurile ei. Părul îi cădea peste umeri și câteva șuvițe peste față, făcând-o incredibil de provocatoare. Era cu siguranță cu zece-cincisprezece ani mai tânără. Pielea era fină, iar sânii fermi și tari.

Femeia desfăcu picioarele, descoperind un pubis roz și curat, exact așa cum îi plăcea lui.

– Hai, vino! Vino înăuntru! Știi că mă vrei, am știut din prima clipă în care ai pus piciorul în casa mea. Femeia își lăasă o mână să alunece pe corp.

Dan simți o nevoie animalică să își facă culcuș în ea și să o supună lui cum n-o mai făcuse cu nicio femeie vreodată. Să o muște, să o strângă, să o ciupească până când va urla.

O apucă strâns de păr. Femeia țipă și se zvârcoli sub el.

– Așa, iubitele! Așa e perfect! Poți să faci ce vrei din mine!

– Taci din gură! Nu ți-am dat voie să vorbești!

Tânăra Sophia se zbătea sub el, iar asta îi provoca valuri de plăcere.

Cadrul se schimbă din nou și plaja se transformă în biroul lui de acasă. Ei se împreunau acum pe masa lui de scris, care se mișca sub greutatea lor ca la un cutremur de opt grade. Obiectele începură să cadă pe jos. Întâi se sparse borcanul cu creioane, apoi boxele mici de la calculator, două agende atârnav pe margine și pușculița în formă de pește se izbi puternic de podea. Monedele se transformară în păienjeni mici roșii. Nu erau însă păienjeni adevărați, erau jeleurii.

Ceva la femeia asta îl făcea să-și piardă orice urmă de rațiune și orice urmă de pietate, îl făcea să se transforme într-o fiară, într-un animal de pradă.

– Treci în genunchi!

Tânăra Sophia se puse în genunchi peste cioburile pușculiței. Bucăți de sticlă îi crestară pielea. Femeia puse mâinile peste răni și își

mânji trupul cu sângele cald. Dan se aplecă și-i cuprinse cu buzele unul din sâni și supse sfârcul cu putere. Nici ciobul ce-i străpungea talpă, nici sângele de pe sâni ei și nici faptul că Sophia îmbătrânea nu-l puteau opri.

– Rezolvă-mă, cătea ce ești!

Femeia îi cuprinse mădularul, strângându-l cu putere cu o mână și cu cealaltă mângâindu-i fesele. Alte două mâini ale femeii îl mângâiau pe spate și pe piept. Lumea lui explodează într-un buchet de simțuri organice pline de culori. O simfonie de orgasme cum nu mai avusese niciodată. Simți buzele Sophiei sărutându-l și limba ei moale masând-o pe a lui. Deschise ochi și le văzu pe ELE încolăcite în jurul lui. Una din creaturi rânjea arătându-și maxilarul negru în timp ce se juca cu penisul său, mâinile micuțe și deformatе plimbându-i-se pe trup, iar ce-a de-a doua creatură încerca să-și îndese limba enorm de lungă pe gâtul lui. Era imobilizat, nu se putea mișca, nu putea scoate nici un cuvânt.

La câțiva metri în fața lui un preot oficia o slujbă de înmormântare. Patru bărbați ajutau la coborârea unui sicriu în groapă. Începuse să plouă, iar picăturile de ploaie se transformau în cenușă la contactul cu pământul. În aer plutea un miros acru, un miros stricat. Dan îl recunoscuse în cortegiul funerar pe colegul de birou al Anei. Era îmbrăcat într-un costum de clown și jongla cu două capete mari de purcel. În spatele lui, părinții Anei, îmbrăcați în alb amândoi, purtând joben și pălărie cu pene și ducând într-o lesă doi pudeli. Nu aveau nicio expresie pe chip. Erau înghețați, asemenea unor statui de ceară, cu un zâmbet fals pe buze. Obrajii lor aveau excesiv

de mult fard roșu. Un alt bărbat, îmbrăcat doar într-un frac, ținea două maimuțe împăiate pe umeri și cânta la flașnetă melodia din Vrăjitorul lui Oz, care-i plăcea atât de mult Anei, topăind în jurul gropii de pe un picior pe celălalt. Gemenele erau acum pe marginea gropii rânjind, așteptând să se coboare coșciugul. Cămășile lor roz cu guler alb erau murdare de sânge, la fel ca și gurile lor. Dinții le erau ascuțiți și deformați.

Dan încercă să se miște, dar nu reuși să facă niciun pas. Acum stătea lângă groapă. În sicriu era Ana, îmbrăcată în cămașa de noapte din satin iar fața îi era acoperită de un lințoliu alb îmbibat în sânge. Nu mai avea chip. Ținea în brațe două păpuși cu ochii scoși și părul ciuntit.

Dan era paralizat de spaimă, neputându-și lua ochii de la sicriul în care se afla soția lui, cea mai importantă persoană din viața lui. Gura lui era umplută cu plumb și gâtul uscat acoperit cu cenușă.

Sicriul fu coborât în groapă de cei patru bărbați, care semănau identic cu Deșiratul, dar care aveau o înălțime exagerată. Gemenele săriră și ele în groapă cu mișcări animalice și se agățară de pereți, începând să se rotească în sensuri diferite pe ritmul melodiei Vrăjitorul din Oz. Când sicriul începu să ardă, Dan se trezi.

Ana dormea liniștită lângă el, iar el răsufă ușurat. Razele argintii ale lunii ce luminau chipul femeii o făceau să pară o frescă într-o biserică. Dură câteva minute să înțeleagă că nu fusese decât un vis. Își făcu cruce și, după mulți ani, îi mulțumi lui Dumnezeu că nu era nimic real.

În noaptea aia nu mai adormi la loc. În noaptea aia fumă un pachet de țigări și scrise lunii
(*Tinei*)

cinci poezii.

În noaptea aia înghiți toată folia de analgezice. În noaptea aia piciorul i se umflă la loc, iar rana colectă din nou o mulțime de puroi.

În noaptea aia o haită de lupi stătea la marginea pădurii, păzind poarta dintre Lumi.

Ți-ai reglat capacitatea de percepție la o anumită frecvență și numești tot ceea ce poți vedea „lumea”. Te poți acorda, oricând, la frecvențe noi.

Richard Bach

Îndrumar pentru Mesia.

Învățăături pentru suflete avansate

IV. Pereți fără geamuri

Cine ți-a spus că poți să vezi numai cu ochii deschiși?

Se simțea un ratat. Nu reușise. Pur și simplu nu reușise și credea cu tărie că nu o să reușească. Eșuase lamentabil în fața lui și în fața ei. Eșuase în fața lui Dumnezeu. *Dar stai! Dumnezeu mănâncă popcorn și râde de noi! Sau, mai mult, Dumnezeu nu există!* Nu fusese niciodată un credincios fanatic, dar acum simțea că își pierduse orice urmă de credință. Dacă ar fi existat acel nene care stă pe nori și dă cu bățul în oameni atunci când greșesc, l-ar fi lăsat pe el să ajungă așa? L-ar fi lăsat să se chinuiască? Nu.

Nina Mică se făcuse covrig la picioarele lui. Se lăsă în genunchi lângă ea și o cuprinse de gât cu ambele brațe, apoi își lăsă capul ușor pe corpul ei moale. Era proaspăt spălată și mirosea frumos, mirosea a copilărie și a joacă. Închise ochii și începu să fredoneze „Rock-a-bye Baby”⁸. Nina Mică scânci ușor și îl linse de două ori pe frunte. Dacă ar fi putut toarce asemenea pisicilor, ar fi tors amândoi.

Acum era liniște. Era liniște și pace peste tot în casă. O liniște solemnă. Singurele sunete care se

⁸ Cântec de leagăn.

auzeau erau respirația accelerată a câinelui și murmurul melodiei lui. ELE plecaseră, cel puțin pentru o vreme. În realitate nu plecau niciodată. Erau constant prezente în mintea lui și asta le dădea o putere mare.

Se ridică într-un final de pe podea puțin amortit și se hotărî să iasă din casă. Să facă un drum important. Luă albumul de pe jos și îl puse pe masă. Strânse apoi toată mizeria pe care o făcuse, își puse haine curate, o șapcă pe cap, îi legă Ninei lesa și ieși din casă.

Strada era pustie, dimineată de vară pustie. Oameni în concediu, oameni fericiți, unii poate făceau dragoste chiar în acel moment, alții se certau ca să se poată împăca apoi, unii dansau pe ritmuri latine, alții stăteau în pat cu dureri de cap pentru că petrecuseră în exces.

Vântul adia ușor și aducea cu el un miros de vanilie de la fabrica de croissante de la marginea orașului. Mirosul ăsta avea să-l urmărească toată viața, indiferent unde s-ar fi ascuns, știa asta și nu putea decât să-l iubească. Vanilie... chinul lui, fericirea lui.

În lumina soarelui, casele păreau pictate cu acuarele, valuri portocalii se oglindeau pe asfaltul gri, iar verdele pomilor striga viața.

Nina Mică merse la pas cu el până în dreptul cimitirului, unde începu să latre și să se agite ca un șoricel în cursă. Dan o mângâie pe cap pentru a o liniști.

– Gata, fetiță! Gata, Nina!

Cățelul se agită și mai tare când trecură prin dreptul unui mormânt. Dan se opri pentru câteva clipe:

Marta Van der Graff

N. 20.10.1990 – d. 20.10.2010

Vorbește adesea, astfel încât cuvântul tău să nu fie uitat. Raio YaMana.

Sub nume era o poză cu o tânără roșcată, cu părul scurt și ciufulit și ochii mari ca două mărgele. Tânăra stătea pe iarbă, sprijinită de un pom, cu brațele deschise în lateral într-o îmbrățișare gigantică. Radia frumusețe.

Nina scânci și se așează. Se opri din lătrat și ridică o lăbuță pe care o flutură prin aer asemenea unui salut. Părea cel puțin ciudat, dar pe el nu-l mai mira nimic. Dacă el făcea dragoste cu un personaj din poveste, și câțelul lui avea voie să vorbească cu fantomele. Nu simțea nici un fel de teamă și trebuia să recunoască că era al naibii de gelos pe Nina pentru că putea să o vadă pe fata aia frumoasă.

Trase câțelul după el și se îndreptă spre o piatră funerară mică și îngrijită. Mormântul fusese curățat recent. La baza pietrei se aflau două tufe de iriși mov care ieșeau dintr-un covor moale de iarbă verde proaspăt tunsă. Dan desprinsese lesa Ninei și o lăsă liberă, scoase o lumânare mică, roșie, o aprinse și o puse în locul amenajat special pentru lumânări. Lumânarea sfârâi de câteva ori, iar flacăra pâlpâi anemic.

Dan se așează pe iarbă și scotoci după pachetul de țigări. Câinele se lipi de el, așezându-se cu botul pe labe și închise ochii.

– Old habits die hard⁹.

Băgă o țigară în gură și o aprinse, filtrul luă foc cu totul.

– Mda...

O flutură de câteva ori, o băgă înapoi în pachet, apoi scoase alta și o aprinse cum trebuie.

– Tu de ce nu spui nimic? o întrebă pe Nina, ciufulindu-i urechile. Nu ai văzut că sunt cu capul în

⁹ Obiceiurile vechi mor greu.

nori? Trebuia să zici: „Dane, ți-ai aprins țigara invers”. Cățelul pufni și închise ochii la loc.

Fumă jumătate de țigară în liniște.

– Tina, cred că am înnebunit, simt că am luat-o razna de tot. Nu pot... Pur și simplu nu reușesc... Nu reușesc să-mi aduc aminte cum arată femeia pe care... o iubesc. Îmi vin în minte toate: mirosul ei, atingerea ei, formele ei, părul, pielea, nu însă și... chipul. Chipul ăla blestemat.

Își frecă ochii cu podul palmei pentru a opri niște lacrimi ce aveau să pornească. Țigara se afla între degete fumându-se singură.

– Nici măcar nu știu ce caut aici, nu știu de ce am venit, am simțit nevoia dar nu știu cum m-ai putea ajuta tu, nu are nimeni cum să mă ajute.

Scutură scrumul de doi centimetri și trase un fum.

– Am avut o zi nasoală... Iar le-am auzit. De fiecare dată când mă gândesc la ea, le aud pe ele. De parcă nu-mi dau voie să mă gândesc la ea.

– A trecut un an și eu sunt tot o epavă.

O pală de vânt adie și irișii se mișcă. Nina ciuli urechile, dar nu deschise ochii.

– Ce să fac? Cu ce poți oare să mă ajuți tu, copilă mică? Alice mi-a spus că poate trebuie întâi să mă iert pe mine ca să pot să-mi aduc aminte de ea. Că poate trebuie să învăț să mă iubesc din nou, ca s-o pot vedea pe ea.

Două ciori croncăniră într-un copac, undeva mai departe.

– Dar ce știe ea? E doar o halucinație. Un produs al minții mele goale și lipsite de sens. Nu vreau s-o las să plece... Nu pot... Sunt un nenorocit care a pierdut singurele ființe pure și frumoase din viața lui. Întâi tu, apoi ea... Iar eu? Eu am fost lăsat în continuare să

trăiesc ca să mă chinuiesc. Să trăiesc o viață pe care n-o mai doresc.

Mirosul de vanilie îi invadă nările. Și aici mirosea a vanilie.

– Tinere, ai cumva un foc?

Dan tresări. Se întoarse și dădu cu ochii de un bătrânel scund și cocârjat, îmbrăcat într-un halat lung, albastru. Fața îi era brăzdată de riduri adânci, iar ochii mici erau de un albastru decolorat. Era proaspăt bărbierit. Nu-și putea da seama de vârsta omului, dar părea trecut de șaptezeci și cinci de ani.

– Da, imediat. Își pipăi buzunarul, niciodată nu-și găsea bricheta în buzunar pentru că mereu era în pachetul de țigări.

– Nu-mi dai și o țigară, dacă te rog?

– Cum să nu? spuse Dan zâmbind.

Ce tare e moșu'! Asta da strategie. Ceri brichetă fără să ai țigări, ca mai apoi să ai motiv să ceri țigări.

– Azi e luni. Lunea e ziua văduvelor, spuse bătrânul, aranjându-și basca neagră pe cap.

(Ziua văduvei)

– Un' te uiți cu ochii, numai văduve. De cincizeci de ani de când sunt aici, lunea a fost ziua văduvelor. Duminica e ziua bețivilor, că vin babele să facă pomană și aduc mereu băutură și mâncare și te trezești că se umple cimitirul de bețivi.

(Ziua văduvei)

Dan zâmbi în continuare. Nu găsea utile informațiile, dar nici nu-l deranja prezența omului, avea o căldură aparte.

Bătrânul continuă.

– Ai naibii! Sunt peste tot! Adorm pe ici-colo și eu tre' să stau să-i adun și să-i trimit acasă. În cimitirul meu nu vreau bețivi. Nu, domnule! Nu vreau bețivi!

Bătrânului îi tremurau mâinile, dar nu părea deranjat de asta. Fuma ca o locomotivă și gesticula frenetic. Omului, cu siguranță, îi plăcea să vorbească.

– Știi, sunt gropar aici de la douășpatru de ani. De cincizeci de ani eu am tot băgat și am scos morți din groapă. Pot să-ți spun poveștile tuturor. Și, tinere... dacă le auzi... crede-mă că te ia cu furnici pe șira spinării. Mi-am luat și eu un loc de veci aici ca să mi se odihnească oasele în pământul muncit de mine atâția ani. Dar nu oriunde. Uite, vezi acolo? Bătrânul arată cu degetul spre un loc unde era o aglomerație de castani. Arăta ca o mică pădurice iar mormintele nu aveau loc printre pomi. Părea mai mult loc de odihnă

(odihnă veșnică)

decât cimitir.

Nina Mică își întinse botul spre cizmele negre ale bătrânului și le adulmecă un timp, după care se întoarse la somnul ei de voie când văzu că bărbatul nu prezenta nici un pericol.

– Toată bucata aia a fost cumpărată de o familie înstărită acum multă vreme. Cimitirul ăsta e aici de pe la 1880. Au vrut să-l mute și să facă parc comunal, dar când au văzut câți oameni de renume și-au cumpărat loc de veci aici, au renunțat la idee. Și-ar fi pus municipalitatea în cap.

Bătrânul se sprijini cu mișcări lente de o piatră funerară și continuă discursul fără să-i pese dacă era sau nu ascultat.

– Mai vreți o țigară? Dan întinse pachetul.

– Orice e gratis e bun venit, tinere. Bătrânul zăbovi câteva minute asupra țigării întoarse, apoi spuse cu un rânjel mare ce dezvelea niște dinți dintr-un plastic gălbui, perfect drepți și curați.

– Ți-ai întors iubita în pachet, nu? Și io făceam asta când eram tânăr. Întorceam o țigară în pachet,

care era iubita mea și o fumăm ultima. Ziceam că așa o să mă iubească mai mult. Acum ce se mai zice? E la fel?

(*Ziua văduvei*)

– Aaa, nu... Nu e nicio iubită întoarsă. E o țigară pe care am aprins-o invers și n-am apucat s-o arunc. Nu cred în prostii d-astea.

– Da-n ce crezi tu, tinere?

În demoni și în ziua văduvei.

– Ziceați ceva de bucata de pământ, familii înstărite...

– Așa, că și uitasem.

Bătrânul se chinui să aprindă bricheta și într-un final reuși.

– Ziceam că cimitirul ăsta a făcut parte din domeniul unui mare burghez austriac. I-a murit copila înecată când era tânără și a îngropat-o în grădina casei lui, acolo unde-s castanii ăia frumoși. O chema Anna.

(*Ana!*)

– După ce a murit și bătrânul, familia nu a suportat ideea unui mort în grădina lor și au vândut bucata asta mare de pământ primăriei la un preț de nimic, cu condiția ca toți cei care dădeau colțu' să fie îngropați tot acolo lângă castani.

– Și dumneata ai prins un loc acolo la VIP-uri?

– Vii..., ce?

– La oameni importanți.

– Aaaa, nu chiar acolo, că e aglomerație mare, dar foarte aproape de castani. Oasele mele merită umbra unui castan, că numai io știu cât am muncit să-i îngrop pe bieții nenorociți.

Bătrânul întoarse privirea către castani, de unde se auzea croncănitul altor ciori.

– Crede-mă, tinere, când îți spun că e un adevărat ritual să sapi gropi prin locurile alea. Te lupți cu rădăcinile pomilor și, dacă nu știi să-i rogi să te lase să-ți faci loc printre ele, poți să-ți dai duhul tot încercând.

Nina ridică capul curioasă când auzi mieunatul unei pisici, scânci de două ori și mârâi puțin, până când Dan o mângâie pe cap și îi cuprinse cureaua de la gât cu mâna.

– Gata, fetiço! Gata!

Nina își potoli impulsul de a fugi spre locul din care venise sunetul și se culcă resemnată înapoi, oftând.

– Frumos cățel, tinere...

– Da... Auziți? Ce știi despre fata de aici?

– Acolo unde șezi mata?

– Da.

– Păi... Tot io am îngropat-o. O copilă nefericită, pe care a călcat-o o mașină mare. În mormântarea s-a ținut cu sicriul închis. Cică era făcută terci. Ntz, Ntz. Bieții părinți. O familie care s-a nenorocit. Ai cunoscut-o tinere?

– Să zicem. Azi e luni, nu? Întrebă Dan.

– Da! E ziua văduvelor.

– Vă întreb și eu ceva...

– Dacă-mi mai dai o țigară poți să mă întrebi ce vrei tu!

Zâmbi și îi întinse omului pachetul de țigări.

– Ți-ai întors iubita, recunoaște! Ca să te iubească mai mult.

Dan nu răspunse. Nu voia să discute despre asta acum.

– Există fantome? Ce credeți?

Bătrânul pufni.

– Dacă există fantome? Tinere, să nu te îndoiești niciodată de asta. Sunt mulți oameni care nu și-au încheiat socotelile cât timp erau în viață. Unii rămân blocați aici, alții se întorc, iar unii știu că există ceva mai bun decât a bântui prin cimitire. Fiecare după cum alege.

– Ați văzut vreuna?

– Ha! Dacă am văzut? Nu, tinere. Nu stau bine cu vederea. De asta m-am făcut gropar, că am o miopie gravă care nu mă lasă să citesc. Nu le-am văzut, dar le aud în fiecare noapte. Știi? Noaptea nu e liniște în cimitir. Noaptea ele se tânguie. E ca o muzică. La început, când le-am auzit prima oară, m-am speriat, dar cu timpul m-am obișnuit. Fac parte din familie, ca și restul locatarilor acestui loc.

– Da' în demoni credeți?

Bătrânul pufni din nou, dar nu scoase nici un cuvânt pentru câteva minute. Se uită numai în zare la castani, apoi adăugă pe un ton scăzut.

– Te referi, tinere, la fantome rele?

– Da... Nu știu dacă e același lucru.

– Știi că eu n-am putut să mă însor pentru că eram gropar? M-am însurat cu meseria, că nicio femeie nu a vrut să locuiască cu mine aici în cimitir. Și mi-am iubit meseria, băiete, la fel cum iubești o femeie. O iubesc și acum la vârsta asta.

Amândoi rămaseră în tăcere... Soarele intrase în nori. iar cerul începuse să capete nuanțe de gri închis.

Luna era și ea, pe cer.

(Tina era pe cer)

La fel de frumoasă în fiecare dimineață.

Se auzea vântul printre frunze, vrăbiuțe care se ciondăneau, greierii și broaștele care ieșeau din ascunzători și țânțarii cu zumzetul lor enervant,

asemenea unui avion de dimensiuni foarte mici. Se făcea noapte rapid.

– Întrebai de demoni tinere...

O auzi de pe iarbă cum cânta. Ea era în cameră, cu geamul deschis, și cânta. Se auzea limpede precum cristalul, în ciuda faptului că toate celelalte zgomote păreau să se audă înfundat, cu excepția scârțâitului mobilelor, care devenise din ce în ce mai stresant. Cânta „Don't cry”¹⁰. Era melodia ei preferată de când o știa el, iar acum cânta varianta cu versuri alternative. Vocea ei îi făcea pielea ca de găină, habar n-avea copila asta ce comoară purta cu ea.

Oboseala și stresul se instalaseră profund în carnea sa, ca și cum l-ar fi bătut cineva, de parcă ar fi stat toată noaptea în ring și ar fi încasat pumni de la Muhammad Ali¹¹, și la o adică nu era chiar așa departe de adevăr, pentru că fusese o trântă adevărată cu solul. Tot rahatul în care se afla îi dădea bătăi de cap. Nu pentru asta venise aici, venise ca să se relaxeze și ca să-și rezolve problemele din relație, și se trezise protagonist într-un film de Alfred Hitchcock.

Îi crescuse barba și era destul de aspră. Poate ar fi trebuit să se bărbierească pentru Ana, care ura să fie zgâriată de barba lui, dacă nu avea s-o facă pentru el, dar parcă nici asta nu merita atâta efort. Era și băut. Prinsese o sticlă de vin galben maroniu și îi făcuse de petrecanie

¹⁰ Guns N' Roses, melodia *Don't Cry*, versiunea cu versuri alternative (1991).

¹¹ Boxer profesionist, campion mondial la box.

ca să uite de toată porcăria din noaptea trecută. Picioarul îi era amorțit, iar durerea era mică, dar constantă și cu cât îl ținea mai nemișcat, cu atât se obișnuia cu ea ca făcând parte din el. Simțea furnicături în talpă și o căldură îngrozitoare, dar nu-l mai durea așa tare și asta considera că este un semn bun. Era incapabil să își sprijine talpa de pământ, așadar țopăise într-un picior ca să se ascundă aici.

Eu am numai trei picioare și de-abia mă mișc.

Țop! Țop! Râd când mă-ntâlnesc copii și mă cheamă cuțu șchiop.

Din tot perimetrul casei, locul în care se afla el acum, după casă, era singurul în care se simțea cât de cât bine. Dar nici aici nu era în siguranță, și aici îl urmăreau șacalii.

("Don't you cry tonight. I still love you baby.")

Se gândi ce să-i spună Anei despre cele întâmplate, sperând să o poată determina să plece. *O să-ți dai singur foc la valiză când o să afle că te-ai cățărat pe geam. O să te facă nebun, obsedat și o să ți-o servească pe aia cu divorțul pentru că o sperii și nu te mai recunoaște.*

Își aprinse o țigară și se uită în pachet, mai avea doar șapte țigări, iar pachetul îl deschisese doar cu vreo două ore în urmă, mai lichidase unul în noaptea precedentă și, dacă nu găsea o modalitate să-și gestioneze țigările, cu siguranță avea să fumeze vreascuri și frunze uscate din pădure.

Realiză că vocea Anei nu se mai auzea, ori plecase din cameră, ori încetase să mai cante. Melodia, însă, îi rămase întipărită în memorie și se trezi fredonând-o în timp ce încerca să-și golească mintea. Voia să-și simtă creierul gol, ca

o stradă pustie după petrecerea de Revelion. Sau nu, mai bine ca o plajă pustie în mijlocul iernii. Cuvântul îi readuse pe retină visul din noaptea trecută, era unul din visele pe care nu ar fi putut să le uite nici peste cincizeci de ani. Nu era, oare, ciudat? Era capabil, la fel ca alți oameni, să uite fețele celor pe care îi iubea, după o perioadă mai lungă în care nu-i mai vedea, dar nu era capabil să uite un coșmar.

Plaja... iar plaja. Îl bântuia imaginea plajei și a mării. Era ca o poză pe care o purta în portofel și pe care era obligat să o vadă mereu, chiar și atunci când nu avea chef. Nu știa cât mai iubea marea cu adevărat, cât mai putea să se bucure de liniștea, de sobrietatea ei și de poveștile ei atâta timp cât amintirea Tinei era asociată cu ea. Când, în ziua aceea mizerabilă, totul o luase razna.

Acum avea să devină și el tată. TATĂ – ce cuvânt simplu, două silabe, atât de simplu. Voia oare să fie tată cu adevărat? Cine spusese asta? E drept că îi trecuse prin minte de câteva ori că un copil le-ar putea schimba căsnicia, că i-ar apropia mai mult, dar era pregătit să devină tată? Era pregătit pentru acea secundă de neatenție în care șoferul unui camion, plin cu dracu' știe ce tâmpenii, strivește cu roțile capul fetiței tale, în timp ce tu asigți neputincios la moartea propriului copil? Trupul mic și firav de păpușică, hainele curate... Era oare pregătit să accepte că își poate pierde comoara în câteva secunde? Și apoi? Pentru ce să mai trăiască? Pentru a se învinovăți o viață întreagă că nu a fost în stare să aibă grijă de copila lui. Nu! Clar, nu! Nici nu încăpea vorbă. Nu voia să fie tată. Dacă până atunci lucrurile fuseseră destul de clare în mintea lui, acum, că se

găsea în fața faptului împlinit, își dădea seama că e o responsabilitate pe care nu și-o dorește cu adevărat. Nu avea cum să iasă nimic bun din toată treaba asta.

(Fugi! Fugi!)

– Cum dracu să fug? Ce fel de tată aş fi? Ce fel de TATĂ aş fi?

(Ești un idiot dacă nu fugi!)

– Tac! Tac odată!

Plajă pustie, valuri, frig.

Trăiește cu asta, idiotule! E crucea pe care trebuie să o duci! Crucea pe care trebuie s-o porți după tine toată viața.

Mi-e dor de tine...

Deși te văd în fiecare noapte

Neputând să te ating.

Își lăsa capul să cadă și îl sprijini de peretele casei.

Furnici. De ce aici nu sunt furnici? Mici. Furnici.

Nu putea să-și golească mintea, oricât încerca, mereu o cotropea un gând. Mereu o imagine, o fotografie. Iar și iar și iar. Iar lumea se învârtea cu el. De la băutură puțin, de la medicamente puțin, de la gânduri puțin; lumea întreagă devenise un carusel care se învârtea puțin mai repede decât ar fi trebuit. O viziune.

Căluți, lumini, copii fericiți. Dincolo, în lumea celor mari, un carnaval al ruginii, o femeie cu o mască de gaze pe chip îmbrăcată într-o rochie albă, ce se plimba prin mulțime, evitând să se atingă de ceva. O anomalie cu două capete, legată cu lanțuri, în care bărbați fără dinți aruncau cu roșii, hlizindu-se apoi de isprava lor lipsită de inteligență. Oameni degradați, cu pofte nemăsurabile, tânjind și văicărindu-se

în sevrăjul dorinței carnale. Capete de porci atârinate pe sârmă, cu urechile prinse în cârlige de rufe. Carnavalul ruginii. Gemene siameze cu portjartiere roșii și jobene, care invită domnii la o aventură excentrică. Acadele spiralate, carnavalul ruginii.

El, în mijlocul mulțimii, înconjurat de oameni cu ochii goi și pierduți. O mașinărie plină de furtunuri conectate la el, ce îi scurgeau toată energia vieții, tuburi prin care mulțimea de oameni degradați sorbeau cu poftă și nesaț din el, tuburi ce intrau și ieșeau prin pielea lui și îl secătuiau. Îi provoca plăcere, se simțea important. Carnavalul acesta îi dădea dependență. Carnavalul ruginii.

O voce în capul său care îl îndemna: „Rostești numele salvatorului tău în orele de nevoie? Numele tău, Dan! Doar tu te poți salva de tine. Curaj. Găsește curajul să acționezi. Raio YaMana.”

 Totul e un joc, pentru a evita eșecul.

 Atunci când adevăratele culori vor sângera,
 Toate în numele lucrurilor de care nu avem nevoie
 cu adevărat.

 Tânjesc după viitorul în care niciun dezastru.

 Nu ne mai poate atinge.

 Și, mai mult ca oricând, sper să nu cad,
 În locul în care ceea ce îmi este suficient,

 Nu îmi mai ajunge.

 Vino și hrănește ploaia,

 Căci mi-e sete de iubirea care dansează dincolo de
 cerul poftelor.

 Da, hrănește ploaia,

 Căci fără iubirea ta, viața mea nu este nimic altceva,
 decât acest Carnaval al Ruginii.”¹²

¹² Poets of the Fall, melodia *Carnival of rust*.

Deschise ochii brusc pentru a opri lumea din a se mai învârti. Dură câteva secunde până ce imaginea se stabilizează. Se ridică, ținându-se de peretele casei, încercă să pună călcâiul jos și să se sprijine pe piciorul bolnav, însă durerea îl făcu să se cocoșeze și să cadă înapoi pe iarbă.

Hai, Dane, tată, că poți!!

Reuși să se ridice din nou și să sară până în casă, într-un picior.

Ana era în bucătărie, pregătea ceai. Era strălucitoare, frumoasă, curată, în antiteză cu el, care transpirase ca un purcel. Nu se întoarse când îl auzi intrând.

– Bună dimineața! spuse Dan. Nu primi niciun răspuns. Se așează pe canapeaua din living, care scoase un scârțâit îngrozitor.

– Bună dimineața!

Ana continuă să-și vadă de treabă. *Ultima încercare, dacă nici de data asta nu-ți răspunde, poți să te duci să te culci, pentru că oricum nu o să vorbească cu tine azi.*

– Bunăaaa dimineața! Dan ridică puțin tonul apăsând pe fiecare vocală. Nu vorbești cu mine?

– Bună dimineața, Dan! răspunse Ana pe un ton grav.

Urmează să-ți spună știrile de la ora cinci cu mortăciuni și alte chestii interesante care îți vor însemina ziua.

– Ești supărată pe mine?

– De ce aș fi supărată pe tine?

– Păi, nu știu. Am observat că nu vorbești cu mine.

– Acum ce fac? Nu vorbesc?

– Da, dar ți-am mai spus de două ori bună dimineața înainte să-mi răspunzi.

– Iartă-mă, nu te-am auzit. Eram cu mintea în altă parte, spuse Ana cu același ton de gramofon stricat, continuând să amestece în Dumnezeu știe ce, fără să se întoarcă spre Dan.

– Ți-e foame?

– Nu, răspunse Dan.

Apoi continuă:

– Nu m-am simțit foarte bine în dimineața asta.

Ana se întoarse într-un târziu.

– Uite ce e, Dane... dar nu își mai termină propoziția. Ochii i se măriră iar pe chip îi apărură o grimasă care inspira dispreț, milă și dragoste în același timp.

– Doamne, arăți îngrozitor! Ce ai pățit?

– Ți-am spus, nu m-am simțit prea bine în dimineața asta.

Cearcănele îi înconjurau ochii ca și când fuseseră desenate cu un cărbune, iar barba care crescuse neglijent îi amplifică aspectul de strigoi. Parcă și culoarea pielii bătea într-o nuanță de galben verzui.

– Ce e cu tine? Ce se întâmplă cu tine? De două zile nu te mai recunosc.

Ana se apropie și se așează pe un fotoliu lângă canapea, păstrând o distanță considerabilă față de el.

– Nu se întâmplă nimic. Am avut o noapte grea... atâta tot. Nu am putut să dorm.

Așa, minte-o! Spune-i că totul e roz și ca înghețata de vanilie e extraordinară cu topping de caramel.

– Mă cam supără piciorul...

– Ia descaltă-te și lasă-mă să văd!

– Nu cred că e nevoie, la urma urmei e doar o înțepătură care o să treacă.

– Dan, te rog, nu mă supăra mai tare decât sunt deja.

– Deci recunoști că ești supărată?

– Da... Adică nu! N-o da la întors acum. Descalță-te, te rog, și lasă-mă să văd.

Dan se aplecă pentru a-și scoate pantoful. Simți o explozie de ace când încercă să tragă de el. Sute de înțepături, simultane, în talpa piciorului. Durerea părea să fi urcat, cuprinzându-i glezna, gamba și genunchiul asemenea unei liane. Urcase până la cap, invadându-i urechile și înfigându-și cârlionții în creier. Toată partea dreaptă o simțea paralizată.

– Futu-ți gura mă-tii de adidas!

Se lăsă pe spate în canapea epuizat.

– Dane, cât de grav e?

– Nu știu! Țipă la ea.

Ana lăsă cana de ceai pe masă și se aplecă lângă piciorul lui.

– Lasă-mă și pe mine să încerc.

Scoase șiretul, depărtă limba pantofului și trase încetișor de la călcâi înspre vârf.

Omoară-mă, futu-ți pe mă-ta! Omoară-mă acum! Se contorsionă ca un pește cuprins de convulsii și singurul sunet pe care putu să-l scoată fuse un vaiet pe jumătate înghițit, printre dinții bine strânși care scrâșneau ca și când s-ar sparge.

– Gata, l-am scos. Trebuie să-ți scot și șoseta.

– Scoate-o odată, se tângui Dan.

Ana se chinui să tragă șoseta, dar era lipită de rană, puroiul cursese și făcuse o crustă groasă și scârboasă, lipind materialul de piele.

– O să fie nevoie să-ți înmoi piciorul în apă pentru că șoseta s-a lipit de picior.

Soția lui intră în bucătărie, nu putea s-o vadă, dar auzea un sunet slab de vase lovindu-se între ele. Se întoarse cu o cratiță plină cu apă.

– Uite, bagă piciorul aici.

O să vomîți! O să vomîți!

Și vomită. Apucase să-și pună mâna la gură dar se aplecase prea târziu. Vomase pe el, pe masă, pe jos, nu însă în cratița cu apă.

Ana strânse mizeria, în timp ce Dan se dezbracă și se întinse pe canapea cu șoseta atârându-i lipită de piele. Niciunul nu scotea o vorbă. Liniște deplină. Se auzea doar scârțâitul ușilor pe care Ana le deschidea și le închidea. Nenorocitul ăla de scârțâit care pe Dan îl scotea din minți din ce în ce mai rău. Se simțea ca și când cineva râcăia pe creierul lui cu lingurița. Fiecare zgomot însemna moartea unui alt neuron.

Era clar! Se molipsise, se îmbolnăvisese, o luase razna. Îi venea să urle și să arunce cu obiecte în stânga și în dreapta, așa cum fac femeile când explodează, așa cum făcea Ana când exploda. Îi trecu prin minte gândul că așa se simt și caii când sunt potcoviți.

Soția lui termină de strâns și îi înmuie lui Dan piciorul în cratița cu apă caldută. Șoseta se desprinse ușor. Mângâierea apei îi domoli durerea, simțindu-și piciorul înfășurat într-o pânză magică ce-l vindeca. Desigur, era doar o iluzie.

Rana arăta mult mai rău decât în ziua precedentă. Locul unde era înțepătura se lărgise și un mic cerc alb – gălbui se formase în jurul lui. Pielea explodase în dreptul găurii, cojindu-se cu ușurință. Părea că se înțepase într-un cui gros și ruginit, nu într-o amărâtă de pană.

– Nu știu ce s-a întâmplat, dar piciorul tău nu arată bine deloc! S-a și umflat foarte tare, iar eu nu știu ce să-i fac! Mai mult decât am făcut ieri nu pot să fac.

Dan nu spunea nimic. Stătea cu ochii ațintiți în tavan și respira greu.

– Adică... îți trebuie sigur antibiotic. Eu nu am luat la mine așa ceva.

– Asta e. O să treacă, bâigui Dan.

– Nici un „asta e”! O să mă duc la doamna Maria, să văd dacă are ea ceva.

Senzația de vomă nu-i trecuse complet dar nu credea că mai are ce să vomite. Cearcănele i se transformaseră instantaneu din maro în mov și probabil nu mai avea mult până să devină un mort ambulant. Numele Sophiei îi declanșă o stare de panică și își simți pulsul mărindu-se. Inima îi bătea cu viteza unei mașini de curse și singura propoziție pe care o putea gândi era: „Aia o să mă omoare!”. Se blocase pe cuvintele astea și orice altceva avea acces interzis.

– Nu vreau să aud! Nu te duci nicăieri!

– Bine, da’...

– Am spus că nu te duci NICĂIERI!

Răcni atât de tare, încât Ana rămase împietrită asemenea unei statui. Pe fața femeii se așternu o expresie temătoare și dezorientată. Era prima dată când îl vedea pe soțul ei având o asemenea reacție. Cu siguranță nu se gândise niciodată cât animal avea în el. Se apropie cu prudență de el.

– Atunci, poate ai dreptate, poate că e mai bine să plecăm.

Dan răsuflă ușurat și se relaxă, bucurându-se pentru câteva clipe de excesul de adrenalină care

îi potolise durerea. Trebuia să se gândească la un plan prin care să poată pleca din locul ăla blestemat și să ajungă la mașină.

În aer plutea un miros acru de vomă și transpirație, care îi provoca disconfort.

– Ana, vrei te rog să deschizi puțin geamurile?

– O să ți se facă frig. Ești dezbrăcat și o să răcești. Nu, mai bine le deschid pe cele de la bucătărie?

– Nu vrei tu, totuși, TE ROG, să deschizi geamurile și să aerisești AICI? Pute! Tu nu simți?

– Faptul că ești bolnav nu îți dă dreptul să te porți ca un dobitoc cu mine!

– Păi dacă nu înțelegi...

Nu-i mai răspunse, trase cu violență perdelele și deschise geamul larg, acesta scârțâi ca și când ar fi deschis capacul unui sicriu vechi de un veac. În cameră intră un miros curat, de munte, care-i umplu lui Dan plămânii cu o doză proaspătă de oxigen.

– Poftim! Aerisește-te!

* * *

Când se trezi, afară era deja întuneric, iar el era împachetat precum un vierme într-o pătură moale, verde, care mirosea a flori de primăvară sau poate a iasomie, în orice caz a ceva cunoscut, frumos, pe care el nu-l putea identifica cu exactitate. Dormise în aceeași poziție în care se pusese în pat. Își simțea umărul drept complet amortit și-l durea. Sperase să nu existe repercusiuni de pe urma căzăturii din seara precedentă, dar se înșelase. Se ridică în șezut fără a-și sprijini

picioarul pe podea. Camera se învârti puțin cu el, dar nu într-atâta încât să i se facă rău din nou. Se simțea mai bine. Ar mai fi dormit, dar trebuia să facă neapărat un duș, pentru că simțea că are mirosul unei pubele.

Pe fotoliul de lângă canapea stătea sprijinită o cârjă. Nici urmă de Ana pe nicăieri. Lumina din living era stinsă și singura sursă de lumină venea din bucătărie, îndeajuns cât să transforme încăperea într-un loc morbid îmbâcsit de praf. Singurul obiect care strălucea în penumbră era nenorocita aia de oglindă, care pe Dan îl scotea din minți și care acum era din nou descoperită.

Luă pătura cu care fusese învelit și se sprijini în cârjă pentru a se ridica. Până la urmă, Ana nu se putuse abține, îi stătea în fire să facă numai ceea ce voia ea. Dăduse într-un final fuga la vecini și se plânsese. Ce mai conta? Intenția ei era de apreciat, oricum. Ea nu avea habar ce se petrece cu el și nu avea habar prin câte trecuse cu Deșiratul; la urma urmei, erau singurele ființe la care se putea apela. Îi convenea sau nu, trebuia să se facă frate cu dracu ca să treacă puntea. În starea în care se afla era pur și simplu inutil să se pună împotriva lor, mai ales când îi considera complet nebuni. Duși cu pluta! Acoperi oglinda cu pătura, fără să privească două secunde în ea. Știa că acolo se ascunde ceva urât și nu suporta ideea de a privi din nou reflecția din ea.

Ai acoperit un ochi. Mai ai unul! Închide-ți ochii, adormi! Odihnește-te în somnul veșnic, fugi în întineric și ascunde-te în umbra confortului de a nu te privi în oglindă. Nu știi că tot tu ești cel care privește și cel care este privit? Raio YaMana. Dormi.

Curând o să știi. Curând o să deschizi ochii pe care îi tot acoperi cu lințolii.

Urcă la etaj sprijinindu-se de balustradă și de noua lui „cea mai bună prietenă”, suportând cu greu, la fiecare pas pe care îl făcea, scârțâitul treptelor putrede. Deja devenea obsedant. Totul scârțâia în casa asta! Absolut totul făcea zgomot!

Acoperi cu un prosop mare și oglinda din baie și intră sub duș. Ar fi vrut și să se bărbie-rească, dar pentru asta avea nevoie de oglindă, iar privitul în... acea oglindă nu mai era o opți-une pentru el.

I-ar fi plăcut să existe o cadă în toată regula în locul cădiței de duș, o cadă mare în care el să stea la înmuiat ca o broască țestoasă și să-și vadă pielea încrețindu-se. Să se mureze asemenea unui castravete în oțet. Era însă bine și așa. Era bine oricum, atâta timp cât dădea jos stratul de murdărie, straturile de piele îmbâcsite cu min-ciuni. Picăturile de apă păreau mici cristale care aterizau pe pielea lui și se spărgeau transfor-mându-se în sclipici și făcându-l să strălucească.

– *Twinkle, twinkle, little star. How I wonder what you are!*¹³

Își privi mâinile îndelung, lăsând să cadă peste ele jeturi de apă, cascade întregi care-l plasau într-o poveste cu elfi, zâne, zmei și alte creaturi ciudate... poate goblini. Da, goblini! Și orci! Deșiratul era un orc nemâncat de jumătate de an. Sau un trol? Mai repede! Era înalt și slab ca un trol, un futut de trol.

¹³ *Strălucește, strălucește, steluță. Ce mă mai întreb ce ești!, cântec de leagăn.*

– Twinkle, twinkle, little star. How I wonder where the fuck you are! You little fucking, little star!

Sophia era o vrăjitoare. Un trol și o vrăjitoare care voiau să le facă de petrecanie lui Hănsel și lui Gretel¹⁴.

Dacă ar fi auzit cineva gândurile lui l-ar fi trimis cu primul autobuz la psiholog, dar nici că putea să-l doară mai puțin de ce ar fi crezut alții. La urma urmei, se săturase să trăiască după regulile unei societăți bolnave! Cum putea să rămână cineva sănătos într-o lume în care toți erau bolnavi la cap? Într-o lume în care erai spălat pe creier încă dinainte să te naști? Într-o lume în care erai programat la fel ca un computer? Unde era aici liberul arbitru? Unde era libertatea? Libertatea aia despre care se tot vorbea în cărți și pe la televizor. Nu exista! O lume bolnavă, care aparent n-avea nici un leac, care era sortită pierii mai devreme sau mai târziu. El nu era decât un alt roboțel programat. Atât. Un roboțel imbecil, care trăia cu iluzia libertății. Și știa că dacă în următoarea zi s-ar fi anunțat că nu mai există nicio regulă în lume, nicio lege, că oricine este liber să facă absolut ceea ce-și dorește, aproape toți oamenii ar fi luat-o razna instantaneu, pentru că, în esență, oamenii au nevoie să li se spună ce să facă și cum să trăiască. Au nevoie de minciuni pentru a nu le pocni creierele în cap, cum pocnesc floricelele de popcorn într-o tigaie. Îl bufni râsul! Un râs sadic, care râsuna în toată baia și se lovea de pereții de faianță.

¹⁴ Personaje ale poveștii *Hänsel și Gretel*, de Frații Grimm.

Își lăsa trupul să se scurgă la fel cum se scurgea și apa fierbinte din dușul de deasupra capului său. Se scurse cu mâinile îndreptate în fața ochilor și se ghemui ca un fetus în cădița de duș. În mod ciudat, piciorul nu-l mai durea. Voia să doarmă acolo, cu apa acoperindu-i pielea, simțindu-se mort și viu în același timp. Creierul lui refuza pur și simplu noua realitate și i se părea că e actor într-un remake prost al filmului *A Nightmare on Elm Street*¹⁵, așteptând să apară Freddy și să-l măcelărească. L-ar fi lăsat cu plăcere să o facă, i-ar fi dat și câteva sugestii de unde anume să înceapă, apoi l-ar fi trimis la vecini să facă o petrecere în pijamale și cu ei.

Când ieși de sub duș, găsi pe pat blugii murdari de noroi pe care-i ascunsese într-o pungă. Nu-i observase când intrase în cameră prima dată, dar nu-l mai mira nimic. Nici nu-i mai păsa; nevastă-sa putea să creadă orice, era pregătit să-i spună tot. Își puse haine curate și coborî. Încercă pe cât putu să nu își atingă piciorul de vreo treaptă, ceea ce îi făcu sarcina și mai grea.

Se părea că Ana făcuse puțină curățenie și acum îl aștepta pe fotoliu. Dan trecu pe lângă ea fără să-i adreseze vreun cuvânt și se îndreptă spre bucătărie. Îi era atât de foame, încât ar fi mâncat și pietre.

Șuncă, pâine, muștar și o roșie prea puțin coaptă, din care mușcă ca dintr-un măr. Cat timp el își pregătise gustarea, Ana stătuse impasibilă pe fotoliu, așteptând probabil ca el să spună ceva. N-avea s-o facă. Se simțea prea obosit, prea sictirit și prea plictisit ca să discute cu ea. Știa

¹⁵ Serie de filme horror (1984-1994).

prea bine că avea să urmeze o avalanșă, era liniștea dinaintea furtunii, așa că încercă să se bucure de cină în liniște.

– Dan, trebuie să discutăm!

Touché! Așa au început probabil și războaiele mondiale!

– Nu trebuie nimic, Ana.

– Atunci, vreau să discutăm!

Dan oftă și adăugă:

– Te ascult.

– Am să fiu sinceră cu tine, mă îngrijorezi foarte tare. Ana își împreună mâinile în dreptul pieptului.

– Adică... am stat de vorbă cu domnul Trut.

Strike one!

– Și mi-a spus că te-a găsit cocoțat pe pervazul geamului său, urmărind-o pe nevastă-sa.

Strike two!

Liniște. Dan mesteca în liniște. Ana, care până atunci ținuse privirea într-un punct fix, ridică ochii spre el. Erau înlăcrimați. Exprimau supărare, disperare, dispreț, frică. Se uită preț de câteva secunde la el.

– Nu ai de gând să spui nimic?

– Ce vrei să spun? răspunse Dan calm.

– Nu știu. Ceva! Orice! Fă-mă nebună! Spune-mi că nu e adevărat!

– Asta vrei să auzi?

– Nu, Dane, nu!

– Atunci ce vrei să auzi?

Ana se ridică brusc de pe fotoliu și se îndreptă spre el.

– Adevărul. Asta vreau să aud.

– Păi e adevărat ce a spus Deșiratul, mai puțin partea în care m-a prins cocoțat pe geam. Aia nu e adevărată. Nu m-a prins el.

Terminase de mâncat. Fusesse una dintre cele mai grozave gustări pe care le luase în ultima lună. Își scoase o țigară din pachet și o aprinse. Se așeză cu fundul pe colțul mesei din bucătărie și continuă:

– Dacă vrei să știi, de fapt, am căzut de la geam. De aia sunt murdari blugii pe care i-ai întins tu pe pat.

– Mă îngrijorezi rău de tot! Ce se întâmplă cu tine? Nu te mai recunosc.

Ana deschise geamul de la bucătărie.

– Pot să te întreb ceva? o întrerupse Dan.

Ana clătină din cap. Fumul țigării venea înspre ea și ea flutură din mână pentru a-l goni.

– Cum te simți în locul ăsta?

– Adică? Ce vrei să spui?

– Îți place? Te liniștește? Te odihnește?

– În prima zi mi s-a părut ciudat. În prima zi am avut un sentiment apăsător și, ca să fiu sinceră, aproape te-am urât pentru că m-ai adus aici. Apoi, odată cu cina din prima seară, te-am iubit, pentru că e absolut superb în mijlocul naturii, iar oamenii de aici sunt minunați.

Strike three! You're out!

– Mda...

– De ce fumezi aici?

– Pentru că, în cazul în care nu ai observat, am un picior cât un bolovan și mi-e destul de greu să mă deplasez până afară.

Aruncă chiștocul țigării în chiuvetă, acesta sfârâi și se stinse.

– Ce-i cu tine, Dane? Vorbește cu mine, te rog!

– Vrei să știi ce-i cu mine? Nu mai suport locul ăsta! Asta e cu mine.

– Bine dar... tu l-ai ales.

– Și, dacă l-am ales, sunt obligat să îmi placă? Ana, nu mă simt bine, mi-e rău, mă doare ca dracu' piciorul, de două nopți nu mai dorm. De când am venit nu facem decât să ne certăm... imbecilul ăla de Trut mă urmărește peste tot și îmi mănâncă toți nervii, scârțâitul tuturor lucrurilor din casa asta mă scoate din sărite! Asta e! Ești mulțumită?

Ana începu să plângă ușor, nu se auzea dar lacrimile i se rostogoleau pe obraji până la bărbie, de unde cădeau pe sânii.

– Ce ai căutat pe geamul lor? Ai căutat-o pe ea? Îți place? Te atrage?

– Nu știu Ana, nu știu ce am căutat acolo.

Își aprinse o nouă țigară. Nici măcar blestematele astea nu reușeau să îl calmeze.

– Nu am să neg că Sophia... Maria e o femeie frumoasă. Nu am să neg nici că mă simt atras de ea.

Ana își îngropă fața în palme.

– Dumnezeuule...

– Dar nu mă atrage atât de tare încât să mă urc pe geamul ei și să o privesc.

(One, two, Freddy's coming for you)

– Nu am cinșpe' ani, Ana, și cred că pot să țin în frâu animalul din mine.

(Three, four, better lock your door)

– Nu e prima femeie frumoasă pe care o văd la viața mea.

(Five, six, grab a crucifix)

Ana luă un șervețel de pe masă și își suflă nasul zgomotos, apoi își șterse lacrimile. Îl împachetă meticolos, până când în mână rămase doar cu un mic pătrățel alb, plin cu muci și lacrimi. Făcea pachetele. Așa făcea cu toate șervețelele atunci când plângea. Era forma ei de a se elibera de stres, de a se calma. Dan nu aflase niciodată de ce, pentru că nici ea nu avea o explicație pentru asta, devenise un gest involuntar. Ar fi putut să o trimită la un concurs de origami pentru depresivi, cu siguranță ar fi reușit să împacheteze și floricele, inimioare și bărcuțe pline cu muci și lacrimi. Ana întrerupse tăcerea care se așternuse.

– Nu e prima femeie, de asta sunt convinsă, dar e prima despre care îmi vorbești. Prima care îți atrage atenția cu adevărat.

(Seven, eight, better stay up late)

– Vorbesc pentru că mă obligi tu. Nu consider că este un subiect care să merite atât de multă importanță, lucrurile nu sunt așa de dramatice cum le faci tu să pară; Sophia e o femeie, una din multele femei din lume...

Ana avea acum în față trei șervețele și lucra la cel de-al patrulea.

– Te-ai gândit vreodată să te duci la un concurs de împachetat șervețele?

Fumul țigării lui Dan se ridică spre tavan în spirală asemenea duhului din lampa lui Aladin.

– Eu văd o problemă foarte gravă aici și ție îți arde de glume.

– Terapie prin râs, iubita mea. Nu știi că râsul vindecă orice? Inimi frânte, cancerul la prostată, nebunia, visele urâte... Păcat că nu-mi vine și mie să râd, că aș face-o. Aaa, da, continuă Dan. Mulțumesc pentru cârjă.

- E de la domnul Trut... Știi, el...
– M-am prins de unde e. E tare grijuliu.

Ana terminase cu șervețelele și se potolise din plâns. Avea vârful nasului roșu și semăna puțin cu Elmer Fudd¹⁶.

- Ana, nu vrei să plecăm, totuși?

– Ba da... Cred că așa ar fi cel mai bine pentru noi. În plus, piciorul tău arată destul de rău și cel mai bine ar fi să te vadă un doctor.

Dan stătu câteva clipe pe gânduri, apoi adăugă:

– Vreau să-ți spun ceva. Aseară, uitându-mă pe geamul soților Trut, am văzut ceva demn de filme de groază. Sophia dădea să mănânce unor fete bolnave, care păreau imobilizate la pat. Numai că arătau oribil, erau handicapate, erau diforme. Erau...

Ana îl întrerupse.

– Știu, Dan. Sunt fetele lor. S-au născut cu o malformație și sunt imobilizate la pat. Probabil nu mai au mult de trăit. Mi-a povestit doamna Maria despre ele azi, în timp ce tu dormeai.

– Și nu crezi că ar trebui să anunțăm pe cineva? Nu știu. Protecția copilului sau autoritățile; fetele alea sunt bolnave și dementii ăștia le țin izolate aici. Dacă se întâmplă ceva cu ele nu au acces la îngrijiri medicale, nu au acces la nimic!

– Nu e problema noastră. Oamenii ăștia sunt și așa destul de necăjiți. Hai să nu îi mai necăjim și noi, ok?

Ana își puse haina peste umeri și părăsi încăperea, lăsându-l pe Dan cu gura căscată. Ușa

¹⁶ Un personaj de desene animate din seria Warner Brothers – *Looney Tunes* și *Merrie Melodies*.

de la intrare făcu un zgomot absurd când aceasta o închise în urma ei. Se părea însă că nimeni în afară de el nu era deranjat de zgomot.

(Nine, ten, he's back again...)

* * *

Pe un pat, două păpuși stăteau și se uitau în întuneric pe geam. Două holograme ce răsă-riseră odată cu stingerea becului. Nu erau însă holograme, erau proiecții fosforescente a ceea ce se dorea a fi două copile, două ființe umane.

Întunericul din camera lor, așternut ca o pătură groasă le făcea să pară și mai strălucitoare. Povești de la care nu-ți mai puteai lua ochii odată ce le priveai.

* * *

I se părea foarte trist că în ciuda asemănărilor și în ciuda faptului că făceau parte din aceeași rasă, nu puteau rezona unul cu celălalt. Eșuaseră lamentabil în tehnica transmiterii corecte a informațiilor și în tehnica stabilirii unei bune comunicări. Nu i se părea corect și știa cu siguranță că dacă l-ar fi întâlnit vreodată pe Dumnezeu l-ar fi întrebat „*de ce nu reușește un bărbat să comunice cu o femeie și la un alt nivel decât cel senzorial atunci când sunt într-o relație?*”. Era acuzată des că generalizează, dar nu putea să nu o facă atât timp cât nu întâlnise niciun cuplu care să-i răstoarne crezul. Nici măcar părinții ei, care, odată cu trecerea timpului, își făcuseră obișnuința a doua lor religie, a doua lor natură și reușiseră astfel să supraviețuiască împreună, dar de comunicat încetaseră să mai comunice unul cu celălalt încă de pe vremea când ea era încă copil. Citise atâtea cărți și

părea că le citise degeaba. Dorea să se resemneze și să renunțe la idealism. Auzise o replică care i se păruse foarte tristă, într-un film cu Meg Ryan și, deși încercase să nu creadă în ea, i se repetă în minte la fel ca un cd zgâriat care tot sărea: *Să crezi în dragoste e ca și cum ai crede în Moș Crăciun.* Dar ea crezuse mult timp în Moș Crăciun și credea în continuare din moment ce venea în fiecare an la ea. *Dacă vine, ce contează cine este? Dacă vine, înseamnă că există, indiferent ce înfățișare are.* De fapt toată treaba asta nu era altceva decât o dorință stupidă de a crede în ceva cu ardoare; ca și când ți-ai spune că nu ți-e frig atunci când ești blocat într-o avalanșă de zăpadă din care nu mai poți să ieși. Și ea alesese să creadă în dragoste.

Dezechilibrul emoțional dintre ea și el o înfuria. I se părea incorect. Dar, cum bine învățase la orele de fizică că totul este relativ, și termenii corect-incorect erau la fel de relativi. Argumentul ăsta, pe care îl auzea atât de des din gura lui, o enerva și mai tare, astfel că singurul lucru care-i rămânea până la urmă era resemnarea. Să accepte o situație ingrată sau să se obișnuiască cu singurătatea.

Afară se lăsase răcoare, iar puloverul pe care-l purta nu era foarte gros, însă nu-i surâdea gândul de a se întoarce în casă, unde avea să-l găsească pe noul Dan. Pentru prima dată de când îl cunoștea îi era teamă de el. Nu-și imaginase să ajungă vreodată în situația asta, pentru că Dan era cel mai blând și cel mai sufletist bărbat din câți întâlneau ea până atunci. Mereu găsea o soluție pe care o trata cu mult calm atunci când erau nervoși și întotdeauna găsea puterea de a o calma pe ea.

(baby join me in death)

Nu însă și acum... se părea că acum ea era responsabilă cu gestionarea nervilor și habar n-avea cum trebuia să o facă.

O îngrijora starea piciorului lui. Nu avusese intenția de a-l alarma, dar stomacul ei zvâcnise puternic când văzuse monstruoziitatea, și mai era și mirosul. Un miros îngrozitor de puroi, de cangrenă. Vocile din mintea ei îi spuneau că trebuie să ajungă cu el urgent la spital dacă nu-și dorește un soț cu un picior amputat, dar o parte din ea refuza să creadă că situația este atât de gravă, deși știa că o să facă tot ceea ce-i stă în putință pentru a-l scoate de acolo pe omul pe care-l iubea, chiar dacă asta însemna să-l care ea în spate. Era tatăl copilului ei și, indiferent cât de urâtă fusese relația lor în ultimul timp, încă mai spera la o revenire pe drumul cel bun.

(would you die tonight for love?)

Auzi un zgomot și întoarse privirea către pădure. I se păru că vede ceva mișcându-se și simți pulsul accelerându-i-se asemenea unei mașini de curse. Asta o făcu să grăbească pasul către casa soților Trut. Când mai avea nici cinci metri până să pună piciorul pe veranda vecină, auzi un urlet de lup, care-i făcu părul să se zbârlească pe fiecare bucățiță de piele, din creștetul capului până în vârful degetelor de la picioare. Întoarse din nou privirea și simți cum rămâne fără aer; inima îi bătea acum în gât, iar gura îi era uscată ca un deșert. Patru licurici se vedeau printre brazi, apoi celor patru becuțe fosforescente li se mai alăturaseră patru. Urletul lupului se auzi din nou, de data asta mult mai aproape. Venea din zona ghirlandei de ochi strălucitori.

Ana o luă la fugă, împiedicându-se de un ciot de lemn ieșit din pământul reavăn, și se prăbuși pe burtă. Simiți milioane de albine înțepându-i abdomenul.

– Dumnezeuule, copilul meu!

Se întoarse și își strânse instinctiv mâinile în jurul corpului, ca pentru a-și proteja proeminența inexistentă.

Când întoarse capul din nou spre pădure, lupii nu se mai auzeau și nici nu se mai vedeau. Dintr-o dată se așternuse liniștea funerară, ca și când pădurea ar fi fost adormită și nu exista nici un animal în ea.

– Ești în regulă, draga mea?

Maria stătea pe verandă cu mâinile împreunate în față și cu o expresie îngrijorată.

– Am auzit zgomote și am ieșit să văd ce s-a întâmplat.

Ana simți nevoia să ascundă femeii ceea ce tocmai se întâmplase. Pentru un scurt moment avu senzația că pericolul nu venea de la animalele sălbatice din pădure, ci chiar de pe veranda din spatele ei.

– Da, sunt ok. M-am împiedicat de un ciot pe care nu l-am văzut și m-am lățit pe jos cât sunt eu de mare. Scoase un chițăit care se dorea a fi un chicot de răs, însă nu semănase în vreun fel cu așa ceva.

Femeia o ajută pe Ana să se ridice și îi puse mâna pe burtă, aceasta simți impulsul de a-i da femeii mâna la o parte, dar descoperi cât de liniștitoare și caldă era atingerea ei. Până la urmă, se părea că Dan nu se simțea degeaba atras de doamna asta frumoasă și plină de mister. O mică sămânță de gelozie îi încolți inimă Anei și o

sămânță și mai mare de rușine pentru impulsul intim pe care îl avea față de femeie cu cât aceasta păstra atingerea de pe abdomenul ei.

Simțea o plăcere ciudată și pelvisul tensionat. O căldură ce urca în sus pe coloana ei.

– Sunt în regulă, mulțumesc frumos pentru grijă, bâigui Ana, evitând privirea femeii.

Se simțea vinovată, se simțea stânjenită pentru că era atrasă în felul acela de Maria.

(Sophia)

Era un sentiment nou pentru ea. Nu se știa să fi avut vreodată impulsuri intime față de o altă femeie. Se simțea ca un animal de pradă și, în același timp, prădător. Poate că i-ar fi plăcut să fie pe rând și una și cealaltă.

Doamne, Ana, ce-i cu tine? Ce faci? Auzi o altă voce în capul ei, pe lângă a sa, care era de data asta vocea mamei ei.

Vezi dacă te înhăitezi cu toți nenorociții? Sunt așa dezamăgită de tine... Nu-mi imaginam ca fata mea să ajungă vreodată să decadă în felul ăsta. Mi-e rușine cu tine!

Nu! Trebuie să existe o explicație logică și plauzibilă pentru starea mea! Hormonii sunt de vină! Pentru numele lui Dumnezeu, sunt însărcinată și în corpul meu se produc tot felul de schimbări.

Respirația îi devenise profundă și puternică. Respira cu tot corpul, ea însăși devenise o respirație.

– Draga mea, sigur ești bine?

Maria

(Sophia)

o atinse din nou, de data asta femeia își lipi palma pe spatele ei, în dreptul inimii.

Lumea Anei se luminează într-un orgasm puternic, cum nu mai simțise vreodată în viața ei. Tot corpul ei vibra asemenea unei harpe, pielea ei devenea lichidă și fierbinte, umplându-se cu fericire. Era o stare nouă, euforică, era liniște, iubire și acceptare, era sentimentul de a fi acasă.

Maria se desprinsese de ea.

– Mă duc să-ți aduc ceva de băut.

Ana reuși să se liniștească când contactul fizic cu femeia încetă, deschise ochii și ridică privirea, observând că toată scena fusese asistată de domnul Trut, care o privea cu entuziasm. Acum putea să înțeleagă foarte bine ce căutase Dan pe pervazul femeii și ce-l împinsese să facă un asemenea gest, ce-l împinsese să o caute.

Maria se întoarse cu un pahar plin cu lichid galben maroniu.

– Uite, bea asta...

Ana se uită ciudat.

– Ce este?

– Este un preparat din plante, este complet inofensiv. O să te ajute să te liniștești.

– Ce s-a întâmplat cu mine?

– Ai experimentat ceea ce înțelepții din vechime numesc „Trezirea Marelui Șarpe”, este o experiență unică în viața unui om și nu mulți au ocazia să experimenteze așa ceva în decursul vieții lor. Se pare că tu ai fost pregătită.

– Serios?

Își frecă ochii cu podul palmelor, era confuză dar împăcată. Tot războiul din ea încetase ca și cum nu ar fi existat niciodată.

– Ceea ce s-a trezit în tine este forța vieții, Ana, forța ce stă la baza creației acestui Univers, este o mare sărbătoare, dar cu această mare

putere vine și o mare responsabilitate. Responsabilitate față de tine ca ființă umană și apoi responsabilitate față de tot ceea ce te înconjoară. Este nevoie să înveți să colaborezi cu ea, pentru că, pe cât de mult poate să creeze, pe atât de mult poate și distruge. Dar... nimic nou nu se poate construi dacă ceea ce este vechi nu se arde. Hai să stai puțin jos!

Maria continuă într-un ritm lent cu o voce penetrantă.

– Zilele următoare, această energie o să îți curețe trupul și mintea, o să curețe toate sistemele de credință ce nu mai folosesc în evoluția ta. Te sfătuiesc să nu opui rezistență și să nu te împotrivești la ceea ce se va întâmpla în corpul tău.

Ana zâmbi către Maria.

– Știu despre ce este vorba. Am citit despre asta acum ceva vreme dar am crezut că se întâmplă numai călugărilor din Tibet și asceților din India, în nici un caz mie. Așa-i că visez acum? Am o stare ciudată, de parcă tot ce se petrece în cadrul acesta e un vis, ca și cum sunt în altă parte și visez că sunt aici.

Maria luă mâna Anei în mâna sa.

– Într-un fel. Într-adevăr, te afli în altă parte acum, însă asta nu face experiența ta mai puțin adevărată. Să spunem că te afli într-o lume paralelă, o lume temporară asemănătoare cu cea din vise. Este o creație a minții noastre colective, ca o scenă de teatru, menită să ne ajute pe noi, toți cei care participăm la menținerea ei, să experimentăm, într-un timp foarte scurt, lucruri care să ne ajute în descoperirea potențialului nostru ca ființe umane. Este lumea Raio YaManei.

– Este ca într-un joc pe calculator? Adică e o halucinație? Dacă e o halucinație, eu unde mă aflu acum de fapt?

– Aici, cu noi. Ai răbdare, o să primești răspunsuri la toate întrebările tale. Curând, totul o să fie mai clar decât ți-ai putea imagina. E firesc să fii panicată, mintea ta nu înțelege și nu poate să controleze ceea ce se petrece, dar ascultă de liniștea din interiorul tău, de liniștea care e dincolo de furtuna de emoții. Să păstrezi entuziasmul unui copil care explorează și întâlnește pentru prima dată ceva nou. Tot ceea ce ai știut despre tine până acum o să se estompeze și o să se creeze spațiu pentru ca tu, cea autentică, să exiști. Dincolo de dramele minții tale și dincolo de „Morții Ambulanți”.

Ana închise ochii, era într-adevăr multă liniște. Liniștea locului, o solemnitate care o relaxa și care îi hrănea încrederea dincolo de alegerile ei. Rămase câteva minute în nemișcarea aceea din centrul ei și ascultă tăcerea. Era plină de viață.

– Soțul tău cum se simte, draga mea?

– Nu prea bine. De asta am și venit la dumneavoastră, dar m-am împiedicat în drum. Picioarul lui arată groaznic, iar el se simte și mai groaznic. Are nevoie de antibiotice.

– Crezi că mă lasă să mă uit puțin la piciorul lui?

Ana răspunse fâstâcindu-se, se simțea puțin amețită, iar întâmplările din ultimele minute o luaseră prin surprindere.

* * *

Discuția cu soția lui nu fusese atât de rea pe cât se așteptase, cu cât treceau zilele în acest loc,

cu atât ea îl uimea mai tare, constată că nu era deloc așa cum știa el că este, și că se schimbă pe minut ce trece, chiar dacă avea reminiscentele unui vulcan activ. Îl uimise atitudinea și ușurința cu care acceptase plecarea lor, iar dacă nu avea să se simtă mai bine a doua zi și nu putea în continuare să-și folosească piciorul, avea să anunțe salvamontul.

Scârțâitul înfiorător al ușii de la intrare îl întrerupse. Sophia intră cărând în mână o geantă neagră. Ana o urmă îndeaproape.

Ei, iată că vine și Dr. Queen în salvarea ta!

Nu mai opunea rezistență, în definitiv nu avea nici un motiv să nu aibă încredere în Sophia.

(Maria)

– Bună seara, domnule Dan!

– Bună seara!... mormăi el întorcându-și privirea către ea.

Stătea pe colțul mesei și nu avea să se ridice prea curând.

– Mi-a spus soția dumneavoastră că nu ați avut o zi prea bună, ceea ce, dacă îmi permiteți, se poate observa. Îmi pare rău să văd una ca asta, speram ca șederea aici să vă facă bine.

Glasul cristalin al femeii era muzică pentru urechile lui, însă un sentiment de vinovăție pentru visul din noaptea trecută nu-i dădea pace.

Femeia continuă:

– Mi-ar face plăcere să vă ajut, dacă îmi permiteți.

– Cum mă puteți ajuta?

– Din fericire, am fost cadru medical într-un spital din Capitală, însă circumstanțele m-au obligat să mă retrag aici. Aș putea arunca o privire la piciorul dumneavoastră să văd ce pot

face, asta, desigur, până veți ajunge la un cabinet.

Se simți copleșit de un sentiment de căldură după cele două zile de coșmar. Primul sentiment de căldură pe care-l simțea de când pusese piciorul în casa asta.

– Nu văd de ce nu v-aș lăsa. Și vă rog să nu-mi mai vorbiți cu dumneavoastră. Dan, este în regulă.

Femeia zâmbi lăsând privirea în podea.

– Atunci, Dan, hai să ne întindem puțin pe canapea!

– Da... Sigur.

– Scumpo, aprinzi te rog toate luminile din încăpere?

Ana aprinse lumina după cum îi indicase femeia, păstrând o atitudine calmă. Aranjă canapeaua pe care dormise Dan mai devreme, ceva era cu totul și cu totul schimbat la ea și la atitudinea ei.

Dan se îndreptă către canapea târându-și piciorul după el și strâmbându-se la fiecare pas.

Maria întinsese o pânză albă peste măsuța de lângă canapea și scotea din geantă tot felul de ustensile și cutiute cu pansamente.

– Cum să stau? întrebă Dan.

– Întinde-te cu piciorul înspre mine.

– Maria, te pot ajuta cu ceva?

– Momentan nu, scumpo, o să văd despre ce este vorba întâi și apoi îți zic.

Dan se întinse pe canapea exact cum spusese femeia. Avea piciorul amorțit de la genunchi în jos și nu-l mai durea atât de tare. Nu-și dădea seama dacă amorțeala era un semn bun sau nu,

dar atât timp cât nu-l dureau, nu îl interesa acest aspect.

Femeia luă un scaun de la bucătărie și îl puse în dreptul canapelei, așezându-se pe el astfel încât să aibă acces la piciorul lui Dan și la măsuța cu ustensile.

– Pregătit, Dan?

Dan schiță plictisit un gest din cap. Ana se așază în spatele Mariei, păstrând însă o distanță considerabilă.

– Ia să vedem ce avem noi aici!...

Luă piciorul lui Dan în mâini și îl examinează.

– Cu ce ziceai că te-ai înțepat?

– Cu o pană.

– Cu o pană? Foarte ciudat, arată mai degrabă ca și când ți-ar fi intrat un ciob în picior. Dar ce pană era, de struț?

Dan zâmbi către femeie. Atingerea ei era plăcută.

– Era mai repede un fulg... poate era de struț, nu am de unde să știu.

– Să știi, Dane, că o să te doară. O să fie nevoie de o mică incizie pentru a putea curăța mizeria care s-a strâns.

Ana își trecu mâinile prin păr și începu să se plimbe de acolo-acolo. Devenea agitată.

– Ana, ești bine? Întrebă Dan.

Ana nu răspunse, se mulțumi să dea doar ușor din cap, evitând să privească piciorul tume-fiat. Maria se întoarse către ea.

– Nu vrei tu să aștepți mai bine în camera cealaltă? Ai nevoie să stai un timp liniștită, după cele întâmplate. Mă descurc aici.

– Ce s-a întâmplat? Întrebă Dan mirat.

– Ei, nu a fost mare lucru, mai repede cred că s-a speriat, adăugă Maria.

– Ce s-a întâmplat? De ce să se sperie?

Ana se dezmetici și răspunse:

– M-am împiedicat de un ciot și am căzut pe burtă. Dar sunt ok. Nu am pățit nimic.

– Ești sigură? adăugă Dan, sprijinindu-se în coate.

Ana dădu afirmativ din cap uitându-se blând și plină de iubire la el, îl sărută pe frunte, se întoarse și părăsi încăperea; fiecare treaptă scârțâia sub greutatea pașilor ei.

– Hai să începem!

Maria scoase o pereche de ochelari cu rama groasă și îi puse la ochi. Era și mai interesantă cu alura aceasta de medic. În ciuda celor întâmplate, Dan n-o putea disprețui. Scoase apoi o pereche de mănuși chirurgicale și le puse în mâini. Eleganța cu care își trăsese această pereche de mănuși simple din cauciuc peste mâini îi lăsă lui Dan impresia unei doamne ce se îmbrăcase cu rafinament toată viața.

– Să nu-ți faci probleme. Îmi sterilizez instrumentele cu care lucrez. Trebuie să tai puțin pielea, să pot lăsa puroiul să se scurgă.

Luă bisturiul de pe masă.

– Îmi pare rău că nu am nici un fel de anestezic, dar nu mă așteptam la așa ceva.

Tamponă rana cu iod și făcu o incizie de un centimetru. O mică străfulgerare străbătu talpa piciorului lui Dan până la genunchi, unde se sparse în mici scântei de durere în jurul rotulei. Își retrase piciorul instinctiv.

– Nu trage! Știu că te doare, dar nu am ce să fac.

Luă un tifon și curăță rana. Un lichid galben rozaliu umplu în scurt timp bucata de material.

– Ce avem noi aici? Maria ridică spre lumină piciorul bărbatului.

– Ce e? bâigui Dan.

– Mă gândeam eu că nu se putea că rana să colecteze atât de mult puroi fără să mai fie ceva acolo. Fulgul de struț și-a lăsat vârful în piciorul tău. Organismul l-ar fi respins într-un final, dar până atunci te-ai fi luptat cu infecția.

Femeia apucă cu o pensetă vârful fulgului și îl așează pe o bucată de tifon.

– Mai curățam vreo două zile dacă nu dădeam de nesuferitul ăsta...

– Vă mulțumesc frumos!

– Te mai doare la fel de tare?

Nu. Nu-l mai durea nici pe departe la fel de tare. Clătină din cap.

– O să mă uit și mâine, dar în principiu asta a fost. O să-ți dau și un antibiotic pe care am să te rog să-l iei din douăsprezece în douăsprezece ore.

– Nici nu știți cât vă sunt de recunoscător.

– Ei, lasă. N-a fost mare deranj, spuse femeia în timp ce-i bandajă piciorul. Și dacă tot vrei să-mi mulțumești într-un fel, uite, nu-mi mai vorbi cu dumneavoastră. Mă faci să mă simt bătrână.

– Bătrână? Dar nu aveți nicio treabă cu bătrânețea.

– Ai.

– Poftim?

– Nu ai nicio treabă cu bătrânețea, adăugă Maria.

Dan roși.

– Nu... ai nicio treabă cu bătrânețea.

Făcu o mică pauză mijind ochii spre femeie.
– Ți-a spus cineva vreodată că semeni cu Sophia Loren?

Flirta? Da, flirta cu ea.

Femeia râse cristalin.

– Glumești, nu?

– De fapt nu glumesc deloc. Mi se pare că ai privirea și atingerea unui înger.

De unde complimentele astea răsuflate Dane, tată?

– Frumusețea este în ochii privitorului. Îți mulțumesc pentru compliment.

Maria schimbă subiectul.

– Nu am putut să nu observ că ați acoperit oglinda și televizorul.

Dan se așează mai bine pe canapea și își scoase pachetul de țigări. Simțea o pulsație ciudată în talpă, dar atât. Durerea îl părăsise de parcă nu fusese niciodată acolo și pe cât de vlaguit părea, pe atât de eliberat se simțea.

– Ana n-are a face cu asta. Durerea mi-a dat niște halucinații îngrozitoare. Scoase o țigară din pachet.

– Te deranjează dacă fumez?

– Deloc. Îți înțeleg perfect nevoia.

Femeia îi aduse o scrumieră pe care o puse pe măsuta ce mai înainte îi folosise pentru instrumentar.

– E alegerea fiecăruia ce dorește să respire.

Continuă, împachetându-și geanta:

– Te deranjează dacă te întreb ce fel de halucinații ai avut?

– Am avut o perioadă mai dificilă și mintea mi-a jucat feste. Probabil de la durere și oboseală.

– Un răspuns evaziv. Te înțeleg. Și... da, se știe că durerea poate provoca halucinații și delir, fii cu băgare de seamă, mintea este un instrument foarte puternic și nu e de joacă cu ea. E nevoie de multă stăpânire de sine pentru a putea controla așa o mașinărie. Dar, până una alta, nu este imposibil. Tu, Dane, ai o minte foarte puternică. Știi asta deja, nu este așa?

– Presupun că... știu.

– Dacă nu știi, o să afli. Ai deja un observator în tine care știe. Îți propun o temă de reflecție: două semințe, un ovul și un spermatozoid, care se unesc într-o singură celulă, încep să se dividă, fiecare celulă este perfect programată: unele devenind celule ale ficatului, altele celule ale creierului, ale plămânilor, etc. Fiecare își cunoaște cu exactitate locul în organismul din care fac parte și fiecare își cunoaște viitorul, devenind ceea ce a fost menită să devină. Semințele cunosc tot trecutul speciei din care provin și viitorul spre care se îndreaptă. Realizezi câtă inteligență există în noi și în jurul nostru? Uneori cred că trupul meu este mai inteligent decât sunt eu și atunci mă simt onorată să îi ascult nevoile dacă doresc să duc o viață echilibrată. Dacă îl asculți, corpul îți vorbește. Dar nu mă crede pe mine, încearcă pe pielea ta. Află ce vrea să îți spună ție piciorul care tocmai a fost vătămat. Eu mă mai gândesc câteodată dacă nu funcționăm și noi, oamenii, pe aceleași principii ca și celulele, devenind exact ceea ce am fost meniți să devenim.

Dan încrunță fruntea. Voia să răspundă cumva dar constată că nu avea nimic de spus. Maria continuă:

– Și acum... Revenind la oile noastre... o să mai dureze puțin până când piciorul o să fie complet vindecat. Merg să o anunț pe Ana că este totul în regulă.

Se îndreptă spre scară.

– Sophia... mă scuzi. Maria, să știi că nu am cuvinte suficiente pentru a-ți mulțumi.

Femeia schiță doar un mic zâmbet și se îndreptă către etaj.

Făcuse gafa să o strige Sophia, dar era convins că ea nu s-a supărat. Se lăsă pe spate în canapea, inspirând fumul țigării, fericit că scăpase de o povară. Se întreabă cum poate el să comunice cu propriul trup și cum să afle ce legătură este între el și o afurisită de rană din talpă. Femeia vorbea în dodii.

O fracțiune de secundă, atât dură viziunea: el, pe plajă, plângând pentru că s-a înțepat în talpă, Tina sub roțile camionului. Apoi, în mintea lui se așternu tăcerea.

O viață creativă și plină de iubire pentru ceva, orice, este o viață sănătoasă. Când faci ceea ce te face fericit, ai parte de vindecare și siguranță.

Richard Bach

Îndrumar pentru Mesia.

Învățăături pentru suflete avansate

V. Oglinzi

Cine ți-a spus că ceea ce știi despre tine este adevărat?

– Ai încercat să o desenezi?

Bătrânul ținea de coadă un ibric ce sfârâia pe foc, amestecând din când în când cu o linguriță. În ciuda vârstei afișate, bătrânul avea precizie. Miro-sul de cafea umplu mica încăpere. Dan se uită la el încruntându-și privirea.

– Zi, Dane, ai încercat să o desenezi?

Dan răspunse fâstâcindu-se.

– Pe cine să desenez?

– Pe duduia aia care nu mai știi cum arată.

Nina oftă și se întinse lângă aragaz la picioarele bătrânului.

– De unde știți că nu-mi aduc aminte cum arată?

Bătrânul scoase două cești din dulapul de deasupra aragazului. Turnă cafeaua în căni.

– O bei neagră, nu?

– Da. Neagră, simplă.

Încăperea în care locuia bătrânul strălucea de curățenie. Mobila modestă îi dădea un aer de poveste. Un pat de o persoană, o măsuță cu două scaune într-un colț. Un aragaz, o chiuvetă mică și un dulap lung lângă ușă. Pereții erau vopsiți în culoarea

mov, iar lumina lămpii care atârna din tavan forma pe ei umbre lila.

Puse pe masă cele două cani aburinde și se așează pe scaunul din fața lui Dan. Dan ridică cana și o duse la gură.

– Vezi să nu te opărești! E fierbinte, mai bine o mai lași să se răcească și scoți țigările din buzunar.

Nina se ridică și veni lângă picioarele bătrânului, unde se trânti cât era de lată. Părea atrasă de acest om ca un magnet.

– De unde știți că nu-mi mai aduc aminte cum arată?

– Eh, asta-i bună. Cum de unde știu? De la tine. Tu mi-ai spus.

– Eu? Nu-mi aduc aminte. Cum nu-mi aduc aminte să vă fi spus nici cum mă cheamă.

– Păi asta nu mi-ai spus-o tu. Mi-a spus-o Nina.

Cățelul dădu bucuros din coadă când își auzi numele, iar bătrânul chicoti ca un copil mic.

– Apropo. Pe mine mă cheamă Mihail. Ca pe arhanghelul ăla.

Întinse mâna către Dan, dar acesta îl lasă cu mâna suspendată și se ridică.

– Domnule, nu știu exact care-i treaba cu dumneavoastră, dar nu-mi place ce se petrece aici. Cred că ar fi mai bine să plec.

– Stai jos! spuse omul pe un ton autoritar. Nu ți-ai băut cafeaua.

Dan își simți picioarele înmuindu-se și se așează la loc pe scaun.

– De când te-am întâlnit, nu te-ai gândit decât că ai eșuat, că ești un ratat și că ți-ai pierdut orice urmă de rațiune. Am dreptate?

Dan nu răspunse.

– Am dreptate?

- De unde știți asta?
- Te întreb dacă am sau nu dreptate?
- Da, aveți dreptate.

– Și ți-a mai trecut prin minte o posibilitate de a-ți pune capăt vieții. L-ai înjurat pe Dumnezeu cum nu ai mai înjurat pe nimeni vreodată și ți-ai blestemat soarta de câte ori ai putut.

Bătrânul își aprinse o țigară și sorbi o gură mare de cafea.

Dan își simțea capul vâjâind. Se simțea violat, îl simțea pe omul din fața lui adânc în mintea sa, scoțind și aruncând lucrurile din sertarele minții lui.

– Nu încerca să te ascunzi, băiete. Nu te poți ascunde de mine cum nu te poți ascunde de Dumnezeu. Și să-ți spun ceva. Dumnezeu n-are nimic de-a face cu durerea ta. Durerea ta e doar o stare în care îți place să stai. O stare pe care o alegi. Îți place să pozezi în rolul de victimă, dar asta e o meserie des întâlnită pe planeta asta. Îți place să-ți plângi singur de milă, să crezi că soarta a fost dură cu tine, că Acel Ceva nu există.

Dan simți pulsul accelerându-i-se. S-ar fi ridicat și ar fi plecat în următoarea secundă dacă nu s-ar fi simțit țintuit pe scaun de vorbele bătrânului.

– Ce știi dumneata despre durere? Ce știi dumneata despre senzația de incapacitate pe care o simți că-ți macină sufletul de când deschizi ochii până îi închizi, apoi te urmărește să te mănânce în toate visele nopții pe care le ai.

Bătrânul ascultă plictisit, legănându-și un picior.

– Ce știi dumneata despre dorința arzătoare de a pune capăt căcatului pe care-l numim viață? Ce știi dumneata despre eșec și disperare?

- Cine te ține?
- Cine mă ține să ce? ți-pă Dan.

– Cine te ține să-ți pui capăt vieții. Dacă tot e așa un rahat mare de ce n-o faci? Cine te ține?

– Nu știu...

Tonul lui se schimbă de la țișă la resemnare.

– Îți spun eu ceva. Nu vrei să mori cu adevărat. Dacă ai fi vrut să mori cu adevărat nu mai stăteai pe gânduri. O făceai și gata. Dar îți place jocul. Îți place jocul ăsta și ești tare curios să vezi cum o să se termine și cine o să câștige. Aceeași poveste pe care o spunei de zeci de mii de ani. Nu v-ați săturat de același scenariu?

– Ce? Ce tot vorbești acolo, omule?

– Toate lucrurile pe care le-ai îndrugat tu acolo în ultimele zece minute nu sunt decât iluzii. Experiențe prin care treci ca să găsești drumul spre adevărata ta esență. Tu încă dormi.

Dan simți disperarea în fiecare celulă a corpului său, o simți dorind să țâșnească prin pielea lui, clocoțind ca o magmă într-un vulcan gata să erupă.

– Ești nebun! Lasă-mă să plec!

– Nu te las eu să pleci? Ușa e deschisă. Ridică-te și pleacă!

– Nu îmi dai voie! răcni din răspuțeri Dan. Mi-ai înțepenit corpul pe scaunul ăsta blestemat.

– Eu nu ți-am făcut nimic. Ești liber ca pasărea cerului. Tu ai ales asta. Încetează să mai zbieri pentru un minut și întreabă-te dacă vrei cu adevărat să pleci.

Când își puse întrebarea asta, Dan simți o senzație calduroasă așezându-se pe piele. Ca o rază de soare. Liniștea își făcea loc în mintea și trupul lui disipându-se ca un abur. Sufletul îl țișuia pe scaun, în timp ce mintea se panica. Nu voia să plece pentru că se săturase să se mai chinuiască. Voia o scăpare cu orice preț.

Bătrânul se ridică de pe scaun și deschise ușile dulapului de lângă intrare. Luă o foaie albă și câteva creioane colorate și i le puse pe masă lui Dan.

– Desenează-o!

– Nu pot. Nu mai știu cum arată.

– Îți lipsește încrederea, fiule. Normal că știi cum arată, doar ți-ai blocat accesul la acea amintire. Lasă copilul din tine să o deseneze.

Dan puse stângaci mâna pe un creion și rămase cu el deasupra foi albe.

– Nu ți se pare ciudat să mă crezi pe mine nebun după toate cele întâmplate ție? Sunt oglinda ta. Și fiecare om pe care-l întâlnești într-o viață o să-ți oglindească propria imagine și propria umbră. Ești singur în fața oglinzii mereu, vorbind cu tine. Ești magicianul propriei tale vieți, băiete, și ești singurul care stă la comanda panoului acestui joc pe care îl numești viață. Așa că nu mai da vina pe Dumnezeu pentru ceva de care tu însuși ești responsabil.

Dan ridică ochii de pe foaia pe care desenase un mic oval.

– Adică vrei să spui că eu mi-am făcut toate astea? Că eu am cerut așa ceva? Unde a fost Dumnezeu când am avut nevoie de el?

– Lângă tine tot timpul. Ai fost doar prea ocupat și prea furios că să observi privirea lui îndreptată către tine. Nu se poate amesteca în alegerile tale, asta ar însemna să încalce dreptul la liberul arbitru pe care ți l-a oferit. Și acum e lângă tine, cu tine, înăuntrul tău. E în creionul pe care îl ții în mână, e în foaia pe care o ai în față, în lacrimile care îți curg pe obraji și în omul care îți vorbește.

– Mănânci rahat, domnule! Nu cred că există vreun om pe lumea asta care să-și dorească să trăiască un calvar!

Simți furnicături pe piele, era nervos din nou. Simplul auz al cuvântului Dumnezeu îi provoca un gust amar în gură.

Pe mica fereastră a odăii intrau razele soarelui. Particule de praf dansau grăbit prin perdeaua de lumină aurie până ce rămaseră suspendate în aer. Timpul se oprise în loc. Toate sunetele încetară, pulsul lui Dan se opri, iar bătrânul rămase în stop cadru sub lumina reflectorului din fereastră.

Camera începu să se dilate și să se contracte asemenea valurilor mării. Pereții își continuau mișcarea ondulatorie în secunda prelungită la infinit. Un etern moment acum. Din bătrân nu mai rămăsese decât lumină, o enormă cantitate de lumină ieșită prin pielea lui. O infinită pace și căldură.

(„Mihail, ca pe arhanghelul ăla.”)

Praful își relua ritmul prin aer, iar inima lui Dan începu din nou să bată.

Bătrânul era în tăcere. După ultima replică a lui Dan, ceva se întâmplase cu acest om, chipul îi era schimbat, era mult mai tânăr și mai frumos, parcă și decorul era altul. O perdea fină și imperceptibilă părea suprapusă peste realitate, o perdea care făcea culorile să pară mai colorate.

(profunzimea realității)

Când bătrânul ridică privirea către Dan, ochii îi scânteiară violet, apoi reveniră la verdele crud, păstrând totuși o lumină care până atunci nu fusese acolo, sau pe care nu o observase el.

Sorbi o gură de cafea zâmbind și inspiră un fum de țigară, pe care apoi nu-l mai expiră. Ca și când îl înghițise ca pe o bucățică de ciocolată.

Dan simți o presiune în jurul capului său, un fel de cerc care se strângea cu un șurub. Urechile îi țiuiau, încercând să găsească frecvența potrivită la care să se

acordeze. Cu cât privea mai mult în ochii bătrânului, cu atât o mână invizibilă strângea și mai tare șurubul cercului din capul lui. Încerca să gândească sau să vorbească și constată că nu putea s-o facă. Minteaa îi admise complet. Complet liniște. Solitudine perfectă.

Cercul din capul său se strânse până ajunse la dimensiunea unui ochi ce părea să-și deschidă pleoapele în mijlocul creierului său. Simți o rază fierbinte penetrându-i creștetul capului cu viteza luminii. Fiecare particulă ce intra prin ochiul nou născut îi invada țesuturile. Avea acces la o altfel de cunoaștere. Acum știa. Era un spațiu gol scânteiat de mici fulgere. Fiecare fulger îi aducea o nouă imagine, iar odată cu imaginile ce se derulau ca diapozitivele, valul de căldură îi scana trupul. Click. Un copil mâncând cu poftă o înghețată... simțea gustul de vanilie inundându-i papilele gustative. Click. O femeie plângând pe o bancă în parc... își simțea ochii usturându-l. Click. Un bătrân pe un pat de spital, singur într-o cameră, cu privirea ațintită în tavanul alb... se simțea paralizat de la gât în jos. Click. Un ucigaș ce-și îngropa victima care încă trăia... simți adrenalină și un puternic sentiment de vină. Click. O bătrână violată de un puști. Click. O fetiță făcând primii ei pași. Click. O pereche de adolescenți făcând dragoste pe plajă. Click. Un tată și un fiu pescuind pe malul unui lac. Click. El, sărutând-o pe Ana pe gât. Click. Ana, râzând, murdară la gură de ciocolată. Click. Ana, îmbrăcată în tricoul lui. Click. El, pe jumătate îmbrăcat, mergând prin ploaie.

Imaginile continuară să se deruleze prin micile fulgere din furtuna ce avea loc în interiorul lui. Tot trupul îi era acum amorțit. Nu putea distinge nicio parte a lui, ca și când era gigantic, cât tot Universul, și în același timp mic, cât cea mai mică particulă existentă. El era Lumea. Lumea era el.

Click. Tina adolescentă, zâmbindu-i pe o pajiște superbă. Click. Miliarde de culori hoinărind prin Univers. Click. Simți desprinderea lui de corpul fizic printre miliarde de volți. Click. Era Totul. Era Lumină. Era iubire. Era Una cu Dumnezeu.

Click. Înapoi în realitate.

(*Realitate?*)

Bătrânul se aplecase și o mângâia pe Nina pe burtă. Ridică aceeași privire violet spre Dan, cu un zâmbet ștrengăresc pe buze.

– Ei, Dane? Cum stă treaba?

Însă Dan nu putea vorbi, era copleșit de revelația pe care o avusese. Se simțea liber după atât de mult timp și EA era acolo.

Își așează capul pe spătarul canapelei și scoase câteva cercuri de fum. O senzație vagă de imponderabilitate îi aducea zâmbetul în colțul gurii.

Ce se întâmplase cu el? Cine ajunsese să fie? Care era scopul lui? Exista oare vreun scop în spatele cercului și dramei personale, sau unicul scop era să concureze la Cartea Recordurilor pentru „Cel mai bătrân om din lume”?

Maria întârziase destul de mult în camera Anei, iar când coborâse, Ana părea mult mai liniștită, dar oarecum absentă, îngândurată.

– Eu merg să vă pregătesc cina. Dan, tu ai nevoie de odihnă, iar tu, draga mea – se îndreptă spre Ana și o cuprinse în brațe – o să fie bine, ai să vezi. Ai încredere.

O mai îmbrățișă o dată iar, apoi o sărută pe frunte. Femeia se îndreptă spre ușă împreună cu gentuța ei de Dr. Queen.

Ana se așează pe canapea lângă Dan cu mâinile împreunate în poală. Tăcerea dintre ei era străină. Era tăcerea a doi oameni ce nu s-au cunoscut niciodată. Tăcerea a doi oameni care trăiau în lumi diferite, separați unul de celălalt.

– Ce a vrut să spună?

– Cine?

– Maria. Ce a vrut să spună prin totul o să fie bine. Ar putea să fie altfel?

– Nu. Ana ținea privirea într-un punct fix.

– Atunci?

– Atunci ce?

– Hai Ana, mă simt de parcă aș vorbi cu pereții.

– De ce crezi că este o diferență?

– Nu începe din nou cu scenariile, te rog. Știi că te iubesc, nu? Adică simți asta...

– Oare? Oare oamenii pot iubi alți oameni atât timp cât nu se iubesc și nu își respectă propria persoană? Atât timp cât uită de propriile lor valori și se trădează pe ei înșiși în 90% din timp?

Ana își trecu mâinile prin păr, apoi oftă adânc și își plecă umerii în față.

– La ce bun, Dane? Discutăm de atâția ani și uite unde am ajuns amândoi cu discuțiile noastre. Hai, totuși, să îți zic un secret: pe de-o parte eu sunt mică, pe de-o parte eu sunt mare. Nu știu care parte mă sperie mai mult. Când sunt mică mă simt la voia întâmplării și doresc să fiu mare, când sunt mare e prea multă responsabilitate și doresc să fiu mică. Trăiesc un paradox. Sunt o pictură suprarealistă, absurdă. Un tablou de-al lui Dali.

Dan căscă ochii și se scărpină pe frunte inconștient. Nu o auzise prea des pe Ana filozofând,

știa că este o persoană profundă, însă de data aceasta onestitatea ei îi întrecea așteptările. Ana continuă.

– Și pentru că în niciuna din părți nu îmi este bine, aleg doar să fiu, să exist. Nu mic, nu mare! Eu exist este singurul adevăr pe care îl știu.

– Ana, te simți bine?

– Nu știu... Făcu o pauză și îndreptă privirea spre Dan. Avea ochii lucioși ca un patinoar, scliffea în ei ceva colosal de frumos și de înspăimântător. Scliffea în ei puterea personală.

– Dane, nu ai simțit niciodată că realitatea e mult mai mult decât ceea ce vedem? Nu ai simțit niciodată că realitatea este mult mai mult decât o carieră, o familie, o casă, o pensie și osteoporoză?

Se frecă cu palmele pe față ca și cum ar fi dorit să îndepărteze ceva incomod. Dan rupse tăcerea.

– Ca în filmul ăla cu Keanu Reeves? Cum se numea?

– Matricea.

– Matricea.

Răspunseseră amândoi odată, rămânând apoi pierduți într-o liniște adâncă. Pentru o clipă, reușiseră împreună să nu gândească nimic, dincolo de gânduri era pace, o pace paradisiacă. Acolo era Cerul.

Dan își reluă firul gândurilor. Îi venea să îi spună tot ce pățise el în ultimele zile. Îi venea să urle că știe cum este să ai senzația că trăiești într-un film și să simți că îți pierzi mințile și că îți ia foc creierul. Apoi... că nu știe cum să potească asta și că îi este frică, că se simte ca un copil abandonat în fața unei mari primejdii. Ar

fi vrut să o roage să îi fie alături, dar îi era prea teamă să nu fie privit ca un nebun.

– Oamenii fug de adevăr nu pentru că adevărul doare, ci pentru că adevărul este prea frumos ca să-l creadă adevărat. Și oamenii nu știu că au dreptul lor din naștere să fie fericiți, au fost învățați altceva. Au fost învățați să le fie frică și să se teamă de viață. Sunt urmăriți și în somn de ideea că au fost izgoniți din rai, o minciună colosală! Atunci nu pot vedea adevărul, pentru că adevărul este prea frumos ca să-l creadă adevărat. Și s-au obișnuit să sufere. Toți așteaptă să moară ca să ajungă în rai. Dar dacă raiul poate fi trăit aici? Așa cum a fost trăit de cei numiți „marii maeștri” ai omenirii? De oamenii aceia care au reușit ce alții nu au avut curaj să facă și care au ajuns pe icoane, doar pentru că au avut curaj să-și depășească limitele. Dar ei erau oameni la fel ca mine și ca tine. Dacă, de fapt, suntem mult mai mari decât credem că suntem? Dacă nu suntem doar niște oameni amărâți meniți să-și trăiască viețile crezând că sunt la voia întâmplării?

Cuvintele ei se loviră de pereții casei, creând ecou. Se loviră de timpanele lui, provocându-i durere: *Adevărul nu doare, adevărul este prea frumos ca să-l crezi adevărat, Adevărul nu doare, adevărul este prea frumos ca să-l crezi adevărat, Adevărul nu doare, adevărul este prea frumos ca să-l crezi adevărat, Adevărul nu doare, adevărul este prea frumos ca să-l crezi adevărat.* Nu înțelegea despre ce adevăr vorbește, dar cuvintele ei i se înfipseră adânc în creier, iar stomacul i se strânse. Își simțea corpul rece, în timp ce brobonele mici de apă îi acopereau fruntea. Se simțea paralizat de frică. Ea avea dreptate. Știa asta.

– Poate ar trebui să mă fac pictoriță. Dacă mă fac pictoriță o să pot să pictez frumusețea adevărului... bine... nu pe toată... nu pot pune limite la ceva nelimitat, dar măcar aş putea să surprind o scânteie din frumusețea lui, așa cum viața ne surprinde cu frumusețea unei flori, cu măiestria cu care ea se deschide, cu inocența mirosului ei și cu acele culori ale petalelor. Ce este ironic... o floare nici măcar nu este conștientă de cât de frumoasă este și cât de multă bucurie aduce celui ce o privește.

– Poate ar trebui să pictezi, gărgărițo!... Vorbești foarte frumos, spuse Dan în șoaptă. Așa de frumos, încât îmi doresc să fie adevărat.

– Acum mi s-a dat altă treabă. Poate când mă întorc. Când ne întoarcem.

Ana luă mâinile lui Dan în mâinile sale, îl privi din nou în ochi, iar de data aceasta Dan văzu o lumină pe care nu o mai văzuse niciodată, un ocean de pace și iubire în privirea ei.

– Când viața îți oferă lămâi, fă-ți o limonadă. Cu miere.

Dan zâmbi.

– Când viața îți oferă lămâi, îți iei soția în brațe și faci dragoste-n grădină. O sărută apăsător pe buze. Ana avea respirația mentolată.

– Să nu mă părăsești niciodată, Ana!

– Când o să mă urăști, n-o să-ți aduci aminte, dar atunci când o să fii lucid o să știi că nu te-am părăsit niciodată. Nu am cum să te părăsesc pentru că împărtășim aceeași minte și același suflet. Ana îl sărută la rându-i ei.

– Ce te-a apucat? Vorbești ciudat. Te gândești la despărțire? Vrei să divorțăm? Parcă asta ieșea din discuție...

– Nu, Dan, nu vreau să divorțăm. Nici vorbă de așa ceva... Ziceam doar că nu o să putem fi despărțiți cu adevărat niciodată pentru că suntem Unul.

Dan o strânse cu putere în brațe, își dorea să își lipească trupul de al ei și să fuzioneze într-o îmbrățișare eternă. Inima îi galopa cu putere și se simțea mai apropiat de ea decât fusese vreodată, o apropiere intimă și adâncă, o apropiere sacră, ca atunci când intri într-un templu iar solemnitatea te umple de la prima gură de aer. Toate problemele lor pieriseră într-o secundă. Aici și acum, în momentul prezent ei erau perfecți. Întruchiparea inocenței. Și da... știa că sunt Unul, însă gândul că ar putea să o piardă vreodată îl sfâșia cumplit și îl alungă din mintea sa, nici nu știa unde-i fusese capul când gândea să trăiască separat de ea. O idee absurdă! O tâmpenie fără limite! O rebeliune fără sens. Ar fi însemnat să se separe de el însuși... să se frângă în două, să ajungă schizofrenic, să se separe de Dumnezeu.

* * *

Se cuibări lângă ea în pat și își trase plapuma până la gât.

– Brrrr, afară este frig, lângă tine este întotdeauna cald. Își îmbrățișă soția și o sărută pe gât. Ana nu scoase nici un sunet.

– Iubito, în ultimele două zile ai fost foarte tăcută. Este totul în regulă?

Ana întoarse privirea către el, ochii ei luminau ca două flăcări, o lumină caldă, o lumină venită de departe, de undeva din cosmos, de la începuturile timpului. Se simțea atras și în același timp speriat de ceea ce reflectau ochii soției lui.

- Ce zi este mâine, Dane?
- Duminică. Luni plecăm.
- Ce dată este?
- Iubito, tocmai o contabilă ca tine să uite datele? Dan chicoti.
- Ce dată este?
- Păi... cred că este 7 august. Stai să fac soco-teala. Dacă Duminică am ajuns aici și era 1 august, mâine este 8. Da e opt a opta. De ce întrebi?
- 7 perioade ale tabelului chimic ale lui Mendeleev, 7 zile ale săptămânii, 7 minuni ale lumii, 7 centri energetici, 7 note muzicale, unirea dumnezeiescului cu pământul.
- Nu m-am gândit niciodată așa. Și opt ce reprezintă?
- 8 este roata vieții, un sfârșit și un nou început. Semnul infinitului. Desfă-i bucla lui 8 și devine 0. Totul se leagă de tot și nimic nu rămâne pe dinafară sau pe dinăuntru, pentru că nu există niciun spațiu în care să încapă ceva.
- Soția mea misterioasă... Poate ai fost vreo zeităte într-o viață anterioară.
- Ce copil ești, Dane, nu trebuie să fie o viață anterioară ca să fii o zeităte. Poți fi zeu fiind în viața asta. Dar... iar... aici e o întreagă discuție despre ce înseamnă cu adevărat să fii zeu și ce presupune asta.
- Păi ce presupune asta?
- Să te biruești pe tine, iubitul meu soț. Să fii stăpân pe lumea ta interioară.
- Mă, nu mă înnebuni. De când ai devenit tu așa filozoafă, dragă doamnă Aristotel?
- Păi de vreo două zile.
- Și ce s-a întâmplat acum două zile mă rog? Ana zâmbi, ochii ei străluciră și mai tare.

– Am aflat că am murit și că nu există moarte. Că moartea este un joc de cuvinte.

– Nu prea te urmăresc... Am senzația că faci mișto de mine, că m-ai văzut așa înfrigurat și că mă învârți prin jurul tău ca să-mi distragi atenția de la fundulețul tău bombat. Dan o trase pe Ana peste el și o sărută suav.

– Ești caldă. Ești fierbinte și prezența ta mă înfierbântă și pe mine. Arzi, aș putea spune. Iar eu mă simt turbat de poftă.

– Ard, simt și eu că ard. E viața care arde prin mine. De două zile simt acest foc înăuntrul meu și este una dintre cele mai frumoase senzații pe care le-am avut până acum. Viața crește în mine. Eu cresc odată cu viața.

– Dacă e de la sarcină, atunci presimt că o să facem mulți copii, spuse Dan, trecându-și buri-cele degetelor peste pielea de foc a soției lui.

(Floare de mai, fierbinte ca iadul, ruptă din rai)

În noaptea aceea făcură dragoste cum nu se mai întâmplase niciodată între ei, ore în șir de iubire pură, dincolo de timp și spațiu, dincolo de identitățile lor mici de Ana și Dan, dincolo de trupurile lor umane. Făcură dragoste cum fac doi zei când se întâlnesc și când se recunosc, femininul și masculinul împletindu-se perfect în Unul. În noaptea aceea dinspre 7 spre 8 august, Dan se aventurase într-o călătorie de descoperire a sufletului său. În noaptea aceea dinspre 7 spre 8 august, Iosif și Maria se rugau împreună, în noaptea aceea dinspre 7 spre 8 august lupii vegheau lăcașul sfânt în care două inimi se întâlneau la confluența Cerului cu Pământul. În noaptea aceea dinspre 7 spre 8 august, cele două creaturi așteptau cuminți în întuneric, căci

ele vedeau cel mai bine în întuneric. În noaptea aceea timpul își schimba curgerea.

* * *

„Lămâi, facem dragoste-n grădină!”

– Anaanaa, Anaanaa.

Se trezi ținând cât îl țineau plămâni. Se ridică brusc în șezut și gâfâi puternic, se uită în dreapta lui, patul era gol. Ana nu era lângă el. O gheară ascuțită îi pătrunse în piept și durerea îi opri respirația.

O presimțire.

Deschise noptiera și se uită la ceas: 8 August, ora 8 și 8 minute dimineața. 8.08; 08:08. Își trase în grabă pantalonii pe el și porni în goană pe scări ținând.

– Anaanaa, Anaanaa.

Avea o presimțire puternică că se întâmplă ceva rău. Ceva rău ce nu mai putea fi reparat.

Imaginea din oglinda din living îl opri pentru câteva secunde. Ana îl privea de dincolo de oglindă, Ana era în oglindă. Chipul ei de copilă și ochii strălucitori de zeiță îi zâmbeau cu căldură. Era imaginea inocenței originare, imaginea lui Dumnezeu în trup de femeie, imagine ce-l îndemna să nu-și piardă speranța, să nu-și piardă niciodată încrederea. Pentru un moment știu cu certitudine că totul este așa cum trebuie să fie. Era un déjà-vu. O scenă pe care o mai trăise o dată, iar acum știa unde o să o găsească pe Ea, pe femeia Dumnezeu care plecase cu inima lui de lut și-l lăsase cu-n gol în piept ce-i tăia respirația și-l făcea să-și dorească să moară. Apoi, o altă viziune în oglindă. El, zburând într-un avion, peste o întindere nemărginită de ape,

el, zburând peste o întindere nemărginită de păduri. El, liber.

Ieși desculț, fugi până la casa vecină. Nu simți roua dimineții ce-i mângâia tălpile, nu simți nici solemnitatea locului. Era prins într-un cavou, un mormânt verde unde viața devora viața, viața devora inimi și chipuri.

Intră în casă, simți nemișcarea înțepenindu-i trupul, avea impresia că este într-un joc pe calculator, într-o piesă de teatru în care decorul era mort, lipsit de viață. Soții Trut erau de negăsit, însă instinctul îl îndrumă în camera lor, camera creaturilor. Mireasma puternică de vanilie și scorțișoară îl scotea din minți și, cu cât se apropia mai mult de încăperea în care erau ELE, cu atât mirosul devenea mai puternic.

O imagine.

O poezie macabră.

Un futut de tablou al lui Baudelaire, ce-i ronțaia ochii.

*O! Viermi, tovarăși fără de vază și de auz,
Un mort voios și liber destinul v-a adus;
Voi, fiii putrezirii și filozofi ai sorții,
Cutreierați-mi leșul cu hămesite guri
Și spuneți-mi voi: oare, mai sunt cumva torturi
Pentru-acest trup netrebnic și mort printre toți morții?*

Cum pași în încăpere, pe Dan îl paraliză privirea lor, ochii le scânteiau fosforescent iar întunecimea camerei le dădea putere. Îi trecură prin minte cuvintele Deșiratului: „SĂ APRINZI LUMINA ÎN CAMERĂ ÎNAINTE DE A DESCHIDE OCHII, LUMINA LE ORBEȘTE ȘI LE GONEȘTE!”. Reuși să închidă ochii instinctiv și

să se îndreptă spre locul în care ar fi trebuit să se afle întrerupătorul. Creaturile scoaseră un strigăt ascuțit, inuman, care vibră în timpanele sale, sunetul morții. Pipăi peretele și găsi întrerupătorul. Îl aprinse. Strigătul de luptă încetă, iar el rămase înlemnit la imaginea pe care o avea în fața ochilor.

Ana era îmbrăcată în cămașa ei albă de satin, cămașa pe care el o iubea și care îi mângâiasse pielea în nenumărate nopți, cămașa pe care o mirosea atunci când îi era dor de ea în serile de singurătate. Era întinsă pe pat, cu părul așezat în cascade pe umeri, patul era plin de sânge, ele erau la capul ei, dinții lor ca fierăstrăul mestecând bucăți din carnea femeii. Creaturile mușcau liniștite și docile din ceea ce odată fusese chipul celei mai frumoase femei pe care el o cunoscuse.

Chipul femeii fusese devorat în întregime, lăsând să se vadă mușchii feței, două găuri în loc de ochi și mandibula proeminentă cu dinții albi. Așternuturile roșii, cămașa lui preferată roșie, cămășile lor de noapte roșii. Ochii lui roșii.

Se năpusti asupra lor asemenea unui animal.

– LĂSAȚI-O ÎN PACE, TÂRFELOOOOR!

– LĂSAȚI-O ÎN PACE, TÂRFELOOOOR!

– LĂSAȚI-O ÎN PACE, TÂRFELOOOOR!

Lovi cu pumnii chipul distorsionat al uneia dintre gemene, cealaltă se năpusti cu dinții asupra lui și îi mușcă brațul cu putere, lumina nu mai avea efect asupra lor. El era slab. El era slab în fața lor. O pradă ușoară, așa cum fusese și Ana.

* * *

Stătea în picioare lângă trupul său inert. Hainele de pe „manechinul” din fața sa fume-gau, înainte să leșine reușise să se rostogolească și să stingă flăcările ce-i cuprinseseră partea stângă a corpului.

Nu-și dădea seama dacă murise sau nu, însă putea vedea cu mare claritate corpul ars, întins cu fața în jos pe iarbă. Casa ardea, ele ardeau odată cu ea. Își amintea vag că el îi dăduse foc.

Era lipsit de durere și lipsit de emoții. Spa-țiul din jurul său respira, se dilata și se contracta asemenea unor plămâni; în momentul contrac-ției totul devenea încețoșat acoperindu-se de o pâclă, iar în momentul dilatației căpăta claritate. Lumina se schimba odată cu aceste mișcări.

Mai rămase un timp acolo, suficient cât să vadă salvamontul venind și punându-i o mască de oxigen, apoi cărându-i trupul la o mașină de teren cu sirene pe ea. Casa arsesese aproape până la temelie iar câțiva oameni încercau din răspu-teri să stingă focul ce o mistuia, un elicopter care arunca apă, multă zarvă. În tot acest timp, el rămase în nemișcare, urmărind fără niciun sen-timent scena de teatru. Nu putea să audă ceea ce vorbeau oamenii, nu putea distinge sunetele lor; auzea în schimb o armonie de sunete, un cântec ce venea din pădure.

Se îndreptă acolo, fără a pune picioarele pe pământ, plutind ca un balon. Pe măsură ce se apropia de sursa sunetelor, lumina devenea tot mai puternică, mai caldă. Zări un alt foc, în jurul lui erau 3 persoane cărora nu le distingea însă chipul, două femei și un bărbat. Femeile cântau și se legănav în ritmul tobei la care bătea bărbatul. Pluti până deasupra focului și începu

a se roti în spirală în jurul celor trei persoane, mișcarea se accelera și, înainte să se micșoreze și să fie absorbit într-un punct de lumină, apucă să vadă chipul bărbatului ce îi zâmbea blând și îl întâmpina cu privirea, auzi cuvintele: ne vedem curând. Deșiratul continuă să bată ritmul tobei pe măsură ce el se dizolvă în singularitate.

Când deschise ochii, lumina din sala de operație îi arse retina. O echipă de medici se ocupau de reconstrucția pielii sale.

– A avut noroc, mai mult de o lună nu își petrece la noi!

Își pierdu cunoștința și căzu într-un somn adânc. Curând avea să uite experiența de atemporalitate pe care o trăise. Adormi cu melodia focului în urechile sale. Focul transforma. Focul curăța. Focul era Putere.

Bătrânul deschise o ușă pe care Dan nu o observase până atunci și îl invită să-l urmeze. Pășiră într-o grădină superbă, undeva în depărtare se zăreau creștele munților. Fluturi colorați în felurite nuanțe pe care Dan nu le mai văzuse până atunci zburau peste câmpul din fața ochilor lui.

– Unde suntem?

– În Țara Minunilor. Bătrânul zâmbi ștregărește.

– Țara Minunilor nu arată așa!

– Păi, vezi tu... depinde de ce variantă preferi.

– Nu înțeleg.

– Există mai multe versiuni ale aceleiași lumi.

Această versiune a Țării Minunilor este un loc în care dualitatea nu există. Când spun dualitate mă refer la conceptele umane de bine-rău, corect-greșit. Oamenii confundă adesea dualitatea cu polaritatea

masculin-feminin. Evident, și în acest tărâm există masculin-feminin, căci fără aceste două energii nu ar putea să existe nimic. Diferența dintre aceste versiuni ale aceleiași lumi o face armonia. Uite, tinere, încearcă să gândești ceva rău în acest tărâm.

Dan își cercetă mintea și constată cu uimire că, indiferent cât încearcă să gândească la ceva rău, agresiv sau să își provoace un acces de furie, nu simțea decât o profundă pace și o stare de bine. Gândurile acelea îi erau, efectiv, interzise.

– Cum este posibil așa ceva? Cum este posibil să nu am acces la acea parte a minții mele?

– E destul de simplu, felul în care este construită această lume nu permite asta. Alt joc, alte reguli. Aici nu poți distruge, poți doar crea. Iar creația se face doar în armonie cu lumea, altfel nu se manifestă.

– Nu înțeleg nimic. Dan își duse mâna la gură și se învârti în cerc, uimit de tot ceea ce vedea în jurul lui. Cum e posibil așa ceva? Dumnezeuule, este miraculos!

– Ei, Dane, multe lucruri sunt posibile, însă oamenii sunt încă școlari la școala primară și, fiind mereu destul de ocupați ca să rămână în dramele și poveștile personale, pe care le tot repetă de mii de ani, uită de armonia naturală a cosmosului. Există unii care se plictisesc de povestea lor, există alții curioși care se întreabă ce este cu ei, există unii care obolesc în a mai suferi, toți aceștia se numesc exploratori. Sunt câțiva printre ei care ajung și aici și realizează care sunt regulile de bază ale creației. Unul dintre aceștia a fost Tesla, care spunea să gândești în termeni de energie, frecvență și vibrație ca să poți înțelege cum funcționează Universul. Avea dreptate.

– Omule, despre ce tot vorbești acolo?

Bătrânul nu luă în seamă lamentarea lui Dan și într-o clipă își schimbă culoarea ochilor într-un verde smarald, uitându-se în ochii lui Dan:

– Hai, Dane, potolește-te și ascultă-mă cu atenție, accesez aceste informații chiar din mintea ta. Nu e ca și cum le auzi pentru prima dată. Ele sunt disponibile oricând și oricui. Fă un experiment, gândește ceva frumos, ceva armonios.

Dan zâmbi și își imaginează că în locul acela există un mic lac cu apă termală, pe marginea lui, nisip din deșert și doi cocotieri.

– Acum, uită gândul pe care l-ai avut și ascultă. Ciulește urechile, deschide ochii.

Dan făcu întocmai cum îi comandase bătrânul, undeva în surdină se auzea o melodie fină, o melodie venită din neant, ce umplea spațiul ușor-ușor, cu acordurile ei. În fața ochilor lor era acum un lac cu apă termală.

– Asta chiar e tare! În ochii lui Dan juca lumina bucuriei, lumina copilăriei, o lumină stinsă cu ani în urmă, la moartea Tinei. Lumina Inocenței Originale.

– Păi, și cocotierii? Unde sunt? Dan se întoarse către bătrân și rămase surprins să vadă că acesta își preschimbase chipul cu al său mai tânăr cu douăzeci de ani. Un Dan, cu părul creț, vâlvoi, cu un zâmbet entuziast și tenul curat.

– Hei! Cum ai făcut asta?

Cealaltă versiune a sa îi zâmbi.

– În același fel în care ai creat și tu locul acesta cu apă termală. Fără cocotieri, evident... Ce să caute doi cocotieri lângă un lac cu apă termală? Regulile acestei lumi nu permit apariția anomaliilor sau a dizarmoniilor, iar cocotierii tăi tropicali ar fi fost cu siguranță o dizarmonie. Nu este locul lor aici. Fiecare

fir de iarbă își are locul bine stabilit în cadrul unei armonii.

– De ce m-ai adus să văd toate astea?

– Pentru că a venit vremea să afli cine ești în esența ta și... să te iei în stăpânire pe tine. Nimeni nu a cucerit nimic fără curaj și îmi pare că ți-ai plâns suficient de milă. Hai să ne întoarcem, lecția de fizică aplicată s-a terminat.

– Stai! Pot lua ceva cu mine? De aici, din lumea asta, pot lua ceva cu mine? O piatră poate...

Bătrânul râse zgomotos.

– La ce ți-ar folosi?

– Cum la ce? Să le spun și altora că există asemenea locuri.

– O să te creadă nebun. Nu e de datoria ta să le spui celorlalți nimic. Un adevărat războinic nu-și pierde timpul cu vorbe, el devine această lume, devine armonios ca și această lume iar atunci simpla lui prezență într-un loc va rosti adevărul său. Asta face un învățător, un tămăduitor, un înțelept. Nu aleargă de colo-colo ca un clown cu pietricele în mână să le spună altora că le-a luat din Țara Minunilor.

Râsul pofticios al ființei umplu spațiul din jur și se împleti perfect cu melodia ce se auzea.

– Dane, gata! Acesta este apelul tău de trezire! Trezește-te Dan!

Intrară înapoi în casa groparului. Emoții amestecate de confuzie și entuziasm îi invadară trupul lui Dan. Bătrânul întrerupse tăcerea.

– Ana nu este cine crezi tu că este cum nici tu nu ești cine crezi că ești...

Vorbele loviră timpanele lui Dan. Răspunse printre dinți cu ochii ațintiți în pământ.

– Ana nu mai este...

– Bine, să presupunem că nu mai este. Cât crezi tu că ți-ai cunoscut cu adevărat soția? Cât ai fost prezent la frământările ei interioare?

– Destul de bine...

– Ești sigur de asta? Dacă știi că îi plăceau cartofii prăjiți și ciocolata nu înseamnă că ai cunoscut-o...

– Cred că am cunoscut-o bine.

– Soția ta ți-a mărturisit vreodată că ținea un jurnal în care scria din când în când, iar atunci când o făcea, scria ca să se vindece, să se descarce de tot ce conținea?

– De unde știi?

– Să spunem că o cunosc bine. În plus întrebarea ta este destul de caraghioasă, dar ești începător și se trece cu vederea. Toate informațiile le am din mintea colectivă, mintea ta plus mintea ei plus mințile tuturor oamenilor de pe planetă. E ca o bibliotecă, la un moment dat poți alege să accesezi toate informațiile de care ai nevoie.

– Nu-mi dau seama dacă visez sau dacă am murit, dacă am înnebunit.

– Pentru un om care petrece cel puțin o jumătate de zi într-o lume pe care a inventat-o ca să fugă de asumarea propriei vieți... ești destul de neîncrezător.

Omul trase scaunul de lângă masă și se așeză, Nina Mică îl urmă, părea că nu dorește să se dezlipească de piciorul bărbatului. Dan se învârtea prin cameră, negăsindu-și locul.

– Mă întreb ce fel de relație este aceea în care femeia nu se poate deschide în fața bărbatului pentru a-i spune ce are pe suflet și bărbatul nu se poate deschide în fața femeii pentru a-i spune ce are pe suflet. Anomalie, dragul meu Dan. Anomalie. Se întâmplă la tot pasul.

– Sunt atâtea întrebări în mintea mea... întrebări pe care aş vrea să le rostesc, dar care nu au însemnătate cu adevărat.

– Atunci, mai bine lasă-le să plece așa cum au venit, bucură-te de experiența ta. Nu mulți au prilejul să trăiască un asemenea fenomen în viața lor. N-o să fie însă suficient, adevărul pe care l-ai aflat azi trebuie pus și în practică, trebuie materializat, dacă dorești armonie, altfel... ai să fii un alt om care a pus piciorul în rai, dar a ales iadul. În definitiv, alegerea îți aparține.

Omul își preschimbă din nou culoarea ochilor în verde intens și luă înfățișarea lui Dan.

– Poți să nu mai faci asta fără să mă anunți? Mă sperie să stau de vorbă cu... mine. Despre ce alegere e vorba?

– Alegerea de a-ți asuma existența în viața ta. De a trăi propria ta viață! Dacă nu ai murit, înseamnă că nu ți-ai terminat treaba.

– Ce ușor este să vorbești când nu ai trecut prin ce am trecut eu. Iar viața mea este asumată. Am acceptat că am pierdut...

– Ai pierdut ce? Autobuzul? Tramvaiul? Portofelul?

– Mi-am pierdut soția! Asta am pierdut!

Pentru o clipă, Dan păru că își pierde cumpătul, însă zâmbetul de pe fața variantei sale cu ochii verzi îl făcu să se calmeze.

– Am pierdut-o pe Ana.

– Din câte știu eu, nu erai, oricum, prea mulțumit de cum merg treburile între voi, te simțeai trădat și părăsit, așa că nu ar trebui să fie o pierdere prea mare. De ce plângi după ceva ce nu-ți doreai cu adevărat? Ai gândit de nenumărate ori că ai părăsi-o, de nenumărate ori ai gândit că ți-ar fi mai bine singur,

că ai omorî-o. Dorința ți-a fost îndeplinită, ar trebui să dai o petrecere, nu să bei alcoolul ca pe apă și să îți petreci vremea în fantezii sexuale cu o puștoaică dintr-o poveste, jelind după o soție pe care nu o mai voiai cu adevărat. Nu prea ai fost sincer cu tine în ultimul timp, nu?

Dan lăasă ochii în pământ, cuprins de remușcările adevărului pe care îl auzea. Nu fusese sincer cu el. Nu fusese sincer cu el niciodată.

– Lucrurile păreau că se îndreaptă în direcția bună înainte să... fie omorâtă de... ele. Aveam speranța unui nou început... plus că era însărcinată, iar eu urma să fiu tată.

– Nici asta nu-ți prea doreai, Dane...

Varianta sa cu ochi verzi își aprinse o țigară și își puse un picior peste celălalt sprijinindu-și spatele de spătarul scaunului. Îl aținti cu privirea.

– Vezi ce fac minciunile? Sapă morminte. Ucid. Sinucid. Și minciuna este o alegere. Minciuna de sine, trădarea de sine. Anomalie. Alegere. Uite care-i treaba, Dane. Cei din jurul tău nu sunt aici ca să-ți facă ție pe plac! Și nici nu sunt buni doar atunci când e bine. Jocul aici pe Pământ e iluzoriu, dar e tot un joc. Una dintre regulile de bază este onestitatea față de tine însuși. Dacă nu te simți confortabil într-un loc sau lângă un om, este de datoria ta să schimbi ceva, nu să aștepti ca celălalt să schimbe ceva. Mizeria exterioară reflectă mizeria interioară. Du-te acum acasă, în dulapul de la bucătărie, sub cutiile cu magneți ale Anei, o să găsești un caiet. Onorează-ți și respectă-ți soția pentru cine era cu adevărat. Ai să înțelegi.

– O să ne mai întâlnim?

– Rămâne de văzut. Depinde de alegerile pe care o să le faci în continuare.

Dan se ridică, își îmbrățișă versiunea cu ochi verzi și îi mulțumi. Știa în adâncul său că întâlnirea cu această ființă armonioasă avea să îi schimbe direcția în viață.

Leși din încăpere, făcu câțiva pași pe aleea cimitirului, iar când se întoarse să mai arunce o privire, căsuța dispăruse. În locul ei, doi castani păreau că îi dau binețe. Ceasul arăta ora 8.08.

Destinul nu te forțează să mergi într-o direcție pe care nu vrei să o urmezi. Tu ești cel care alegi. Destinul tău este în mâinile tale.

Richard Bach
*Îndrumar pentru Mesia.
Învățăături pentru suflete avansate*

VI. Cercul cunoașterii

Cine ți-a spus să nu ai încredere?

Simțea liniște și panică, emoții contradictorii. Îi era teamă că ceea ce trăise fusese un vis, iar el o să găsească în casă aceeași viață pe care o lăsase în urmă de dimineață. El nu mai era același ca atunci când închisese ușa în urma lui, însă îndoiala își făcuse loc din nou în mintea sa. Se simțea mai singur ca niciodată. Singur pe un drum necunoscut, în ceață. Nu știa dacă îl așteaptă o prăpastie sau dacă avea să iasă soarele în curând.

Ana îl chema, dar așa cum îl chema Ana, îl chema și Alice în lumea lor. Alice îi promitea liniștea, îi promitea calmul și pacea pe care dorea cu atâta ardoare să le capete. Glasul Anei se auzea în depărtări și îi striga să rămână în viață, să aleagă viața, să aibă puterea să meargă mai departe, în timp ce Alice îi promitea căldură.

Versiunea lui cu ochi verzi avusese dreptate și asta îi dădu speranță. Găsi în dulap un jurnal, frumos împachetat, în care Ana scrisese câteva foi. Ultima însemnare era datată cu o zi înaintea plecării lor în concediul ce-i adusese sfârșitul. Ținea în mână un

lucru sacru, care vibra cu putere, adevărul ei, adevăr pe care el nu-l cunoștea.

Simțea că dorește să onoreze cuvintele soției sale și, înainte de a se apuca de citit, strânse toată mizeria pe care o făcuse în ziua aceea în care timpul se oprise în loc.

ana vorbește cu Ana

20 Decembrie 2011 – ora 2:40

Mă scufund în abis, e negru și dens și nicăieri nu e nicio urmă de lumină. Aici nu trăiește nimic, aici totul moare sau este deja mort. Aici numai morții trăiesc, iar eu trebuie să mor întâi ca să pot să trăiesc. Urletul lor îmi apasă urechile, îmi sparge timpanele și îmi inundă toată ființa, care plutește inertă în negură. Nu pot să văd, mi s-au lipit ochii, iar atunci când erau deschiși dureau.

Merg printre cadavre fără suflet, merg prin putreziciune și uitare. Pot să le simt atingerea atunci când trec pe lângă ele și fiecare bucățică atinsă de Cei Fără Suflet se transformă în scoarță. Cu cât înaintez mai mult, cu atât mă transform în unul din ei.

Au nevoie de hrană, au nevoie permanent de oameni noi care să le susțină traiul jalnic și existența patetică într-o lume plină de iluzii. Îi aud cum se tânguiesc, cum se vaită, le aud durerea și iluzia fericirii de moment. Trăiesc pentru fericirea de moment și, după ce ea trece, rămân goi și pustii, căci Cei Fără Suflet dansează într-o horă din care nu vor să iasă. Nu

vor. Este o alegere. Aleg să fie departe de sufletul lor. E o alegere.

Cei Fără Suflet își adoră propria mizerie, aici este Paradisul lor, iar ochii lor pietrificați nu vor să vadă niciun fel de comoară, unii se mănâncă între ei pentru că asta le dă putere, se simt mai aproape de Dumnezeu cu fiecare bucată de carne putrezită pe care o îndeasă în gură, un Dumnezeu inventat de ei, un Dumnezeu pe care îl adoră și care nu are nicio treabă cu Dumnezeu, căci Dumnezeu este în Suflet. În lumea asta, muștele și viermii sunt stăpâni. Miliarde de larve pe care le simți târându-se pe tine și intrându-ți în gură și în nas.

Cei Fără Suflet și-au creat lumea, și-au creat Iadul. Așteaptă să vină un Salvator să-i scoată din el, așteaptă mântuirea, nedorind să accepte că mântuirea este în Suflet. Sunt atât de îmbătați de propria lor imagine despre ei și atât de fericiți în mazăgă, încât promovează mizeria ca fiind curățenie și minciuna ca fiind adevăr. Vor să fie mici, aleg să fie mici.

Am mâinile pietrificate deja, dacă mai rămân mult printre ei o să mă transform și eu într-o bucată de carne Fără Suflet, devorând tot ce îmi iese în cale. M-au pus să le dau Sufletul meu pentru că nu suportă să-i vadă pe Cei cu Suflet. Cei cu Suflet emană prea multă lumină, iar lumina le arată mizeria în care se scaldă, lumina le dezvăluie minciunile pe care și le spun singuri ca să-și scuze traiul penibil și lipsit de sens pe care îl duc. Mi-am îndesat Sufletul într-un pandantiv pe care îl port la gât. Ei nu știu asta, am reușit să-i păcălesc, pentru că au creierul atât de inert încât nu pot gândi la așa

ceva. Au crezut că nu mai am Suflet, dar eu știu că Sufletul meu este încă cu mine. Trebuie să găsesc ieșirea...

Ana știe că Ana este.

ana vorbește cu Ana

11 Februarie 2012 – ora 15:47

Dacă îmi construiesc o bulă, scap. O bulă din sticlă, care să mă înconjoare. Un spațiu doar pentru mine. Nu am spațiu, nu-mi găsesc locul.

Aerul de aici e otrăvit cu tot felul de gaze care mă amețesc și mă fac să cred că iluziile sunt adevărate. Cei Fără Suflet sunt peste tot, nu găsesc niciun loc unde să mă ascund. Nu am spațiu, nu-mi găsesc locul. Sufletul meu se zbate în medalionul pe care îl port la gât de fiecare dată când apare în preajma mea un mort umblător. Sper să nu mă prindă. Dacă Cei Fără Suflet își dau seama că nu sunt ca ei, o să mă transforme. O să-mi deschidă gura și o să-mi toarne viermi cu pâlnia și o să mă mintă că este miere. O să mă arunce într-un colț și o să-mi privească cu nesaț metamorfoza, o să umblu somnambulă printre ei și o să uit că exist. Aici, în iad, omizile nu se transformă în fluturi, ci în Morți Ambulanți.

Au mai fost ca mine și alții, unii care și-au ascuns Sufletul în diverse recipiente, iar ei i-au găsit. I-au mirosit și i-au ademenit, apoi tortura a fost groaznică, insuportabilă. Și-au dat Sufletul pentru o casă sau pentru o mașină, și-au dat Sufletul pentru celebritate și faimă. Și-au dat Sufletele pentru a supraviețui și pentru ca durerea să înceteze. Faust. Faust. Suntem Faust. Cei Fără Suflet știu să mintă și să promită Paradisuri.

Să nu mă pierd pe mine! Să nu-mi pierd Inocența Originară! Să nu mă pierd pe mine! Să nu-mi pierd Sufletul!

Acum sunt în siguranță... pentru o perioadă. Când sunt cu Mine sunt în siguranță, când sunt cu Mine, cu Sufletul meu, otrava nu mă poate atinge. Dar nu mă pot ascunde toată viața. Trebuie să-mi găsesc puterea de a străluci și când sunt în mijlocul lor. Altfel, o să vină după mine, o să încerce să mă atragă cu promisiunile lor împruțite, o să-mi promită locuri în Rai, o să încerce să facă tot posibilul pentru a-mi lua medalionul de la gât. Mi-e cumplit de greu să nu țin din toți plămânii atunci când le simt atingerea și le miros respirația putrezită. Corpurile lor mor pentru că și-au lepădat Sufletele, și-au închis Inimile.

Singura soluție pe care o pot gândi este să-mi construiesc o bulă. Mă dor mâinile pietrificate de atingerea lor, mă dor urechile din pricina insectelor care încearcă să-mi roadă timpanele cu cuvinte de laudă lipsite de adevăr și cu minciuni spuse doar pentru a obține un avantaj.

Îmi privesc degetele de la picioare și văd că molima s-a extins, mi-a atins unul dintre cele cinci degete de la piciorul stâng.

Da... O bulă e singura soluție. O bulă în care să stau cuminte și să aștept până când cei de-o seamă cu mine – știu că mai sunt și alții neatinși, pot să-i simt – să se ridice și să se unească în adevăr. Să ne ridicăm împreună și să vindecăm molima care a cuprins oamenii și care îi ține atât de adormiți în propriile lor iluzii. Să le arătăm că iubirea vindecă. Iubirea vindecă. E o alegere. Cei cu Suflet sunt de zeci de ori mai puternici decât

Cei Fără Suflet, căci ei au libertatea de a alege. Au libertatea de a alege adevărul. Sufletul ne dă magia, Sufletul ne învață să fim autentici, reali. Pentru asta am fost creați. Pentru a alege Calea Iubirii.

Abia aștept să îmi scot sufletul din medalion și să-l port cum se cuvine, să îmi asum puterea Lui... asta dacă o să mai exist până atunci... dacă nu o să mă dizolv.

Viața mă iubește. Ana, te iubesc!

ana vorbește cu Ana

31 August 2012 – ora 10:17

Ieri am cunoscut pe cineva care își ținea Sufletul într-un breloc de chei. Strălucea superb, în culori pe care nu le-am văzut vreodată. Mi s-a părut periculos, am vrut să întreb cum poate să umble cu sufletul la vedere fără să-i fie frică că o să-l piardă, că o să fie atacat. Era un Suflet puternic, vibrația Lui se simțea la câțiva metri de mine, iar firișoare de lumină purpurie incandescentă străpungeau brelocul. Mi-a răspuns că nu îi este frică pentru că, atâta timp cât este fidel Sufletului său, nimic nu îl poate atinge, nici măcar moartea. Căci moartea este doar o tranziție de la o stare la alta. Oare are dreptate? Vreau să aflui dacă este adevărat. Vreau să-mi transcend frica de moarte.

Bula mea s-a clădit perfect, o simt în jurul meu din ce în ce mai puternic.

Azi dimineață, în timp ce îmi sorbeam cafeaua, mi-a venit un gând: „E greșit să cred că nu se face primăvară cu o floare. O floare prevestește o schimbare, prevestește venirea unor

vremuri de renaștere, venirea unei lumi mai armonioase, chiar dacă este îngropată mai apoi de o avalanșă. Am să pun un borcan peste floarea mea și astfel ea o să fie vie chiar dacă este îngropată sub zăpadă, iar când zăpezile se vor topi, celelalte flori i se vor alătura. Și dacă nu va fi așa... cel puțin am încercat...

E greu, dar nu vreau să renunț. Nu vreau să mă dizolv știind că nu am încercat să fac tot posibilul ca să nu-mi vând sufletul. Medalionul meu strălucește în timp ce eu aștern pe foaie lucrurile acestea.

ana vorbește cu Ana

25 Decembrie 2012 – ora 17:50

Mi-e mai greu ca niciodată! Nenorociții ăia se hrănesc cu copii. Cu copii nou-născuți și nevătămați, care nu vor să renunțe la sufletul lor.

Nu mai vreau să aud!!!!!! Nu mai vreau să aud!!!!!! NU MAI VREAU SĂ AUD!!!!

Urletele lor de suferință mă distrug, mă sfâșie bucată cu bucată. Îmi simt carnea smulsă de țipete, mușcă din mine!

Doamne, fă-i să se oprească! Doamne, salvează-i! Doamne, te rog, te implooor, nu-i lăsa să-i transforme în Morții Vii.

Doamne, te roooooog! Te implor! Fă ceva! FĂ CEVA!

Blestem clipa în care am pus piciorul în tărâmul ăsta nenorocit! Blestem clipa în care Cei Fără Suflet au preluat puterea!

Tânguielile copiilor joacă o horă în jurul meu și mă biciuiesc. Câtă durere! Câtă durere!

Cu ce sunt ei de vină că s-au născut aici? Cu CE SUNT EI VINOVAȚI? CU CE SUNT COPIII VINOVAȚI CĂ LE ESTE LUAT SUFLETUL CU FORȚA? Cu ceeee? Cu ce sunt vinovați că le este furată libertatea și dreptul de a alege?

Doamne, dă-le puterea să reziste!

Doamne, dă-le puterea să reziste!

Doamne, dă-le puterea să reziste!

Doamne, dă-le puterea să reziste!

Doamne, nu-i lăsa să-și vândă Sufletul! TE ROOOOG! TE IMPLOR!

Doamne, nu-i lăsa singuri! Doamne, sunt INOCENȚI! Lasă-i curați.

Te rog, oprește calvarul!

Te rog, oprește calvarul!

Lasă-i să aleagă singuri! Lasă-i să aleagă singuri! Lasă-i să aleagă singuri! Lasă-i să aleagă singuri! Lasă-i să aleagă!

Nu lăsa copiii să moară! Ei sunt salvarea noastră! Ei sunt salvarea noastră! Ei sunt salvarea noastră! Copiii sunt salvarea noastră din IAD!

Schizofrenie. Ana este scindată în 7 bucăți. Schizofrenie? Altă etichetă. O iluzie?

ana vorbește cu Ana

31 Decembrie 2012 – ora 20:48

Azi e liniște. A fost liniște până acum, dar nu am avut curaj să ies din casă. Cătușele care-mi leagă invizibil mâinile și picioarele nu-mi dau voie să fac nimic acum. Nu a venit momentul. Sau poate sunt doar paralizată de frică... Mă ascund în bula mea până când simt că sunt pregătită.

De când i-am auzit pe copii urlând, Sufletul meu nu a mai strălucit, nu a mai vibrat, nu a mai făcut... nimic. S-a ascuns în adâncul medalionului și nu vrea să mai bage nimic în seamă. Așteaptă ca eu să termin ce am de clădit.

Dan nu are habar că, în mintea scumpei lui soții, se dă al treilea război mondial în pragul Revelionului. O să explodez ca o bombă și apoi... liniște? Sper.

ana vorbește cu Ana

2 Februarie 2013 – ora 16:20

Nici măcar în bula mea nu mă mai simt în siguranță. Hoarde întregi de demoni îmi invadează spațiul și îmi respiră aerul. Am fugit de umbrele din afară ca să fac loc umbrelor din mine.

Creierul meu e amortit.

Tot ce am scris până acum este în mine, sunt gândurile mele așternute pe foaie. Sunt în război împotriva oamenilor? De ce? De ce este război în mintea mea? Rezultă că eu mă bat cu mine și asta nu e prea constructiv. Nu este umbra lumii, este umbra mea. Mă otrăvesc singură cu gânduri negre. Stop joc. Sigur se poate și altfel.

ana vorbește cu Ana

3 Februarie 2013 – ora 14:10

Mă mănâncă pielea!

Mănânc-o și tu pe ea! Mănânc-o și tu pe ea!... Înfige-ți dinții în carnea ta și mușcăăăă! Mușcă până nu mai rămâne nimic!!!!

Mi-am mușcat degetele ca să mă opresc din a mă sfâșia. Mi-am tăiat unghiile cu o foarfecă de croitorie și acum sângerează.

Mă mănâncă pielea!

Mănânc-o și tu pe ea! Mănânc-o și tu pe ea!... Înfige-ți dinții în carnea ta și mușcăaaa! Mușcă până nu mai rămâne nimic!!!! Haide! Nu se uită nimeni! Eliberează insectele care sunt sub pielea ta!

Simt că o iau razna!! Doamne, simt că o iau razna!!!!

Ana, oprește-te! Respiră. Ce film prost!
Schimbă filmul! Schimbă perspectiva!

ana vorbește cu Ana

20 iunie 2013 – ora 12:00

Azi m-am hotărât să scriu povestea copilăriei mele, am nevoie să văd peisajul de ansamblu. Unde sunt acum în viața mea? Unde am fost până acum în viața mea? Unde mă îndrept? Ce vreau de la viață? Cine sunt?

Ana

Ana visează mult. Trăiește noaptea în lumi care-i arată o mulțime de simboluri și o mulțime de posibilități de explorat. În vise, Ana este liberă, este tot ea, dar nu este copil. Nu este nici adult. Este un ochi care vede tot, un ochi care caută ceva. Apoi, când se trezește, Ana simte multă dezamăgire că s-a trezit și că trebuie să dea ochii cu o lume pe care nu o înțelege deloc și care este exact opusul a ceea ce trăiește ea când zboară prin vise.

Lumea în care se trezește este ascunsă, este hipnotizantă și nesigură. În plus, Ana are un

corp de copil slab. Imaginea din oglindă i se pare firavă. Tot aude de la oamenii din jurul ei că este prea slabă, dar Anei îi place să se simtă ușoară ca fulgul, ca să zboare și aici așa cum o face în visele ei. Ana nu este așa cum vor ei. Corpul acesta pe care îl are reacționează bizar. Este un corp care doare și care, din când în când, pare că moare. Ana vomită mult. O dată la o săptămână-două se trezește în jurul orei trei și știe că... urmează. Atât. Urmează. O trezește pe mama ei și îi spune că îi este rău, o doare burta și îi vine să verse, are înăuntru niște șerpi fierbinți care vor să iasă afară. Așa începe agonia celor douăsprezece ore în care ea vomită tot ce conține stomacul ei și apoi și ceea ce nu conține, căci se blochează în spasme și, pentru câteva ore, continuă să dea afară un lichid galben-verzui cu un gust groaznic de amar.

Din când în când plânge și o întreabă pe mama ei dacă se mai face bine vreodată, pentru că simte că moare și nu de moarte îi este frică ei, ci de agonia durerilor și fierbințelii pe care o simte în momentele astea.

Mama ei o asistă, are multă grijă de ea, îi pune comprese cu apă rece pe stomac și îi dă cu lingurița ceai de mușețel, însă Ana nu simte o reală conexiune cu mama ei, pentru că înăuntrul corpului ei este doar ea, iar agonia este înăuntrul ei. Se simte totuși în siguranță, se simte iubită și ajutată în procesul ei de curățare.

O supără că nu înțelege de ce se întâmplă toate astea iar oamenii din jurul ei tot invocă motive absurde pe care ea nu le simte deloc adevărate: „Ai mâncat prea multe fructe. Ai mâncat cu poftă. Ai mâncat fructe nespălate”. Ana știe că oamenii ăștia nu au habar. Totul se rezuma la

banalul „ai mâncat.” Totul este de mâncare. Dar ea știe că lucrurile stau altfel și că totul poate fi mult mai ușor.

Când Ana își revine, uită de agonie și trăiește în lumea asta ciudată și interesantă în același timp, care o fascinează și o invită la joacă.

Urăște ciorba, urăște mâncarea. Poate să trăiască și fără mâncare. Totul este de mâncare în lumea asta! Oamenii nu se gândesc decât la mâncare! Abia așteaptă să se inventeze pastila care să țină loc de mâncare.

La biologie a învățat ciclul vieții și acolo i-au spus același lucru: că totul este mâncare!

Anei îi place să iubească. Iubește animalele și florile.

Ana a avut un vis: „Era pe un hol, într-o clădire înaltă, în fața unei uși de stejar masiv. Era ea în toată splendoarea și întregimea ei. Nu era doar Ana, era mai mult decât Ana, era ceva necunoscut și cu adevărat puternic. Cu un gând: «deschi-te-te», a pornit o forță enormă din ea și a deschis cu putere ușa din fața ei, apoi o altă ușă și o altă ușă. Ea făcuse asta cu puterea minții ei”. Cel mai real vis. Știe că ceea ce a trăit în vis o să fie posibil și în lumea materială, cândva când oamenii vor înțelege cât de puternici sunt de fapt.

În ziua în care oamenii vor fi Gardienii Pământului...

ana vorbește cu Ana

1 August 2013 – ora este neimportantă

Sunt absolut singură. Așa mă simt. Lumea exterioară este un nonsens pentru mintea mea. Nu mă mulțumește... Lui Dan nu-i pot spune

nimic din ceea ce mă frământă. Nu înțelege. Și el doarme asemenea celorlalți și îi pasă doar de mărunțișuri inutile, care nu o să-i aducă niciodată fericire adevărată, fericire de durată, liniște... Nu putem vorbi decât de tâmpenii și atunci când o facem totul este superficial. Este soțul meu...

Acest personaj de carton este soțul meu... Suflul lui așteaptă să se trezească și lui tot de băutură și de mâncare îi pasă...

Măine plecăm în concediu. O perioadă cu el în care Dumnezeu știe ce o să facem...

Mă doare gâtul de la atâtea cuvinte neros-tite. De la cât de mare este prăpastia dintre noi, de la cât de superficială este viața mea. Sunt o sirenă care înoată la mal când ar putea să înoate în cele mai adânci ape, o sirenă care înoată la mal pentru că îi este frică de singurătate. Aștept minuni. Aștept să mă trezesc mâine și să-l văd pe soțul meu, bărbatul adevărat care știu că este. Samuraiul care stă nemișcat și se biruiește pe sine. Înțeleptul care păstrează tăcerea și vorbește din priviri. Învățătorul care ascultă viața și nu se rostește decât atunci când cuvintele vin din adâncimile sale. Vindecătorul care vindecă prin povești și vizionarul care modelează focul său interior cu măiestrie. Focul este putere. Focul este transformare.

Trezește-te, Ana! Visezi, iubita mea! Oamenii nu zboară decât în lumile tale feerice. Aici, oamenii dorm. Obişnuiește-te cu ideea.

Dar dacă totuși?

Trezește-te, Ana! Lasă așteptările!

Schizofrenie, Ana?

Și totuși? Omenirea s-a clădit pe spatele unei mâini de oameni care au crezut în visele

lor. Oameni pe care ceilalți îi considerau nebuni. Oameni care au avut curajul să-și asculte vocea Sufletului și să nu se vândă pe sine. Oameni care și-au dat o șansă să se realizeze pe ei înșiși.

Măine începe călătoria.

Trezește-te, Ana! Trezește-te, Dan!

Aleg claritatea! Claritate! Claritate! Claritate!
Armonie! Armonie!

Închise caietul și începu să plângă, nu de milă, de data aceasta plângea pentru că fusese surd de atâtea ori la strigătele ei de ajutor. Îi trecuseră prin minte toate momentele în care ea începuse să-i povestească temerile ei și el refuzase să o asculte sau făcuse glume pe seama ei. Momentele în care era furioasă și nu știa cum să o liniștească și preferase să o lase singură. Acum știa că îi era, de fapt, teamă de propriii lui demoni, iar ea i-ar fi arătat demonii lui. Demonii lor erau perfect compatibili. Umbra lor era aceeași. Frica ei era frica lui, singurătatea ei era singurătatea lui. Atâția ani de înstrăinare. O prăpastie ce se căscase și pe care o alimentase preferând să o acuze că nu face destul de multe pentru ei. Soția lui trăia în propria ei Țară a Minunilor, acolo unde coșmarurile erau la ordinea zilei. O copilă speriată, care nu se simțea în siguranță fiind în viață. Iar el, cel care spusese în fața altarului *la bine și la greu*, își încălcase jurământul și o abandonase.

Recunoștea acum față de el că nu știuse să fie matur și alesese să își ascundă mizeria sub preș, fiind, la rândul lui, un copil speriat într-un trup de adult.

„Un adevărat războinic nu-și pierde timpul cu vorbe, el devine această lume, devine armonios ca și această lume, iar atunci simpla lui prezență într-un

loc va rosti adevărul său. Asta face un învățător, un tămăduitor, un înțelept.” Vorbele Lui.

„Tu nu mai ai nicio putere și niciun drept asupra ei. Convinge-te singur.” Vorbele Lor. Ele. Vorbele Ei.

Pașii femeii se auzeau pe scări. Știa că vine să stea de vorbă cu ea. De când o atinsese în felul acela intim, în ea se întâmplaseră schimbări cu adevărat importante. Și asta fusese cu doar câteva ore înainte. Acum ea se renăștea. Avea o energie nouă, ce șerpuia prin corpul ei arzând. Nu îi era teamă, nu îi era teamă, pentru că se pregătise de când era copil pentru această întâlnire. Și știa că este nevoie să treacă niște teste, să treacă peste niște probe pentru a se birui, la rândul ei, pe ea, pentru a ajunge să-și trăiască cu adevărat libertatea viselor din copilărie. Să fie cu adevărat o ființă liberă și asumată.

Știuse întotdeauna mai multe decât arătase celorlalți că știe. Vocea ei interioară îi șoptea neconținut să nu uite cine este. Nu era Ana. Ana era o identitate, o etichetă pe care o primise la naștere pentru a putea fi recunoscută de către ceilalți. Nici ceilalți nu erau numele lor, nu erau profesiile lor, nu erau rolurile pe care le jucau.

În Maria strălucea această cunoaștere, acest minunat Adevăr, pe care ea îl intuise dintotdeauna, și știa că Maria este maestrul pe care ea îl așteptase o viață. Știa că de la ea are să învețe ce înseamnă cu adevărat să exiști și să fii liber, să fii în viață, să fii iubire. Nu-i era teamă de ea, era respect. Respect pentru o ființă care a ajuns la realizarea de Sine, respect pentru o ființă care știa exact care este locul ei în acest joc pe Pământ

și care se punea în slujba Vieții cu smerenie și noblețe în același timp.

Pe măsură ce femeia se apropia de camera ei, lumina se intensifica și un miros plăcut de lavandă o învălui. Era mirosul Inocenței Originare.

Ușa se deschise și în încăpere păși cea mai radioasă ființă pe care Ana o văzuse vreodată. Un adevărat înger întrupat.

– Bună, Ana! Mă bucur să te revăd. Te simți bine?

Ana dădu aprobator din cap. Nu simți nevoia să scoată niciun cuvânt.

– Știi de ce mă aflu aici. A venit vremea să te trezești, Ana. A venit vremea examenului tău final și vreau să mă asigur că ești pregătită pentru ceea ce o să urmeze. Este nevoie să ai totală încredere și să te abandonezi. Este nevoie să renunți la tot ce credeai că știi cu adevărat, este nevoie să renunți la identitatea ta, la dorințele tale și să te avânți în aventura pe care Tu ai plănuit-o pentru tine. Eu am să te asist, chiar dacă nu o să mă vezi tot timpul lângă tine. Este important să ai încredere. Înțelegi?

Ana aprobă din cap. Se simțea în siguranță în prezența femeii.

– Poți să renunți și să te întorci la viața ta. Poți să renunți și să o iei pe altă cale. Întotdeauna există mai mult decât o singură posibilitate și alegerea îți aparține. Vreau să mă asigur că, înainte să mergem mai departe, ai certitudinea totală a deciziei tale. Dacă nu te simți pregătită, te poți întoarce la viața ta.

– Nu am la ce să mă întorc, Maria. Așa ceva eu nu mai pot să trăiesc, pentru că simt că am

în picioare pantofi cu două numere mai mici. Și pantofii ăștia mă strâng cumplit. Nu încap în ei. Nu am încăput niciodată și anii de suferință, tumult și întrebări mi-au ajuns. Îmi asum decizia pe care am luat-o, căci pur și simplu nu mai pot să trăiesc în micimea și somnul în care am trăit până acum. Vreau să fiu trează! Vreau să fiu conștientă! Vreau să știu cine sunt eu cu adevărat!

– Mă bucur să aud asta. Ești o ființă curajoasă. Nu mulți oameni se încumetă să treacă pragul dintre lumi din proprie inițiativă, nu mulți se încumetă să își piardă mințile pentru a se găsi pe ei înșiși. Evident, este o metaforă. Căci nu te poți pierde cu adevărat pe tine însăși atunci când te găsești. Este suficient să realizezi că tu ești cea care observă tumultul interior, tu nu ești tumultul interior. Tu ești șoferul mașinii, nu ești mașina și nici drumul pe care mergi.

– Ce o să se întâmple cu mine apoi?

Maria zâmbi cu multă iubire și blândețe.

– Apoi, o să înțelegi orânduirea și regulile acestei lumi. O să înțelegi că Sufletul nu se poate pierde niciodată. O să înțelegi că totul este în regulă așa cum este. O să ai ochi noi. Ochi curați și clari.

– Atunci, ce trebuie să fac? Ce rol am acum?

– Trebuie să ai încredere. Să renunți la tine, cea care crezi că ești, să renunți la visele mici. Să transcenzi frica primordială. Frica de moarte. Vei fi ajutată să închizi ciclul acesta, iar tu vei fi transportată înapoi lângă Focul Sacru, acolo unde ți-ai început călătoria și unde vei fi așteptată de către noi. Te vom susține pe acest drum prin lumea morții. Vei renaște și te vei trezi.

Un firicel de teamă o înfioră pe Ana. Oare putea să se încreadă cu totul în femeia din fața ei? Putea să se abandoneze ei cu totul? Oare nu era sub hipnoză? Femeia păru că îi citește gândurile.

– Alegerea este a ta, Ana. Nu face nimic din ceea ce nu simți cu adevărat că vrei să faci. Nu are nimeni putere asupra ta dacă tu nu îngădui asta, dacă tu nu cedezi puterea ta personală. Eu nu am nevoie de încrederea ta. Tu ai nevoie de încrederea ta. Cercetează-ți vocea interioară și ia o decizie atunci când ești absolut sigură că decizia este în armonie cu tine.

Ana închise ochii, respiră adânc de câteva ori. Își puse mâinile pe piept și se întrebă ce să facă: *Arată-mi cine sunt. Dă-mi claritate.* Se simți cuprinsă de pace și entuziasm pentru călătoria ce avea să o întreprindă și atunci avu o viziune. Ea, stând lângă un foc. În fața ei, Maria și Iosif cântau, vocea superbă a Mariei umplea spațiul, în timp ce Iosif bătea un ritm de tobă. Se simțea vie. Cu adevărat vie. Deschise ochii.

– Cu Dan ce o să se întâmple?

– Pe Dan nu ai cum să îl ajuți de aici. Ca Dan să se trezească, trebuie să ajungă să se stăpânească pe sine însuși, să-și stăpânească impulsurile animalice și fricile. Nu ai cum să o faci tu pentru el. Trebuie să treacă prin propria lui inițiere, prin propria lui călătorie în interiorul său. Ce o să aleagă depinde de el. Dacă dorința sa este curată și își urmează vocea sufletului, o să ți se alăture în curând. Oricum, drumul duce în același loc și, mai devreme sau mai târziu, toți se vor întoarce Acasă.

– Cu copilul meu ce o să se întâmple?

– Ana, tu ești însărcinată cu tine. Ție îți dai naștere acum. Abia după ce vei fi renăscut cu totul o să porți cu adevărat un copil în pânțece, căci atunci o să ai maturitatea să îl crești așa cum se cuvine. Acum, Ana este însărcinată cu Ana. De tine trebuie să ai grijă în primul rând.

– Nu înțeleg exact la ce te referi...

– Ai ales Calea Iubirii, Ana. Iubirea pentru ceilalți începe mai întâi cu iubirea de sine. Nu poți să oferi celorlalți când vasul tău este gol. Căci atunci când faci asta, te oferi de fapt pe tine și îți pierzi centrul și rostul în viață. Rătăcești prin lume fără scop și sens, separată de adevărata iubire. Iar Viața înseamnă Iubire. Iubirea creează. Copilul tău este în siguranță. Se va naște la momentul potrivit.

– Atunci... Sunt pregătită.

– Minunat. Pe Dan o să-l poți ajuta dacă tu îți urmezi calea. De pe drumul tău o să fie mult mai ușor să îl susții.

Ana o îmbrățișă pe ființa din fața sa și luă decizia să meargă înainte orice s-ar întâmpla. Nu avea nimic de pierdut. Nu exista nimic în viața ei care să nu merite riscul de a încerca să își urmeze propria intuiție. Nu se simțea legată de nimic.

– Să mergem, draga mea! Dan ne așteaptă jos. Piciorul lui este în regulă, asta o să-l mai liniștească, iar ție o să-ți dea răgazul să îți duci la bun sfârșit treaba pentru care ai ales în primul rând această călătorie. Mă bucur mult că m-ai contactat și ai ales să ne întâlnim. Mă bucur că am avut onoarea să întâlnesc și să însoțesc așa o ființă grandioasă pe drumul său spre adevăr.

– Nu eu am sunat... Dan a planificat această călătorie.

Maria râse cu poftă, un râs cristalin.

– Oare el a ales, sau așa știi tu, pentru că încă visezi, draga mea? Ai încredere. E suficient.

Cele două femei coborâră împreună în livingul unde Dan le aștepta fumând liniștit.

Iarba avea o culoare caldă, plăcută. La casa Pălărierului Nebun nu era nimeni, nu se întâmplase până acum să nu-l găsească acasă. Pe masă, ceaiul scotea încă aburi, iar tartinele cu gem și unt stăteau neatinsse. Trei scaune goale, o fructieră plină cu banane și câteva fursecuri. Într-una din farfurii, un fursec mușcat.

Gramofonul se blocase și cânta într-una „We’re off to see the wizard, the wonderful wizard of Oz”.

Dan strigă de câteva ori, dar nu primi niciun răspuns în afară de melodia ce umplea liniștea. Opri gramofonul și cercetă casa cu atenție. Părea că prietenii lui se ridicaseră de la masă și plecaseră în timp ce luau micul dejun. O strigă de câteva ori și pe Alice, însă ea nu răspunse.

Țara Minunilor lui era pustie, cuprinsă de o oarecare nemișcare, iar cea pe care o căuta nu era de găsit nicăieri. Se gândi să plece și să se întoarcă mai târziu, însă știa că oricând s-ar fi întors ar fi găsit aceeași pustietate și că orice amânare ar fi continuat trădarea de sine. Măine nu exista, exista un etern moment prezent și, dacă voia să termine cu coșmarul din viața sa, trebuia să aibă curajul de a-și distruge și propriile fantezii, care nu făceau altceva decât să îl țină captiv. El era cel care se ținea închis în închiisoarea fricii și a terorii și acum venise vremea să fie propriul său erou.

Întâlnirea cu arhanghelul, sau groparul, sau cu el însuși, căci omul pe care-l întâlnise luase toate aceste forme, îi dăduse încredere și putere. Putea foarte bine să fie tot o iluzie creată de el, însă era una mult mai plină de speranță decât rahatul în care trăise un an de zile. În plus, reamintirea chipului Anei îi umpluse inima de iubire. Ea era cu el, undeva, era conectat la ea, dincolo de timp, călăuza lui spre lumină.

Alice îl aștepta pe malul lacului, la vederea ei simți o gheară în stomac și un dor cumplit puse stăpânire pe el. Era dezbrăcată, întoarsă cu fața către lac; ținea picioarele în apă și fredona o melodie. Un cântec de leagăn pe care mama lui obișnuia să-l cânte lui și Tinei. Ezită, ea fusese confortul lui în atât de multe momente de singurătate și rătăcire, iar acum venise momentul să se despartă de ea, să se despartă de el. Să își dea voie să meargă mai departe fiind în viață.

Nu credea că îi va fi atât de greu să o facă, nu credea că va fi atât de greu să își ucidă propriul vis, să îngroape lumea aceasta care îi era atât de dragă.

Și de ce să o faci? De ce să o faci? Dacă este de fapt invers? Dacă vânzătorul de iluzii este în realitate groparul? Dacă Alice este îngerul tău?

Nu o să afli niciodată dacă nu ești dispus să riști și să renunți la confortul siguranței! În definitiv, ce ai de pierdut? Alice este reală doar pentru tine, iar viața ta nu este aici lângă ea, aici este evadare. Dacă Alice este cu adevărat îngerul tău, o să se reîntoarcă sub o altă formă și nu te va părăsi niciodată.

E o minciună! E o capcană! Renunță acum și n-o s-o mai vezi și o să rămâi singur și rătăcit prin lume, ai să mori ca un câine călcat de mașină, pe lângă care trece toată lumea și nu îl ajută nimeni. Ai să te îneci în singurătatea calvarului tău.

Rostești numele salvatorului tău în orele de nevoie? Numele tău, Dan! Doar tu te poți salva. Curaj. Găsește curajul să încerci.

Ora 7 și jumătate, se îndreptă către baie, porni apa caldă, își dădu cămașa de noapte jos și intră în cadă. Își spală trupul cu multă atenție și grijă, oferind respect fiecărei bucatăle din epiderma sa, cum nu o mai făcuse niciodată până atunci; participa la un eveniment unic în viața ei și era nerăbdătoare pentru călătoria ce avea să urmeze, ceva o îndruma. În mintea ei era liniște, în inima ei era liniște, știa că face ceea ce trebuie și că decizia pe care o luase era corectă, își ascultă vocea interioară, intuiția cea mai profundă.

Își dădu trupul cu ulei și se îmbracă cu o cămașă de noapte albă, din satin. O ultimă privire în ochiul gigantic din baie, Ana zâmbea.

Maria o aștepta în pragul ușii, o îmbrățișă prelung. Intrară împreună în încăpere și îi întinse Anei un pahar cu lichid galben maroniu cu un gust înțepător. Raio YaMana.

– Bea tot conținutul!

Ana dădu pe gât lichidul.

– Acum, urmează-mă!

Se duseră împreună în pădure, Iosif le aștepta lângă un foc de tabără ce scânteia auriu. Cu ochii larg deschiși, Ana privea pădurea ce era mai vie ca niciodată.

Se așeză pe o buturugă lângă foc, alături de Iosif, și privi flăcările.

Focul este putere. Focul este puterea de creație.

Maria începu să cânte un cântec. Ana o însoți.

Ora 08:08 minute, un nou răsărit, se întoarce și îl zări printre pomi pe Dan, intrând în casa celor doi, îl auzi țipând, îl auzi luptându-se cu fricile sale, îl auzi luptându-se cu demonii minții lui. Știa că o să reușească.

Se întinse pe pământ în fața focului și închise ochii, trupul ei redevenea pământul din care era făcut, revenea la originile ei, toate celulele corpului se transformau în nisip iar ea devenea lumină pură. Melodia crescuse în intensitate, ea se lăsa cuprinsă de iubirea pe care o simțea, se topi în această iubire și deveni una cu ea. Ea se năștea pe ea, era una cu primii atomi ai Universului.

– Ursulețule, totul este în regulă? Vocea fetei îl aduse pe Dan înapoi în prezent.

– Unde e toată lumea?

– Despre ce vorbești? Suntem doar noi doi aici, așa a fost întotdeauna.

– Unde e Pălărierul? Unde este lepurele de Mai? Unde este Omidă?

– Nu știu despre cine vorbești. Zău că ești altfel decât de obicei. S-a întâmplat ceva?

– Hai, măi fato, las-o moartă. Nu mă lua peste picior. Sunt prietenii tăi, cu care îți iei micul dejun în fiecare dimineață!

– Ursulețule, nu știu despre ce vorbești, cu tine iau micul dejun în fiecare dimineață!

Fata se ridică în picioare și îi puse mâna pe frunte.

– Arzi, ai febră, întinde-te puțin pe iarbă și o să am grijă de tine.

– Nu mă întind nicăieri până nu-mi spui unde sunt Pălărierul și lepurele de mai.

– Delirezi de la febră. Nu sunt personajele din Alice în Țara Minunilor?

Dan își trecu agitat mâna prin păr. Confuzia punea stăpânire pe el, o simțea ca pe o zgură așezându-se peste pielea lui, intra în ceață și își pierdea claritatea.

– Și tu, Alice, ești un personaj din Țara Minunilor. Ce să vezi! Ești personajul principal.

– Dane, mă sperii! Sunt eu, Ana. Ana a ta. Ana am fost întotdeauna.

– Ana e moartă! A murit acum un an. Am văzut-o cu ochii mei! Avea chipul desfigurat! Devorat de creaturile alea!

– Ursulețule, nu vrei tu să te așezi? Hai să ne calmăm, te rog. Febra te face să delirezi. Dormi puțin pe iarbă și când o să te trezești o să te simți mai bine.

Să n-ai încredere în ea. Nu e adevărat! Ai văzut cu ochii tăi că a murit. Te minte! Se joacă cu mintea ta!

– Ana e șatenă! Tu ești blondă! Te numești Alice și te-am creat din mintea mea! Ești o fabulație!

Fata începu să plângă, își acoperi chipul cu mâinile și se așeză pe vine. O sămânță de vinovăție și remușcare încolți acum în el. Se lăsă pe vine lângă ea.

– Nu pot să cred că se întâmplă din nou! spuse ea printre suspine. Credeam că am trecut peste asta.

– Hei, liniștește-te. Nu am vrut să țip la tine.

Înlătură mâinile fetei și avu un șoc să vadă că avea chipul Anei, iar părul ei se închisese la culoare. Se îndepărtă brusc de ea.

– Ana?

Fata își șterse lacrimile.

– Da, ursulețule, eu sunt.

– Nu se poate, Ana e moartă.

– Nu sunt moartă, iubitul, sunt mai vie ca niciodată. Uite, pune mâna pe mine, sunt Ana a ta. Doctorii

au spus că s-ar putea să se mai întâmple să îți pierzi memoria, dar nu s-a mai întâmplat de la accident.

– Accident? Ce accident?

– Acum un an, când te întorceai de la serviciu, ai avut un accident de mașină. Ai adormit la volan și mașina a virat într-un stâlp, la scurt timp a luat foc. Erau câțiva oameni în zonă și au apucat să te scoată la timp. Ai avut o lovitură puternică la cap și ai stat aproape o lună în comă, partea stângă a corpului a suferit arsuri de gradul doi...

– Doamne, Dumnezeu, așa ceva nu este posibil! Nu-mi aduc aminte nimic.

– Doctorii au spus că din pricina loviturii e posibil să îți mai pierzi memoria. E ok, ursulețule, o să trecem și peste asta.

– Acum un an eram la munte! Cu tine! Și ele te-au omorât!

Fata oftă adânc.

– Chiar nu-ți mai aduci aminte nimic?

Resemnat, Dan clătină din cap. Era fericit și în același timp speriat să o vadă în fața lui pe femeia pe care o iubea. Voia să aibă încredere în ea, însă instinctul îi spunea să mai aibă puțină răbdare.

Hai, Dane, potolește-te și ascultă-mă cu atenție, accesez aceste informații chiar din mintea ta. Nu e ca și cum le auzi pentru prima dată. Ele sunt disponibile oricând și oricui.

Era mai confuz ca niciodată. Ana murise sau nu murise? El avusese accidentul sau nu? Era oare posibil că ea să se folosească de gândurile sale inconștiente pentru a-l induce în eroare, pentru a nu o părăsi, pentru a-l ține blocat în acest coșmar care nu părea să se mai termine din primul moment în care hotărâse să plece în călătoria din munți, fusese plecat cu adevărat? Care era realitatea?

O mică convulsie la privirea ei îl făcea totuși să păstreze distanța. Nu avea încredere în ea. Nu emana niciun fel de căldură, niciun fel de liniște pentru el, nu se simțea confortabil în prezența ei așa cum o făcuse în prezența groparului.

AnAlice începu să cânte: „Don't you cry tonight. I still love you baby”. Melodia îl ademenea, îl făcea să cadă în uitare și amintirea groparului se estompă, în mintea lui își făceau loc noi amintiri ce până atunci nu fuseseră acolo, amintirea vagă a unui accident de mașină.

– *O să ne mai întâlnim?*

– *Rămâne de văzut. Depinde de alegerile pe care o să le faci în continuare.*

Trezește-te, Dan! Trezește-te, Dan!

Își îndepărtă auzul de la melodie. *Hai, Dane, potolește-te și ascultă-mă cu atenție, accesez aceste informații chiar din mintea ta. Nu e că și cum le auzi pentru prima dată. Ele sunt disponibile oricând și oricui.* Cuvintele lui.

Închise ochii și și-o imaginea pe Ana copil fiind și având un frate geamăn pe nume Adrian, își imaginea cum ea crește alături de el, cum învață și se joacă împreună, cum cântă și dansează, cum anii trec peste ei și Adrian o conduce pe Ana la altar, cum îi vizitează în fiecare vineri și cum este nedespărțit de sora sa Ana. Nu lăsa nimic să îi perturbe jocul imaginației și continua până când imaginea acestui Adrian se contură clar în mintea lui.

– Gărgărițo, vreau să te întreb ceva, să răspunzi rapid, fără să stai pe gânduri; cum îl cheamă pe frațele tău?

– Adrian, cum să-l cheme? Ești caraghios. Făcu o pauză. Nu înțeleg întrebarea ta, sunt singură la părinți.

Mersese, Dan își confirmase că ea este creația minții lui. După ce își proiectase imaginea fratelui asupra ei, renunțase la ea și și-o imaginase pe Ana singură la părinți. Căzuse în capcană, își schimbase răspunsul pe măsură ce el își schimbase gândul. Bătrânul gropar avusese dreptate! Gândul lui materializa experiențele iar în lumea lui armonia nu era o regulă de bază, dualitatea însă era. Dar acum știa că poate schimba regulile și poate alege altceva, putea să aleagă ca armonia să fie regula de bază pentru creația lui, pentru lumea lui.

Această variantă a Anei se folosea de propriile lui gânduri inconștiente, de frica lui de singurătate, de frica lui de nebunie, de slăbiciunile lui, pentru a prinde formă. El o crea astfel, ca mecanism de apărare. O crea așa ca să rămână prins în lumea lui iluzorie care îi era confortabilă, să se țină prizonier pe el însuși și să nu își dea voie să mai înainteze. Dacă ar fi înaintat, ar fi devenit puternic, iar lui îi era teamă de propria putere. Cu o asemenea putere venea o mare responsabilitate.

Răsuflă ușurat. Durerea lumii pe care o crease, în care coșmarurile sale erau urmate de nopți de dragoste în brațele acestei femei, în care agonia era mereu urmată de extaz și extazul era urmat de agonie iar el trăia în teroarea pierderii, această suferință care-i apăsase umerii atâta timp ajunsese la final. Nu mai voia să trăiască astfel, i se umpluse paharul, voia să fie liber; liber să respire, indiferent cât de necunoscut era necunoscutul. Dorea să fie puternic și asumat, așa cum știa în adâncul său că este, așa cum fusese Ana când se predase de bună-voie Devoratorilor de Chipuri.

Se ridică tăcut în picioare, o apucă de mână pe Alice și o trase în apă, o sărută cu pasiune și înaintă

până când apa îi acoperi sânii goi; apoi și-o imagineă pe ea cum se lasă pe vine și se scufundă. Alice făcu întocmai acest gest.

– Ursulețule, ce faci? De ce îmi faci asta? Ursulețule, nu mă mai părăsi încă o dată! Te rog, te implor!

*Totul e un joc, pentru a evita eșecul.
Atunci când adevăratele culori vor sângera,
Toate, în numele lucrurilor de care nu avem nevoie
cu adevărat.
Tânjesec după viitorul în care nici un dezastru.
Nu ne mai poate atinge.
Și mai mult ca oricând sper să nu cad,
În locul în care ceea ce îmi este suficient,
Nu îmi mai ajunge.
Vino și hrănește ploaia,
Căci mi-e sete de iubirea care dansează dincolo de
cerul poftelor.
Da, hrănește ploaia,
Căci fără iubirea ta, viața mea nu este nimic altceva,
decât acest Carnaval al Ruginii.¹⁷*

Cu stomacul făcut ghem și cu pulsul accelerându-se, fără a scoate o vorbă, puse o mână pe capul fetei și-l ținu sub apă. În zadar încerca ea să se zbată, la început mai puternic, apoi din ce în ce mai slab, până ce zbaterile încetară de tot. Atunci îi dădu drumul fetei, trupul ei se ridică ușor la suprafață, plutind cu capul în jos, după câteva minute dispăru complet.

Dacă el crease această Lume a Minunilor, oare nu tot el crease și ce se întâmplase în ultimul an? Oare nu el crease și cei doi copii monstruoși care devoraseră chipul Anei? Nu el crease vocile și visele

¹⁷ Poets of the Fall, melodia *Carnival of Rust*.

și toată durerea lui? Era oare posibil ca tot ce trăise în ultima vreme să nu fi fost decât creația propriei lui minți, lăsate fără control, care construisese anomalii peste anomalii, în care el se pierduse crezându-le adevăruri? El fusese absent de la propria viață. Și atunci el unde era de fapt? Unde se afla el? Care era realitatea?

Ieși din apă, se așeză pe iarbă și plânse, plânse mult și scoase sunete inumane, își dădu voie să plângă și să observe cum el, omul, se curăța de toată suferința și cum el, sufletul, se întrupează, observă cum mintea lui se golește, cum trupul său se eliberează de frică, cum o nouă viață răsare în el. Făcu asta timp de câteva ore, iar când termină procesul de purificare, pe malul celălalt, bătrânul gropar zâmbea la el cu multă dragoste, dragoste curată cum nu mai simțise vreodată în viața lui.

Avea un nou trup, o nouă energie, un nou scop în viață, pielea lui plină de cicatrice se vindecase complet, strălucea sănătoasă, alesese să fie prezent la propria lui viață și să fie conștient, cu ochii larg deschiși. Atunci o zări, silueta Anei, înconjurată de o lumină purpurie îl aștepta alături de bătrânul gropar, pe malul celălalt.

Se dezbracă și intră gol în apă, să spele ultimele urme ale vieții sale trecute, ultimele urme ale fricilor sale și ultimele urme ale îndoielii, se îndreptă înotând către malul unde ei îl așteptau. Se biruise pe sine. Își rescrisese trecutul, își rescrisese povestea personală.

Unde e Pălărierul? Unde este Iepurele de Mai?
Unde este Omida?

*Paradisul nu există, nu este un loc sau un timp.
A fi desăvârșit – iată paradisul.*

Richard Bach
Pescărușul Jonathan Livingston

VII. Punct și de la capăt

Cine ți-a spus?

Se întorcea ușor înapoi în trupul său, în locul de unde porniseră această călătorie prin subconștientul lor și prin misterele vieții. Deschise ochi și văzu un caleidoscop. Natura era lichidă. Nu exista nimic solid în jurul lui. Iar culorile erau de o frumusețe răpitoare. Culori pe care nu le văzuse niciodată în viață și care deveniseră lichide, dar distincte, ca apa și uleiul.

Privi în partea dreaptă, Ana stătea în poziție de lotus. Tot corpul ei era luminos. Tipare geometrice asemeni diamantelor îi sclipeau pe piele. O adevărată zeiță. Simți cum i se deschide inima și se conectează profund la ființa ei. El și Ea erau Unul. Nu două jumătăți ale aceluiași întreg, ci două întreguri ale aceluiași întreg. Dumnezeu El/Ea, în perfectă armonie.

Iubirea pe care o simțea acum era dincolo de orice sentiment uman pe care-l experimentase vreodată. Era atât de profundă și plină de respect pentru întreaga Existență încât începu să râdă în hohote. De fericire. De bucurie. De iubire.

Sub efectul băuturii Raio YaMana putea să vadă structura moleculară a picăturilor de apă ce curgeau. Se simțea binecuvântat și împăcat.

Înțelesese că toate mărunțișurile pentru care oamenii se ceartă nu reprezintă nimic și că oamenii își limitează singuri realitatea în care trăiesc. După această experiență de trezire înțelesese cu adevărat că inima din pieptul său bate întru cu totul alt scop, că el nu este doar om, că este însăși existența ce poartă o haină umană.

Înțelesese că nu vrea să fie un simplu om, înțelesese că a ales, undeva, cândva, dincolo de timp și de spațiu, să experimenteze cea mai armonioasă variantă a sa. Noul Om. Desăvârșit. Dincolo de dualitate, dincolo de bine și rău. Un salt de la polaritate la unitate.

În fața lui, un foc ce-i aducea claritatea. O femeie cânta o melodie ruptă din cele mai desăvârșite armonii muzicale, iar un bărbat o însoțea bătând la toabă. Îi recunoscuse ca fiind Maria și Iosif, proprietarii cabanelor în care el intrase în infern. Lângă ei, doi lupi mari dormeau liniștiți, părând că sunt obișnuiți cu cântecul celor doi.

O privi din nou pe Ana. Zâmbea.

– Te salut, Arhitectule!

În continuare strălucea asemenea unei stele.

– Te salut, Arhitecto!

– A fost o călătorie pe cinste. Cum te simți?

Creierul lui Dan fu invadat de amintirea începutului călătoriei. Își amintea zborul cu avionul împreună cu această femeie, își amintea cum ea îi spusese că a planificat o aventură pentru ei doi și că vor avea un concediu pe cinste. Își amintea cum se cazaseră într-un bungalou la marginea pădurii amazoniene. Își amintea că

Îi întâlnise pe cei doi șamani și fusese surprins să vadă că vorbeau aceeași limbă și că cei doi luaseră decizia de a păși pe calea vindecătorilor cu douăzeci și cinci de ani în urmă. Își amintea că el plătise toată distracția. Zâmbi la amintirea aceasta. Își cumpăraseră un bilet scump la cea mai mare aventură a vieții sale și meritase toți banii.

Își amintea cele 10 zile de purgatoriu, în care amândoi fuseseră părtași la o puternică curățare a trupului lor, pentru a se întâlni cu ceea ce băștinășii numeau El Raio YaMana, o băutură ce facilita accesul la altă profunzime a realității dacă era utilizată la potențialul ei maxim. Băutura galben maronie, o fiertură din plante, conținea o moleculă ce permitea activarea creierului și explorarea potențialului minții umane. Își amintea cum șamanii îi învățaseră în decursul acestui timp tainele celor patru elemente: apa, aerul, focul și pământul și importanța armonizării lor în interiorul trupului, pentru ca un alt nivel de conștientizare să fie împlinit. Își amintea toate învățăturile primite. Își amintea de respirație. Învățase să respire conștient. Să fie prezent în propria lui respirație, în inima lui, unde cerul și pământul se unesc.

Realitatea căpătase dimensiuni colosale, era mult mai vastă și mai complexă decât își putuse imagina vreodată. Viața respira prin el. Era în viață pentru prima dată. Conștient pentru prima dată de propria lui existență și conștient de măreția cosmosului. Conștient de locul său în Univers, ca Om, ca Suflet, ca Arhitect, ca Observator al tuturor formelor și ca Explorator.

Ea știa. Ana era altcineva decât crezuse el că este, era altceva. O subestimase. Îi subestimase

înțelepciunea. Ana știuse întotdeauna ce căuta și în ce se avânta. Cu ceva vreme în urmă, când o cunoscuse, o considerase o ciudată. Îi povestise de universuri multiple și lumi paralele și el fusese convins că femeia visează mult și își creează fan-tezii ca să evadeze din realitate, însă acum se întreba serios câte știuse el despre Realitate.

Ca și cum se stabilise o legătură telepatică între ei doi, în timpul călătoriei lor, Ana răspunse:

– Cumulul de experiențe pe care le ai, ca individ, alcătuiesc Realitatea. Realitatea subiec-tivă. Realitatea obiectivă este aceeași pentru toată lumea și inaccesibilă în totalitate subiectului. Toate posibilele variante există, în quantumul $\text{Timp} = \text{Spațiu}$. Subiect și Obiect. Îi făcu semn cu ochiul.

Știa despre ce vorbea ea, evident, avea ne-voie de timp ca să poată să își asume toate expe-riențele prin care trecuse și să le lase să se așeze, apele îi fuseseră suficient de tulburate. Înțelesese că e nevoie să marcheze printr-un gest finalul acestei transformări. Căută portofelul în rucsa-cul lui mic.

– Mai am ceva de făcut.

Scoase din portofel pana neagră și poza pe care o purta cu el, venise vremea să se elibereze de trecutul său și să o lase pe Tina să se odih-nească, să-și dea jos de pe umeri povara pe care o purtase cu el în toți anii, povara morții surioa-rei lui. Puse cele două obiecte pe foc și le privi cum se transformă în cenușă trimițând mici scânteii în atmosferă. Trase adânc aer în piept și observă cum se eliberează și cum i se umplu la maxim alveolele pulmonare. Se simțea liber de el însuși și de chipurile pe care le întrupase până

în acel moment. Renașterea lui din foc, prin foc. O privi pe Ana, care îi zâmbea cu prietenie și căldură. Clipi către el în semn de înțelegere și aprobare, apoi se ridică din locul în care stătea, îl atinse prietenește pe umăr, se aplecă să-l sărute pe obraz și îi șopti la ureche.

– N-ai fost un soț prea copt. Chicoti.

– Nici tu n-ai fost o soție prea calmă.

Zâmbi și puse mâna lui peste a ei.

– Acum, merg să mă odihnesc. Bungaloul meu cald mă cheamă. Să lăsăm experiența să se așeze în liniște în celulele noastre.

În timp ce se îndepărtă de el, o auzi spunând:

– Un ceai de scorțișoară și vanilie. Cu asta să mă aștepți mâine dimineață.

Zâmbi în sinea lui.

Sfârșit

Ești întotdeauna liber să te răzgândești și să alegi un alt viitor și un alt trecut.

Richard Bach

CUPRINS

I. Interzis.....	13
II. Soarele răsare mereu dinspre est.....	32
III. Noaptea Animalelor.....	75
IV. Pereți fără geamuri.....	132
V. Oglinzi.....	177
VI. Cercul cunoașterii.....	204
VII. Punct și de la capăt.....	233

Editura VREMEA
Str. Constantin Daniel, nr. 14
010631, sector 1
București

telefon 021.335.81.31
www.edituravremea.ro
www.facebook.com/editura.vremea
e-mail: office@edituravremea.ro